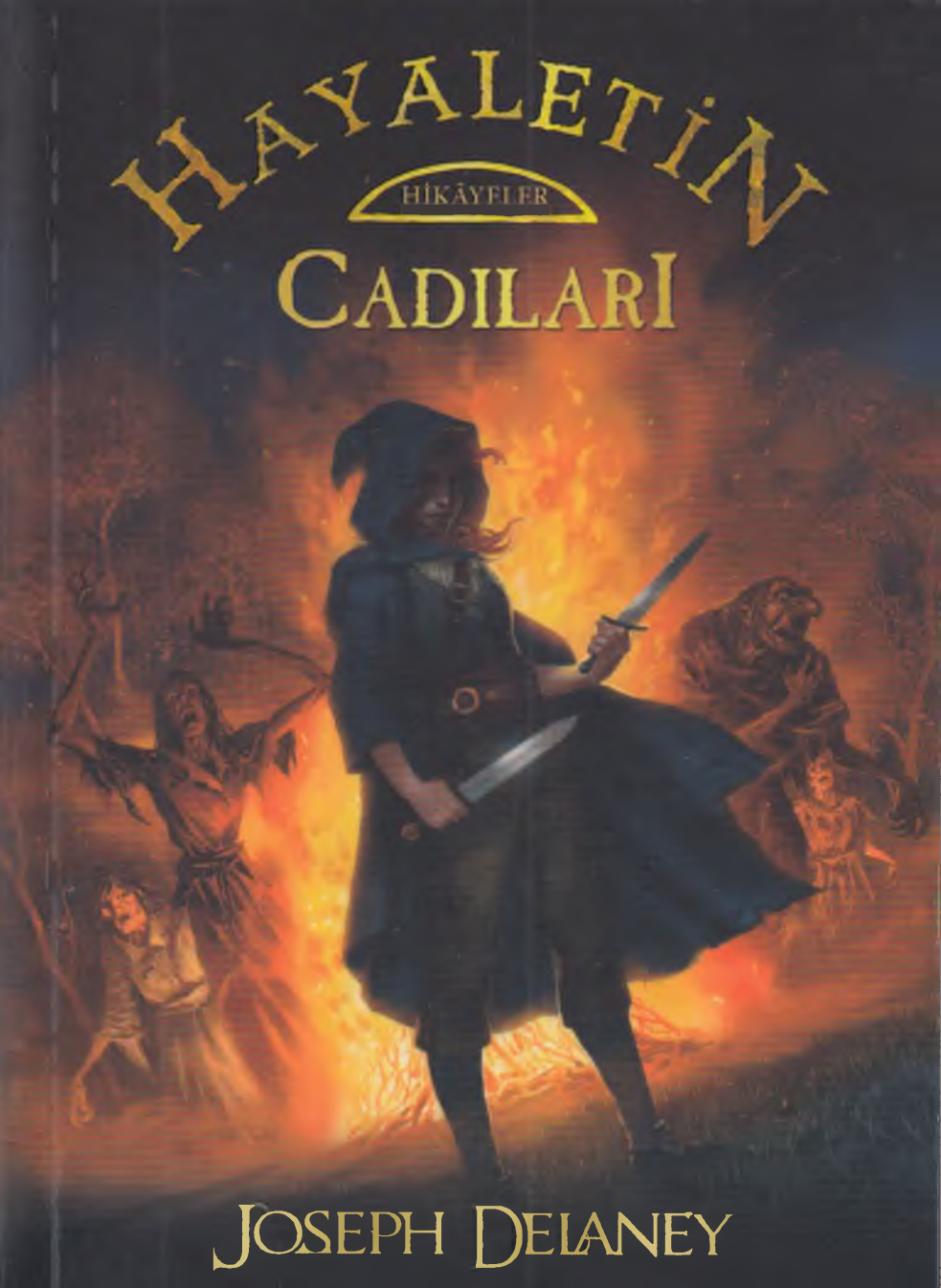
HAYALETİN CADILARI

HİKÂYELER

JOSEPH DELANEY

HAYALETİN CADILARI

HİKÂYELER

DİKKAT: KARANLIK BASTIKTAN SONRA OKUNMAMALI!

Hiç merak ettiniz mi, Hayalet sivri burunlu ayakkabılar giyen kızlara neden güvenmez? Ya da Grimalkin neden Malkinlerin 'katil cadı'sıdır?..

Tümünü ve daha fazlasını bu karanlık ve ürpertici koleksiyonda okuyacaksınız.

Hikâyeleri okumak için Hayalet kitaplarını tamamlamış olmanız gerekmez. Seriden bağımsız da keyifle okunabilecek, son derece ürkütücü hikâyelerden oluşuyor.

Yeni okurlar için Hayalet dizisine müthiş bir başlangıç, dizinin hayranları içinse kitaplıklarında bulunması gereken bir yapıt.

ISBN: 978-605-9153-34-8

9 786059 153348

THG
052455
DLB

www.tudem.com

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2009, Joseph Delaney

İlk baskı 2009 yılında, İngiltere'de *The Spook's Witches* adı ile Random House Children's Books'un bir markası olan The Bodley Head tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Joseph Delaney
Türkçeleştiren: Kerem Işık
Kapak Resmi: David Wyatt
Editör: Burhanettin Düzçay

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2015 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-34-8

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HAYALETİN CADILARI

HİKÂYELER

Joseph Delaney

tudem

Joseph Delaney eşiyle birlikte Lancashire'da yaşamaktadır. Üç çocuğu ve yedi torunu vardır.

Wardstone Günlükleri on dördüncü kitapla, Hayalet serisinde karşımıza çıkan cadıların özel hikâyeleriyle devam ediyor.

Marie için

Hayalet Sembolleri Nasıl Okunur?

Öcüler

Beta Öcüler için kullanılır

Doğal yollarla bağlanmış öcü

Doğal olmayan yollarla bağlanmış öcü

I – tehlikeli

X – fark edilmesi güç

Hortlaklar / Cinler

I – tehlikeli

X – fark edilmesi güç

Cadılar

M – kötücül

B – iyi huylu

U – habersiz

ÜLKENİN
EN YÜKSEK NOKTASI
ESRARENGİZLİĞİ İLE BİLİNİR.
DERLER Kİ, ORADA BİR ADAM,
KORKUNÇ BİR FIRTINA SIRASINDA
DÜNYAYI TEHDİT EDEN BİR ŞEYTANI
BAĞLARKEN ÖLMÜŞ. BUNDAN SONRA
TEKRAR BUZLARIN HÜKMÜ BAŞLAMIŞ VE
BUZLAR ÇEKİLDİĞİNDE TEPELERİN ŞEKLİ,
KASABALARIN İSİMLERİ BİLE DEĞİŞMİŞ.
ŞİMDİ BU TERK EDİLMİŞ DİYARIN EN YÜKSEK
NOKTASINDA UZUN ZAMAN ÖNCE OLMUŞ
OLANIN HİÇBİR İZİ KALMAMIŞ OLSA DA
ADI HİÇ UNUTULMADI.

WARDSTONE

İÇİNDEKİLER

Meg Skelton 11
Pis Dora 41
Grimalkin'in Hikâyesi 65
Alice ve Beyin Oburu 91
Öcü Cadısı 133

MEG SKELTON

Bu, anlatılması gereken bir hikâye; günün birinde yerimi alacak olanlara bir uyarı. Benim adım John Gregory ve yerel hayaletim; ilerleyen sayfalarda Meg Skelton adlı cadıyla karşılaşmalarımın tam ve eksiksiz bir dökümünü okuyacaksınız.

BÖLÜM 1

İNSANATLA MÜCADELE

Ustam Henry Horrocks beş yıl boyunca bana hayaletlik eğitimi vererek hortlak, öcü, cadı ve Karanlık'a ait bilumum yaratıkla nasıl baş edebileceğimi öğretti. Çıraklığımı tamamlayıp hayalet olarak çalışmaya hak kazanmıştım ve Eyaleti daha güvenli bir yer haline getirmek için yanında çalışıyor, ustamın Chipenden'deki evinde yaşıyordum.

Güz mevsiminin sonlarına doğru Eyaletin kuzeybatısındaki Arnside'dan gelen ivedi mesaj, bölgeye çok uzun süredir musallat olan tehlikeli yaratık insanatın hakkından gelmemiz için yaşlı ustamla beni neredeyse yalvarırcasına çağırıyordu. Bu yaratığın acımasız ellerinde çoğu aile acı çekmiş, çok sayıda ölüm ve yaralanma olmuştu.

Henry Horrocks'un sağlık durumu son zamanlarda kötüye gitmekteydi ve mesaj gelmeden üç gün önce yatağa düşmüştü.

"Senin gitmen gerekecek evlat," dedi bana hırıltıyla soluyarak. "Ama dikkatli ol; insanatlar çok güçlü olabilir. Sana öğrettiğim gibi asanı kullanarak yanına yaklaşmasına engel ol ve alnına vurmaya çalış. Eğer durum çok tehlikeli

görünüyorsa uzaktan takibe al. Ben kendimi iyi hisseder hissetmez peşinden kuzeye gelirim. Umarım yarın..."

Bunun üzerine asamla çantamı alarak Arnside'a doğru yola koyuldum. Söz konusu bir cadı olsaydı ustamın gümüş zincirini de yanıma alırdım fakat bunun üvez ağacından yapılmış asa, tuz ve demir gibi mesleğimizde kullanılan araç gereçlere karşı değişen düzeyde bağışıklığa sahip insanatlar üzerindeki etkisi konusunda şüphelerim vardı. Hayır, bu tür bir yaratıkla başa çıkmanın en iyi yolu bıçaktı.

Beni bekleyen tehlike ve onu nerede bulabileceğime dair olabildiğince fazla bilgi edinmek için Arnside köyüyle civar çiftliklere uğradım. Duyduklarımın, kendime olan güvenime pek bir faydası olmadı. Yaratık son derece güçlüydü. Bir hafta önce bir çiftçiye saldırmış, olan biteni dehşete kapılmış bir halde ahırda saklandığı yerden izleyen sütçü kızın gözleri önünde zavallı adamın başını koparmıştı. İnsanat sütçü kızın bahtsız işverenini öldürdükten sonra kanını içmiş, ardından dişleriyle derisini yüzmüştü. Yakındaki bir kuleyi yuva belleyerek gece yarısından hemen sonra ava çıkmayı alışkanlık haline getirmişti. Kilometrelerce uzakta yaşayan insanlar bile korku içindeydi; hiçbir ev güvende değildi.

Ormana alacakaranlıkta vardım. Toprak çürüyüp dökülen kahverengi yapraklarla kaplıydı. Kule en uzun ağaçtan iki misli daha uzundu ve kara bir parmak gibi, gri Eyalet göğüne yükseliyordu. Kulenin tek penceresinden çaresizlik

içinde el sallayarak yardım isteyen bir kız görüldüğü söyleniyordu. Anlatılanlara bakılırsa yaratık kızı kendisi için kaçırmıştı ve kulenin nemli odalarında onu oyuncağı gibi tutuyordu.

Önce bir ateş yakıp alevleri izleyerek cesaretimi toplamaya çalıştım. Henry Horrocks'un gelmesini beklemek daha iyi olurdu; birlikte yaratığa karşı daha fazla şansımız olurdu. Fakat sözlerine rağmen bana katılacağına emin değildim. Durumu iyileşeceğine daha da kötüye gidiyordu. Üstelik yaratık muhtemelen bu gece yine öldürecekti. Bir hayalet olarak görevim, Eyalet halkına karşı sorumluluğum böyle bir şey yapmadan önce onu durdurmaktı.

Çantamdan bileği taşını çıkarıp bıçağımı parmaklarımı kanatmadan ucuna dokunamayacağım hale gelinceye kadar keskinleştirdim. En sonunda, gece yarısından hemen önce kuleye gidip asamla ahşap kapıyı çaldım.

Yaratık elinde devasa bir sopa olduğu halde dışarı çıkıp öfkeyle kükredi. Üzeri hayvan derileriyle kaplı, leş gibi kan kokan berbat bir yaratıktı. Boyu neredeyse iki metrenin üstündeydi ve fıçı kadar göğsüyle çok zorlu bir rakipti. Ben bir hayalet olarak Karanlık'a ait yaratıklarla başa çıkabilecek şekilde eğitildim ve o dönemde en güçlü halimdeydim fakat yine de bu yaratık korkunç bir öfkeyle üzerime saldırınca cesaretimin kırıldığını hissettim.

Önce yavaş yavaş geriledim, ama bir yandan da asamın ucundaki bıçağı çıkarıp karşı saldırı için fırsat kollamaya başladım. Yaratığı uzakta tutabilmek için asamı hızlı hızlı

savururken aniden sola döndüm ve onu kuleden uzaklaştırarak ağaçların arasına çektim. O dev sopası iki kez ağaç kütüklerine çarpıp başımı kıl payı sıyırdı. Her iki darbe de kafatasımı yumurta kabuğu gibi paramparça edebilirdi.

Fakat artık saldırı sırası bendeydi. Başının yan kısmına bir köy demircisini bile dümdüz edebilecek şiddette vurduysam da sendelemedi bile. Sonra bıçağımı sağ omzuna saplayabilmeyi başardım ve çok geçmeden çıplak kolundan akan kanlar otların üzerine damlamaya başladı. Bu darbe onu durdurdu ve bitkin bir halde birbirimize baktık.

Yaratık öfkeyle böğürüp saldırıya hazırlanırken asamı sol elimden sağ elime geçirip var gücümle dosdoğru alnına sapladım. Bıçak derine saplandı ve insanat korkunç bir homurtuyla kaskatı kesilip ayaklarımın dibine yığılıp kaldı.

Soluklanmak için durunca yaratığa baktım. Onun canını almış olmaktan pişmanlık duymuyordum, ne de olsa durdurulmadığı takdirde başkalarını öldürmeye devam edecekti.

İşte tam o esnada kuleden bana seslenerek taş basamaklardan çıkmamı isteyen o kız sesini duydum. Onu en yukarıdaki odada, bir saman yığınının üzerinde uzun, demir bir zincirle bağlı halde buldum. Süt gibi teni ve uzun, ipeksi saçlarıyla o ana dek gördüğüm en güzel kadındı. Bana adının Meg olduğunu söyleyip zincirlerinden kurtarmam için yalvardı; sesi öyle ikna ediciydi ki ayaklarım yerden kesilmiş haldeyken mantıklı düşünemedim.

Onu zincirlerinden kurtarır kurtarmaz beni öpmeye başladı. Bu öpücükler öyle tatlıydı ki neredeyse kollarında

kendimi kaybedecektim. Bu, hayatımı değiştirecek bir geceydi. Meg'le geçirdiğim ilk gece...

Uyandığımda pencereden sızan gün ışığında Meg'in, odanın bir köşesindeki sandalyenin altında duran ayakkabılarının uçlarını gördüm. Sivriydiler. Kendimi berbat hissettim. Ustam beni sivri burunlu ayakkabı giyen kadınların büyük ihtimalle cadı olabileceklerine dair uyarmıştı. Daha da kötüsü, Meg giyinirken sırtını ilk kez gördüğümde kanım dondu. Lamia cadılarından biriydi ve bir yılandan farksızdı. Her ne kadar yüzü son derece güzel olsa da, sırtı yeşil ve sarı pullarla kaplıydı.

"Cadı!" diye bağırıp gümüş zincire uzandım. "Sen bir cadısın!"

"Ben kimseye zarar vermiyorum!" diye bağırdı. "*Bana* zarar vermeye çalışanlar dışında!"

"Hilekârlık kanında var!" dedim öfkeyle. "Bir cadı her daim cadıdır; üstelik sizin türünüz insan bile değil..."

Sökerek onu kurtardığım zinciri bu kez ben fırlattım ve Chipenden'in bahçesinde saatler boyunca yaptığım zincir fırlatma alıştırmaları meyvesini verdi. Zincir başıyla omuzlarını sarıp onu hareket edemeyecek ve konuşamayacak bir şekilde bağladı. Beni kandırdığı için öfkelenerek onu bu vaziyette Chipenden'e kadar taşıdım.

Orada beni korkunç bir sürpriz bekliyordu.

BÖLÜM 2

BİR CADIYA YATAKLIK ETMEK

Henry Horrocks'u yatağında ölü bulunca kendimi çok kötü hissettim. O iyi bir ustaydı ve en nihayetinde dostum da olmuştu, dolayısıyla onu kaybetmiş olmak bana çok acı veriyordu.

Cadıyı olduğu gibi bağlı bırakıp ustamı kasaba kilisesinin yakınlarına gömdüm. Her ne kadar hayaletlerin kutsal topraklara gömülmesine izin olmasa da onun için dua edecek bir rahip bulunabilirdi. Ancak Henry Horrocks, bunu istemediğini daha önce bana söylemişti. Eyaleti Karanlık'a karşı koruduğu hayatı boyunca tertemiz bir hayat sürmüştü ve kendini Limbo'daki sislerin arasından aydınlığa giden yolu bulabilecek güçte hissediyordu.

Bunu da hallettikten sonra sıra cadıyla ilgilenmeye geldi. Önce doğu bahçesinde bir çukur kazdım, ardından kasabadaki taş ustasıyla demirciden bir kapak, taştan bir kenarlık ve on üç demir kazık hazırlamalarını istedim. Onu çukura koyduktan sonra kapağı yerine oturtacaktım.

Artık öfkem biraz olsun dinmişti. Meg'i evin yan duvarına zincirlemiştim, sağanak yağmurun altında sırılsıklam

olmuştu. Acınası bir haldeydi, fakat bu perişan görünümüne rağmen hâlâ çarpıcı bir güzelliği vardı. Kalbim acıma duygusuyla çarpmaya başlayınca kararlı bir şekilde davranmak için kendimi zorlamam gerekti.

Zincirlerini sökünce öyle şiddetli bir şekilde debelenmeye başladı ki onu güçlükle zapt ettim. Uzun saçlarından çekerek ağaçların arasından çukura sürükledim. Ölüleri bile uyandıracak kadar yüksek bir sesle bağırıp çağırıyordu. Şiddetli yağmur devam ediyordu ve ıslak otların üzerinde sürüklenirken çıplak kol ve bacakları da dikenler tarafından çiziliyordu. Bu acımasızlıktı, fakat yapılması gerekiyordu.

Çukurun başına ulaştık; tam onu içeri ittirmek üzereydim ki dizlerime kapanıp acınası bir halde hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Lütfen!" diye bağırıyordu. "Beni bağışla. Bu şekilde yaşayamam; orada, karanlığın içinde!"

"Sen bir cadısın ve ait olduğun yer orası," dedim. "Daha kötü bir sonla yüzleşmediğin için minnettar olmalısın..."

"Ah, lütfen, lütfen John, bir daha düşün. Cadı olarak doğmuş olmak benim suçum mu? Buna rağmen tehdit edilmediğim müddetçe kimseye zarar vermedim. Dün gece birbirimize söylediklerimizi hatırlıyor musun? Hissettiklerimizi... Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey... Lütfen beni bir kez daha kollarına al ve tüm bu aptallıkları unutalım."

Orada acı içinde uzun bir süre öylece durdum. Hatta neredeyse çukura kendim düşecektim. Ta ki en sonunda hayatımı değiştiren bir karar verinceye dek...

O bir lamia cadısıydı ve bu yaratıkların girdiği iki biçim vardı. Meg acımasız katillere dönüştükleri vahşi biçimde değil de insana yakın daha uysal biçimdeydi. Yani doğru söylüyor olabilirdi. Belki de gücünü sadece kendini savunmak için kullanıyordu.

Onun için umut var, diye düşündüm. Neden ona bir şans vermeyeyim?

Ayağa kalkmasına yardım edip onu kollarıma aldım ve birlikte ağladık. Ona karşı duyduğum sevgi öylesine ani ve kapsayıcıydı ki neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Onu kendi ruhumdan bile daha çok severken nasıl karanlık bir çukura kapatabilirdim? Beni benden alan gözleriydi: O ana dek hiç bu kadar güzel gözler görmemiştim. Sesi de o güne dek duyduğum en güzel siren şarkılarından daha melodikti.

Beni affetmesi için yalvardım ve sonra el ele çukurdan uzaklaşarak, artık benim olan eve doğru ilerledik.

Her şeyin değiştiği bir geceydi ve kimi zaman özgür iradeye olan sarsılmaz bağlılığım ve yaşadığımız her dakika ve her saniye kendi geleceğimizi kendimizin çizdiğine dair inancıma rağmen bazı şeylerin olacağına vardığını düşünmeden edemiyorum. Ne de olsa döndüğümde Henry Horrocks hâlâ hayatta olsaydı Meg kesinlikle çukura kapatılırdı.

Ama Meg beni çarpmıştı ve hayatımın aşkı oldu. Güzellik korkunç bir şey: Erkekleri cadıların gümüş zincirinden daha sıkı bir şekilde bağlayıveriyor.

Meg ve ben Chipenden'deki evde neredeyse bir ay boyunca mutlu bir şekilde yaşadık. En güzel anılarım batı bahçesindeki banka oturup el ele güneşin batışını seyrettiğimiz anlara dair.

Ancak çok geçmeden işler kötüye gitmeye başladı. Ne yazık ki Meg çok güçlü bir iradeye sahipti ve tüm ısrarlarıma rağmen köydeki dükkânlara gitmeye devam etti. Dili ustura kadar sivriydi ve daha ilk günden başlayarak köydeki kadınlardan bazılarıyla atışmaya başladı. Bu anlaşmazlıklar ufak tefek olaylardan çıkıyordu: Kadının biri sanki Meg orada değilmiş gibi sırada önüne geçiveriyordu. Bir başkası ona 'göçmen' diyordu ve Meg köydeki kadınlarda kendilerinden güzel bir başkasına karşı giderek büyüyen düşmanlığı hissedebiliyordu. Bu çatışmalardan bazıları çok kısa bir sürede büyük tartışmalara dönüştü. Her iki tarafın da birbirlerine kin beslediği çok açıktı.

"Meg, bırak alışverişi ben yapayım," diye önerdim. "Çok fazla dikkat çekiyorsun. Ben hayalet olmasam ve sen de bu şekilde benim evimde yaşamaya devam etseydin seni şimdiye dek çoktan cadılıkla suçlamışlardı. Dikkatli davranmazsan kendini Caster Kalesi'nin zindanlarında bulacaksın!" diye uyardım.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, ben kendi başımın çaresine bakabilirim John," diye yanıtladı, "Köydeki birkaç cadaloz ısrarla sorun çıkarıyor diye eve ve bahçeye kapanıp kalmamı mı istersin? Hayır, kendi savaşımı kendim vermeliyim!"

Bir cadı olan Meg en sonunda düşmanlarına karşı cadılığını kullanmaya başladı. Kadınlara ciddi bir zarar vermiyordu. İçlerinden birinin vücudu haşlandı; temizlik delisi olan bir diğeri sürekli bitleniyor ve mutfağında karafatmalar buluyordu.

Başlangıçta suçlamalar birkaç fısıltıdan ibaretti. Sonra bir gün kadınlardan biri, sokağın ortasında Meg'e tükürünce bu uygunsuz davranışının sonucunda suratına sert bir tokat yedi. Muhtemelen olay orada kapanırdı fakat ne yazık ki kadın kasaba şerifinin kız kardeşiydi.

Bir sabah bodur söğütlerle çevrili dört yol ağzındaki zilin çalmaya başlaması üzerine neler olup bittiğine bakmak için oraya gittim. Öcülerden yakınan zavallı bir çiftçi beklerken karşımda öfkeden deliye dönmüş kasaba şerifini belinde cop, sağa sola yürürken buldum.

"Bay Gregory," dedi vakur ve tumturaklı bir edayla, "evinizde bir cadıya yataklık yaptığınızı öğrenmiş bulunuyorum. Margery Skelton adındaki bu kadın, kasabamızın kadınlarına zarar vermek için cadı büyüleri yapmış. Aynı zamanda gece yarısı dolunayın ışığında şifalı ot toplayıp Homeslack Çiftliği'nin yakınlarındaki göl kıyısında çırılçıplak dans ederken görülmüş. Onu tutuklamaya geldim ve kendisini derhal buraya getirmenizi istiyorum!"

"Meg artık benimle yaşamıyor!" dedim. "Memleketi olan Yunanistan'a dönmek üzere Sunderland Burnu'na gitti."

Elbette bu bir yalandı, fakat daha başka ne yapabilirdim ki? Meg'i onun ellerine teslim etmeye niyetim yoktu.

Adam onu kuzeye, Caster'a götürecekti ve onu orada asacaklarına dair en ufak bir şüphem yoktu.

Kasaba şerifinin bu açıklamadan tatmin olmadığını görebiliyordum, ancak o esnada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Oralı olduğundan bahçemde neler olabileceğini kestiremeyeceği için daha fazla ilerlemeye cesaret edemiyordu. Chipenden'de nesillerdir hayaletler yaşıyor ve çalışıyordu; köylüler de Karanlık'a ait yaratıkların bu ev ve civarına musallat olduklarına inanıyorlardı. Dolayısıyla kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp uzaklaştı. O günden itibaren Meg'i kasabadan uzak tutmam gerekti. Bu çok zordu ve aramızda pek çok tartışma çıkmasına neden oldu, fakat en kötüsü henüz daha yaşanmamıştı.

Kız kardeşi tarafından yüreklendirilen şerif, Caster'a gidip oradaki Başşerif'e resmi bir şikâyette bulundu. Dolayısıyla elinde Meg için yazılmış bir tutuklama emriyle genç bir görevli çıkageldi. Kasaba demircisi bana bu genç adamın geleceğini önceden haber ederek hazırlıklı olmamı tembih etti. Meg'i mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Eski ustam bana bir başka ev daha bırakmıştı: Anglezarke Fundalığının hemen yakınlarındaydı. Oraya daha önce bir kez gitmiş ve bana pek de uygun bir yer olmadığını görmüştüm. Oysa şimdi işimize yarayabilirdi. Sonbaharın sonlarına doğru, bir gece yarısı Anglezarke'a gidip oraya yerleştik.

Kasvetli bir yerdi, sürekli yağmurlu ve rüzgârlıydı ve çetin kış ayları çok uzun sürüyordu. Evin bahçesi yoktu

ve uçurumun kenarında, günün büyük bölümünü karanlıkta kalmasına neden olan sarp kayalıklara inşa edilmişti. Oldukça büyüktü; on yatak odası ve çatı katının yanı sıra geniş bir de kileri vardı. Fakat her odada ateş yakmama rağmen soğuk ve nemliydi; kitaplarımı güvenli bir şekilde saklayabileceğim bir yer değildi. Ancak yine de orayı olabilecek en iyi hale getirdik ve bir süre mutlu olduk. Fakat sonra hayatımı güçleştiren beklenmedik bir gelişme yaşandı.

Meg benden habersiz bir şekilde kız kardeşine mektup yazarak ona yeni adresimizi iletmişti. Yanıt geldiğinde telaşa kapıldı. Onu elindeki mektubu göğsüne bastırmış, mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp dururken buldum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Kız kardeşim Marcia," diye itiraf etti en sonunda. "Yardım etmezsek kesinlikle ölecek. Buraya, yanımıza gelebilir mi?"

İçten içe homurdanıyordum. Kız kardeşi... Bir başka lamia cadısı!

"Şu anda nerede?"

"Kuzeyde, Eyalet sınırlarının ötesinde. Saklanıyor ve şu an koruma altında. Fakat bu durum daha fazla böyle süremez yoksa onu koruyanların da başı belaya girer. Bölgede bir sorgulayıcı var ve şüphelenmeye başlamış bile. Detaylı bir arama yapılıyormuş. Lütfen buraya gelebileceğini söyle," diye yalvardı Meg. "Lütfen. Tek akrabam o..."

Sorgulayıcılar, Kilise için çalışıyor ve cadı avına çıkarak

yakaladıklarını yakıyorlardı. Bu adamlardan hiç hoşlanmıyordum; ellerine fırsat geçse hayaletleri de yakarlardı. Çoğu iyiden iyiye yozlaşmıştı ve kıskanç komşu kadınlarla gizli anlaşmalar yaparak tamamen suçsuz kadınları cadı diye yakıyorlardı. Sonra da bu insanların topraklarına el koyup gitgide zenginleşiyorlardı.

"Tehlike geçinceye kadar bir süreliğine gelebilir," dedim en sonunda merhamet ederek. Meg'i ondan herhangi bir şeyi esirgemeyecek kadar çok seviyordum.

Meg bir mektup yazdı ve ondan bir hafta sonra da yanıtı geldi. Kız kardeşi Anglezarke'a at arabasıyla geliyordu. Fundalığın girişinde, Bolton yolunda buluşacaktık.

"Gece geliyor," dedi Meg. "Böylesi onun için daha güvenli olacak..."

BÖLÜM 3

SADECE BİR KEDİ

Gece yarısını biraz geçe, dört yol ağzında soğuktan titreyerek, bizimle kalmak üzere at arabasıyla yolculuk eden kız kardeşini beklemeye başladık. Yerde hâlâ kar vardı, fakat son üç gündür yeni kar yağmadığından yolların açık olacağına emindim. En sonunda uzaktan yaklaşmakta olan at arabası göründü; oklara bağlı altı atın nefesi, gece ayazında buharlaşıyordu.

Marcia'nın arabadan inmesini beklerken arabacı ve onun yardımcısı aşağıya atlayıp arabanın arkasına bağlı bir şeyin iplerini çözmeye başladılar. Bunu bize doğru sürükleyip ayaklarımızın dibine bıraktılar. Bu, siyah bir tabuttu...

Adamlar tek kelime etmeden arabaya tekrar bindiler; arabacı kırbacını şaklatıp atları yeniden harekete geçirdi ve çok geçmeden geldikleri yöne doğru gözden kayboldular. İçten içe bir soğukluk hissediyordum. Alnım ve yanaklarımı donduran soğuktan daha keskin bir histi bu.

"Bana, bunun düşündüğüm şey olduğunu söyleme..." dedim usulca.

"Kız kardeşim içinde. Başka türlü fark edilmeden buraya nasıl gelebilirdi?"

"Vahşi durumda, öyle değil mi?"

Meg başını aşağı yukarı salladı.

"Bana bunu neden söylemedin?"

"Çünkü buraya gelmesine izin vermezdin..."

İçten içe küfürler ederek Meg'in tabutu eve doğru sürüklemesine yardım ettim. Meg güzel olduğu kadar güçlüydü de ve eve girince vakit kaybetmeden tabutun kapağını kendi elleriyle söküp açtı.

Asamı hazır tutarak geriledim. "Onu kontrol edebilir misin?" diye sordum.

"O sadece minik bir pisi pisi." Meg gülümsedi ve Marcia'nın açık tabuttan çıkabilmesi için geriledi.

İlk kez vahşi bir Lamia görüyordum. Ustam bana onları anlatmıştı ve ben de Chipenden'deki kütüphanede haklarında çok şey okumuştum, fakat bunların hiçbiri beni asıl göreceklerime hazırlayamazdı.

Marcia'nın insan biçimiyle uzak yakın alakası yoktu: İri ellerle sonlanan dört ince uzvun üzerinde sanki öne atılmaya hazırmışçasına dengede duruyordu; parmaklarının ucunda sivri pençeler vardı. Sırtı yeşil ve sarı pullarla kaplıydı ve uzun, yağlı saçları omuzlarının üzerinden yere dökülüyordu. Her birimize tek tek bakan yüzü sanki bir kâbustan fırlamış gibiydi; çökmüş bir ifadesi ve iri göz kapakları vardı.

Marcia önce çatı katına yerleşti ve birkaç hafta boyunca bu durum bizim de işimize geldi. Vahşi lamialar yanlarına kuşlar çağırabilir ve sonunda onları yiyinceye kadar hiçbir yere uçamadan durmalarını sağlayabilirlerdi. Çatı katında geniş bir tavan penceresi vardı ve kuşların çatıya toplanmalarını, sonrasındaysa Marcia'nın, kanatlarını koparark onları yerken çıkardıkları sesleri duyabiliyordum.

Sonra bir de fareler vardı. Onları da yanına çağırıyordu. Borulara heyecan içinde tırmanıp kuşların izlediği yoldan çatı katına ulaşırken ciyakladıklarını ve odaya girdikten sonra ahşap zeminde tıkırdayarak yürüdüklerini duyabiliyordum. Her akşam Marcia'nın paldır küldür onları kovaladığını duyuyordum ve Meg örgüsünden başını kaldırıp sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Kız kardeşim şişman fareleri sever. Ama onları kovalama kısmı da en az yemek kadar zevklidir!"

Meg her akşam Marcia'ya kasaptan aldığı çiğ etleri getirirdi. Kız kardeşine iyi bakıyor, çatı katının yerlerini düzenli olarak süpürerek tüyler ve fare derilerinden temizliyordu. Mutlu değildim, fakat ne yapabilirdim ki? Meg'i kaybetmek istemiyordum. Ve vahşi bir lamianın Eyalette başıboş dolaşmasındansa çatı katımda olması daha güvenliymiş gibi geliyordu.

Fakat aysız bir gece vakti Marcia tavan penceresinden çıkıp fundalığa giderek bir koyun öldürdü. Geride, koyunu sürüklediği yol boyunca eve kadar uzanan kanlı izler bırakmıştı. Neyse ki şafak sökmeden başlayan kar yağışı bu

izleri örtmüştü de çiftçi durumu fark etmemişti. Bu kaybı kurtlara ya da kış aylarında Anglezarke Fundalığında zaman zaman sürü halinde kol gezen vahşi köpeklere yormuş olmalıydı.

Meg kız kardeşiyle uzun uzun konuşup bana bir daha böyle bir şeyi asla yapmayacağına dair söz verdiğini söyledi.

Marcia alt kata ilk olarak bu olaydan birkaç hafta sonra indi...

Meg'in yanında ateşin karşısında otururken aniden merdivenlerin oradan beklenmedik birtakım sesler duydum: ayakkabıların ahşap döşemede çıkardığı takırtılar... Arkama dönünce Marcia'nın kapı eşiğinden bize baktığını gördüm. Sanki vahşi bir hayvan, bir avcı insan kıyafetleri giymişe benziyordu; hızlı ve gürültülü bir şekilde soluk alıp veren ve hâlâ tam olarak ayakta duramayan bir yaratık.

"Buraya gel kardeşim, gel de bizimle otur. Ateşin yanında ısınırsın," diyen Meg onu yanımıza çağırdı.

Dış görünüşündeki bu değişim beni şaşırtmıştı. Lamialar çok yavaş şekil değiştirirler ve Marcia'nın evde geçirdiği haftalarla kız kardeşiyle birlikte geçirdiği uzun saatler onun evcil hale kaymasına neden olmuştu. Üzerinde kız kardeşinin sivri burunlu ayakkabılarıyla yine kız kardeşine ait bir elbise vardı. Elbisenin eteği dizlerine geliyordu ve omuz kısmı yırtılmış olduğundan Marcia'nın kollarıyla bacaklarının nasıl değiştiğini görebiliyordum. Saçları da düzgün bir şekilde kesilmişti ve vahşiliğine dair tek ipucu ellerinin ucunda görünen uzun, öldürücü pençeleriydi.

Yüzü neredeyse tamamen insan formuna kavuşmuştu ve vahşi, çarpıcı bir güzelliği vardı.

Marcia oturup göz ucuyla bana baktı; çarpık çarpık gülümsemeden önce dudaklarını yaladı.

"Onu paylaşabiliriz, değil mi kardeşim? Aramızda bir erkek. Neden olmasın?"

"O benim!" diye çıkıştı Meg. "Erkeğimi kimseyle paylaşmam. Kız kardeşimle bile!"

Meg'i Marcia'ya karşı sertleştiren ve gecenin bir yarısı beni tehlikeye karşı uyarmasını sağlayan şey de sanırım bu oldu.

"Marcia çatı katında yok!" dedi nefes nefese. "Yiyecek bulmak için fundalığa gitmiş."

"Bir kuzu daha mı?" diye homurdanarak bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtıp botlarımı giymeye hazırlandım. Görünüşe bakılırsa değişen dış görüntüsüne rağmen Marcia hâlâ içten içe vahşi lamia dürtüleri taşıyordu.

"Hayır. Bu daha kötü. Çok daha kötü. Bir çocuğun peşinde. O kuzuyu öldürdüğü gün çiftlikte gözüne çarpan bir çocuk. Onu bundan vazgeçirdiğimi sanıyordum!"

"Gideli ne kadar oldu?"

"Sadece birkaç dakika. Çatıdan sesler duyup yukarı çıkınca orada olmadığını gördüm."

Marcia'nın ayak izlerini karlı zeminde izlemek son derece kolaydı. Meg de benimle birlikte gelerek elinden gelen ne varsa yapmaya çalışıyordu.

"Bir çocuk öldürecek olursa onu eninde sonunda bulurlar. Bundan asla kendini kurtaramaz ve bizim de yeniden taşınmamız gerekir," diye yakındı Meg.

"Bu doğru olabilir, ama şu esnada o zavallı çocuğu düşünmemiz gerekiyor. Çocuğu ve ailesini!" diye öfke içinde çıkışarak adımlarımı hızlandırdım. Bir yandan da, geç mi kalacağız? diye düşünüyordum.

Ayak izleri çiftlik kapısından çıkıp bahçede devam ediyordu. Sonra Marcia'yı ahırın gölgesine çömelmiş bir pencereye –muhtemelen avının yatak odasının penceresi– bakarken bulduk. Çocuğu hâlâ kurtarabilirdik.

"Hayır kardeşim, çok fazla ileri gidiyorsun!" diye seslendi Meg, ev halkını rahatsız etmemek için mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaya çalışıyordu. "Hemen şimdi bizimle gel!"

Fakat kana karşı duyduğu açlık Marcia'yı ele geçirmişti; konuşulacak durumda değildi. Bize tıslıdıktan sonra başını yeniden pencereye kaldırdı. Aniden sivri burunlu ayakkabılarını atıp el ve ayak parmaklarını duvara geçirerek tırmanmaya başladı.

Sol yumruğuyla camı kırıp pencere çerçevesini tutarak ahşabıyla birlikte onu bahçeye fırlatıp attı. Yatak odasına girince çocuğun dehşet içinde bağırdığını duydum. Hemen ardından yine pencereden çıkıp bahçeye atladı ve bu kez çocuk kolunda olduğu halde tam karşımda duruyordu. Bebeklikten çıkmış çocuk sayılabilecek yaştaydı ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Çocuğu bana ver Marcia!" dedim sol elimdeki asayı ona doğrulturken, sağ elimi bebeği almak üzere öne uzatıyordum.

Duraksadı ve belki dediğimi yapacaktı. Fakat çiftçi aniden ön kapıdan elinde bir sopayla çıkıverdi ve onun hemen arkasından karısı tiz çığlıklar atarak geliyordu. Dosdoğru Marcia'ya yöneldiyse de lamia boştaki elini ona doğru savurunca pençeleri alnını kemiğe kadar sıyırdı. Adam dizlerinin üzerine düştü, gözlerine kan dolarken karısı iyiden iyiye çığlık atmaya ve bir yandan da saçını başını yolmaya başlamıştı.

Fırsatı değerlendiren Marcia çiftlik bahçesi boyunca koşmaya başlarken ben de peşine düştüm. Fundalığın yukarılarına doğru tırmanmaya başlamıştı. Elimden geldiğince hızlı koştuğum halde arayı açıyor gibiydi. Arkama baktım. Meg bana yaklaşıyordu. Yanıma gelince öfke içinde bağırdım.

"Eğer kız kardeşin o çocuğu öldürürse bıçağımı kalbine saplarım! Hemen şimdi bir şey yap, yoksa onu öldürürüm!" diye uyardım ve dediklerim doğruydu.

Bunun üzerine Meg beni geçip koşmaya devam etti. Giderek derinleşen kar nedeniyle hızım kesiliyordu, fakat o kız kardeşine iyiden iyiye yaklaşmıştı. Daha alçak tepelerden birinin ardında onları gözden kaybettim. Yeniden görebildiğimde insanın kanını donduran çığlıklar duyuldu.

Dövüşüyorlardı: Birbirlerini pençeliyor, ısırıyor ve çiziyorlarken etraflarındaki kar yığınları kana bulanıyordu. Peki ama çocuk neredeydi?

Neyse ki onu hâlâ yüksek sesle ağlar vaziyette yerde gördüm. İlk içgüdüm onu alıp bu tehlikeli dövüşten uzaklaştırmaktı. Fakat sonra iki cadı ayrıldı ve ben de fırsatı değerlendirdim.

Tek bir bilek hareketiyle gümüş zincirimi Marcia'ya doğru fırlattım. Bu zincir bana ustamdan kalmıştı; Meg'i insanat kulesinde bağlarken kullandığım da buydu. İyi bir atış yapmıştım ve zincir Marcia'nın başının üzerinden geçerek onu sımsıkı bağlayıp karların üzerine çökmesine neden oldu.

Meg yüzündeki kanları sildikten sonra çocuğu yerden alarak kulağına fısıldadı. Neler söyledi bilmiyorum fakat her ne dediyse çok etkili oldu: Saniyeler içinde çocuğun sesi kesildi, gözlerini kapayıp başını göğsüne yasladı.

Bağlı Marcia'yı sol omzuma alıp çiftliğe doğru yola koyuldum. Oraya vardığımızda çocuğuna kavuşan anne eskisinden de yüksek sesle ağlamaya başladı, fakat bu kez sevinçten ağlıyordu.

"Teşekkürler! Teşekkürler! Küçük kızımı bir daha görebileceğimi sanmıyordum!" diyordu hıçkırıkların arasında. "Ama zavallı kocam, hayatı boyunca bu yara izini taşıyacak!"

Çocuğunu kaçıran yaratığı kendi evimde gizlediğimi bilse ne kadar minnettar olurdu acaba? Böylece, Meg yanımda, sessizce yürürken düşünceli bir şekilde evime döndük. İçeri girer girmez Meg'e ne yapmayı düşündüğümü söyledim.

"Kilerde öcü ve cadılar için hazır mezar ve çukurlar var. Şu anda hepsi boş. Ustam Henry Horrocks bunları kasabada yürüteceği çalışmalar için hazırlamış. Ancak burada bir süre kaldıktan sonra evden hoşlanmadığına karar vermiş, dolayısıyla bunların hiçbiri kullanılmamış –"

"Hayır! Lütfen John, kız kardeşimi çukura kapatma. Bunu yapma..."

"Ona çukurdan kaçınabilmesi için bir şans daha vereceğim, son bir şans. Kilerin üst kısımlarında odalar var. Onlardan birinde kalabilir; rahatı yeterince yerinde olacaktır. Kiler basamaklarındaki demir kapı da bize ilave güvenlik sağlayacağından muhit de güvenli bir yer haline gelebilir."

Yaptığımız buydu. Lamialar demire karşı diğer cadılara kıyasla daha dirençlidir, fakat bu kapı çok sağlamdı; Marcia güvenli bir yerdeydi. Elbette ki Meg kız kardeşini her gün görme konusunda ısrar etti. Kapının aşağısında kalan odada sohbet ediyorlardı ve Meg ona kasaptan taze et ve sakatat getiriyordu. Marcia oraya kuşları çağıramıyordu ama Meg'in temizlemek zorunda kaldığı derilere bakılırsa çok sayıda fare yiyebiliyordu.

Kış sona yaklaştı, günler uzamaya başladı. Sorun çıkaran birkaç köşk-gümbürtücüsü öcüyü yerlerinden etmek ve bir deşiciyi demirle tuz kullanarak öldürmek dahil olmak üzere birkaç ufak tefek iş yaptım. Anglezarke Fundalığında yapılacak çok iş olduğunun farkındaydım, ancak

Chipenden'de de bana ihtiyaç vardı. Köye ve civarına kısa bir bahar ziyareti yaparken Meg'i burada bırakabilir miydim?

En sonunda karar verildi, fakat beklemediğim bir şekilde. Olaylar Chipenden'deki zorlu dönemdekilere benzer bir şekilde başladı. Meg'le civarda yaşayan kadınlar arasında sözlü atışmalar oldu. Bu kez şerif işin içine karışmadı, çünkü Adlington halkının kendi aralarında güçlü bağları vardı ve bu gibi olayları kendi başlarına çözebileceklerine inanıyorlardı.

Meg alışverişe çıkmaktan hâlâ keyif alsa da ağır erzak çuvallarını taşımak zorunda kalmasın diye bunları Bill Battersby adlı ufak tefek işlerde çalışan birinden rica ettim. Olup biteceklere dair beni uyaran da o oldu. Başlangıçta bunlar daha önce duymadığım şeyler değildi. Büyü kullanımına dair suçlamalar: bir kadının geceleri dehşete kapılması, bir diğerinin ön kapısından dışarı adım atmaya çekinmesi... Fakat bu kez yeni bir şey daha vardı.

"Ne demek istiyorsun? Açık konuş!" derken kalbim paramparça olmuştu bile. Tam olarak ne demek istediğini anlıyor, kendimde buna inanacak gücü bulamıyordum.

"Kasabadaki deri tabakçısı Dan Crumbleholme'dan hoşlanıyormuş. Karısı Dolly onları birlikte görmüş. Ayrıca tabakhanenin arkasında öpüştüklerini görenler de var. Kasaba halkı böyle şeylere gelemez. Büyü yaparak adamı etkilediğini düşünüyorlar. Bu bir daha olursa..."

Ters sözler sarf ederek Battersby'yi kovalarken Meg'in bana bir başka adamla ihanet edebileceğine hâlâ inanamıyordum. Ama son zamanlarda hiç gereği yokken hava kararmak üzereyken alışverişe çıkmaya başlamıştı. Bu yüzden bir sonraki gün akşamüzeri onu takip etmeye karar verdim.

Daha geçen hafta aldığı sivri burunlu ayakkabılarını giydiğini fark ettim. Bu ayakkabıları ilk kez giyiyordu ve ayak bileklerini ne kadar çekici bir şekilde ortaya çıkardıklarını fark ettiğimi anımsadım. Aramızdaki mesafeyi korumama rağmen her an fark edilebilirdim. Yedinci oğulların yedinci oğullarının cadıların bazı güçlerine karşı dirençleri vardır, fakat Meg çok güçlü bir cadıydı ve dikkatli olmam gerekiyordu.

Meg uğradığı her dükkânın son müşterisi olarak alışverişini tamamladıkça kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bunun nedeninin tartıştığı kadınlarla yüz yüze gelerek sorunların büyümesine yol açmamak olduğunu düşünmeye başlamıştım. Fakat bu hislerim çok kısa süreli oldu. Son olarak tabakhaneye uğradı. Daha da kötüsü, gece olduğu için kilitlenmiş olan ön kapıyı çalmak yerine binanın arka tarafına geçti.

Vakit kaybetmeden peşine düştüm. Daha köşeyi yeni dönmüştüm ki arka kapının çarparak kapandığını duyup Meg'in bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Burada ne yapıyorsun Meg?" diye sordum.

"Hiç... Hiçbir şey," diye itiraz etti. "Kendime yeni bir çanta yapmak için biraz yumuşak deri alacaktım, hepsi bu. Dükkân kapalı olduğundan arka kapıyı çaldım ve neyse ki Dan bugünlük işlerini bitirmiş olmasına rağmen benim siparişimi alacak kadar nazik davrandı."

Ona inanmıyordum. Telaşlı görünüyordu ki bu Meg için oldukça tuhaftı. Şiddetli bir şekilde tartıştık ve o esnada aramıza Anglezarke Fundalığındakinden bile daha büyük bir soğukluk girdi. Bu durum devam etti ve üç gün sonra tüm itirazlarıma rağmen Meg yine alışverişe çıktı.

Bu kez kasabada yaşayan kadınlar şiddete başvurmuşlar. Bir düzineden daha fazla kadın onu pazar meydanında sıkıştırmış. Bill Battersby daha sonra bana onun tıpkı bir erkek gibi yumruk yumruğa dövüştüğünü, ama aynı zamanda kedi gibi tırnak atarak kadınların elebaşını az daha kör edeceğini söyledi. En sonunda ona arkadan vurarak taş döşeli zemine düşürüp iplerle bağlamışlar.

Cadıları ancak gümüş zincir uzun süre bağlı tutabilir, ama kadınlar vakit kaybetmeden onu göl kenarına götürüp taşlarla buzu kırdıktan sonra derin ve soğuk suyun içine atmışlar. Boğulursa cadı olmadığı anlaşılacak, suyun üstüne çıkmayı başarırsa da memnuniyetle yakacaklardı.

Meg suyun üstünde kalmış ama yüzüstü bir şekilde. Beş dakika kadar sonra hareket etmez olduğunda, kadınlar boğulduğuna ikna olmuşlar. Zaten onu yakmayı da içleri kaldırmazdı. O yüzden olduğu yerde bırakıp gitmişler.

Onu gölden çekip çıkaran Battersby olmuş. Meg'in normal koşullar altında ölmüş olması gerekirdi, fakat o son derece güçlüydü. Çok geçmeden titreyip çamurlu kıyıya ciğerlerindeki suyu öksürmeye başlayınca Battersby şaşkına dönmüş. Onu atının terkisine atıp evime getirdi. Çok kötü görünüyordu, ancak birkaç saat içinde tamamen iyileşmiş ve hatta intikam planları yapmaya başlamıştı.

Ne yapılması gerektiği hakkında uzun uzadıya düşünmüştüm. Onu bırakabilirdim; dışarıda kendi şansını kendi yaratması gerekirdi. Fakat bu bana acı verirdi, çünkü onu hâlâ seviyordum. Üstelik olup bitenlerin Meg'in suçu olmama ihtimalini de değerlendirmem gerekiyordu. Son derece güzel bir kadındı ve erkeklerin ondan hoşlanmaları da çok doğaldı. Ona karşı duyulan arzular çoğu kadına kıyasla çok daha güçlüdür, diyordum kendi kendime.

Aradığım yanıt, bildiğim özel bir bitki çayı karışımındaydı. Bu çayı bir cadıya içirerek onu aylar süren derin bir uykuya yatırmak mümkündür. Dozu iyi ayarlanırsa yürüyüp konuşabilir bile. Ancak bu durum hafızasını etkileyerek Karanlık'a dair becerilerini unutmasına yol açabilir. Bu yöntemi kullanmaya karar verdim.

Dozu ayarlamak ve (başlangıçta beni ona çeken) o ateşli karakterinin baskılanarak Meg'in son derece uysal ve sakin biri haline geldiğini görmek benim için çok zordu. Öyle ki zaman zaman bana bir yabancı gibi geldiği dahi oluyordu. En kötüsü de onu Anglezarke'daki evde tek başına bırakıp yaz için Chipenden'e gitmeye karar verdiğimde yaşandı.

Kanundan kaçabilmesi için bunun yapılması gerekiyordu. Caster'da hâlâ asılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu nedenle onu kilere inen basamakların yanındaki karanlık bir odaya belli belirsiz nefes alıp verir halde bıraktım.

"Hoşça kal Meg," diye fısıldadım kulağına. "Birlikte çok mutlu olduğumuz Chipenden'deki bahçeyi hayal et. Sonbaharda görüşürüz."

Kız kardeşi Marcia'ya gelince, daha önce Meg'e söz vermiş olmama rağmen bir taş ustası ve demirci tutarak onu kilerdeki çukurlardan birine kapattım. Başka çarem yoktu. Demir kapıdan çıkıp kaçması riskini göze alamazdım. Etrafında insanlar olmadığında ve uysal bir lamiayla iletişim kuramadığı durumda yavaş yavaş yeniden vahşileşirdi. Hem asla açlık çekmeyecekti. Farelerin sonu gelmezdi; onlarla beslenebilirdi.

Üzgün bir şekilde Chipenden'e doğru yola koyuldum. Her ne kadar kış boyunca çeşitli denemeler yapmış olsam da, hâlâ Meg'e doğru dozu verip vermediğime emin değildim. Çok fazla verirsem nefes alıp verişi durabilirdi; çok az verirsem benim dönüşüme daha haftalar varken tek başına o karanlık hücrede uyanabilirdi. Dolayısıyla bu zoraki ayrılığı keder ve endişe içinde geçirdim.

Neyse ki dozu doğru ayarlamıştım ve bir sonbahar günü eve döndüğümde Meg yeni yeni kendine geliyordu. Bu durum onun için zor oldu ama en azından asılmadı ve Eyalet de onun sebep olabileceği tehlikelere maruz kalmamış oldu.

Ancak bu olaydan bir ders alınmalı; çıraklarımın dikkat etmeleri gereken bir ders... Hayaletler asla cadılarla romantik bir ilişki içine girmemeliler; bu durum onların konumlarını sarsıp Karanlık'a tehlikeli bir şekilde yaklaşmalarına neden olur. Eyalete karşı sürdürdüğüm görevimde daha önce de birçok kez başarısız olduğum oldu, fakat en büyük başarısızlığım Meg Skelton'la aramızdaki ilişkiydi. Bu anlatılması gereken bir hikâyeydi ve anlattığıma memnunum.

Sivri burunlu ayakkabı giyen kadınlardan her daim uzak durun!

PİS DORA

Adım Pis Dora Deane ve ölü bir cadıyım.

Bana pis demelerinin nedeni bölgemi işaretlemek için koyu ve kıvamlı tükürüğümü kullanıyor olmam. Ama ben deli değil, kötüyüm; yaptığım her şeyin bir nedeni var. O tükürüğün kokusunu aldığımda evimin ve mağaramın güvenli sınırları içinde olduğumu bilirim. Ellerimle dizlerim üzerinde sürünürken karanlıkta bile bu kokuyu alabilirim.

Her ne kadar artık buz kesmiş bir ölü olarak Cadılar Vadisi'nin çürüyen yapraklarının altında yaşıyor olsam da, hâlâ buradan ayrılabilecek kadar güçlüyüm ve henüz bunu yapabiliyorken hikâyemi anlatmak istiyorum. Çoğu gece kan avına çıkar, haftada bir ya da iki kez de kız kardeşim Aggy'nin hâlâ yaşadığı küçük kulübemize giderim. Islak kıyafetlerim ateşin önünde kururken birlikte eski günlerden konuşuruz; sonra, Aggy saçımdaki böcekleri ayıkladıktan sonra bir süre anılarımı kâğıda dökerim. Bu kolay değildir, çünkü neler olup bittiğini anımsamakta zorlanırım ve her şeyi unutmadan yazmak istiyorum; yoksa bir daha asla yazamayacağım. Neyin daha önce olacağını bilmiyorum. Söz konusu ölü cadılar olunca hiçbir şey kesin değildir. Bazen zihnim tamamen gider. Sonra parmaklarım düşebilir ve kalem tutamaz olurum. Buralarda uzuvları eksik çok ölü cadı vardır. Hatta birinin kafası yok!

Üç şeyi tam olarak hatırlıyorum. Üç büyük parça... Hepsi bu. Gerisi yok.

BÖLÜM 1

ŞABAT GÜNLERİM

Size öncelikle şabat günlerimden bahsetmek istiyorum. Küçük bir kız ve genç bir kadınken tadını çıkardıklarımdan...

En önemli dört tanesi Candlemas, Walpurgis, Lammas ve Cadılar Bayramı. Bunlar Pendle cadılarının toplandığı geceler. Tabii hep birlikte değil. Farklı klanlar yan yana gelmez; farklı yerlerde toplanırlar. Biz Deane klanı olarak genellikle kasabanın dışında toplanıp büyük bir ateş yakarız. Klanın on üç üyesi bu ateşin etrafında bir daire oluşturup ellerini ısıtırlar. Klanın diğer cadıları yaş ve güçlerine göre daha geride durur.

Önce bir kuzunun boğazını keser, el ve yüzlerimizi sıcak kanıyla yıkarız. Kemiklerini ateşe attıktan sonra lanet okumaya başlar, karanlık gökyüzüne düşmanlarımızın bedenlerinin çürüyüp kokuşması için haykırırız. Bu çok heyecan vericidir. Gençken en çok bunu severdim.

Ama yine de Cadılar Bayramı en favori şabat günüm olmuştur çünkü Şeytan zaman zaman o günlerde bizi ziyaret

ederdi. Çok farklı isimleri vardır. Kimi ona İblis der, cadı olmayan insanlar genellikle şeytanı tercih eder.

Çok fazla kalmadı ama yine de, onu kısa süreliğine de olsa görmek güzeldi. Çoğu cadı hayatları boyunca bir kez olsun Şeytan'ı görmek ister. Büyüktü. Kuyruğu, toynakları ve tüm bedenini kaplayan simsiyah parlak tüyleriyle çok büyüktü. Ve harika kokuyordu. Bir erkek kediden daha iğrenç... Alevlerin ortasında beliriverdiğinde klan üyeleri ona dokunabilmek için ellerinin yanacağına aldırmadan uzanmaya çalışırlardı.

Ama her şeyin kötü gittiği o geceyi anımsıyorum: Toplandığımız yere bir düşmanın girdiği o gece. Bunu kimse öngörememişti. Kimse kokusunu almadı. Şeytan alevlerin arasında belirmişti ve tüm gözler *onun* üzerindeydi; karanlığın içinden çıkıp dosdoğru alevlere yönelen silüetin değil.

Bu çılgına dönmüş bir kadındı, koşarken saçları arkasında dalgalanıyordu. Üç bıçağı vardı; iki elinde birer bıçak ve bir diğeri de dişlerinin arasındaydı. Daha kimse onu durduramadan alevlere yaklaşıp Şeytan'a bıçaklarından birini fırlattı. Şeytan'ın bağırdığını duydum. Öyle bir haykırıştı ki gökyüzünde şimşekler çaktı, toprak ayaklarımızın altında titredi.

Ama kadın bununla da yetinmedi. Kalan iki bıçağını da fırlattı. Olup biteni görebilecek kadar yakın değildim, fakat bana daha sonra anlattıklarına bakılırsa üçü de hedefe isabet etmiş: İlki Şeytan'ın göğsüne, ikincisi boğazına ve

üçüncüsü de kıllı poposunun sol tarafına saplanıvermiş. En kötüsü bu sonuncusu olacakmış ama Şeytan tam vaktinde dönmeyi başarmış.

O kadını oracıkta neden öldürmediğini kimse bilmiyor; en azından biz Deaneler bilmiyoruz. Şeytan ortadan kayboluverdi ve yangın yavaşlayıp aniden sönerek bizi karanlığın içinde bıraktı. Böylelikle bıçaklı kadın da kaçma fırsatı buldu.

Üç bıçağı ateşten geriye kalan közlerin arasından çıkardık. Her birinin ucu gümüştü. En güçlü kâhinlerimize danışmamıza rağmen o deli kadının kim olduğunu ya da nereye gittiğini bulamadık. Çok güçlü bir büyüyle gizlenmişti.

Sonraki birkaç gün içinde peşine üç farklı katil cadı taktık. Biri bile geri dönmedi ve izleri kaybolduğundan artık en iyi iz sürücülerimiz bile onun yerini bulamıyordu. Bu olaydan sonra Şeytan beş yıl boyunca bize bir daha görünmedi. Kötü zamanlardı. Çok kötü zamanlar. Büyülerimiz zayıftı ya da hiç işe yaramıyordu ve klan üyelerimizden bazıları hastalıklar yüzünden öldü. Bunun sebebinin yeterince önlem almayıp onun güvenliğini sağlayamadığımız için Şeytan'ın bizden intikam alması olduğunu söylüyorlardı.

Bunu neden yaptığını kimse bilmiyor ya da en azından bilen birileri varsa bile anlatmıyorlar. Yanımdan geçip alevlere doğru koşarken yüzünü göz ucuyla gördüm. Küçüktü, olsa olsa genç bir kızdı... Her nasılsa onu tanıdığımı hissediyordum. Sanki onu daha önce bir yerlerde görmüştüm.

Hatta neredeyse adını bile hatırlayacaktım. Neredeyse... Dilimin ucundaydı.

O günler güzel günlerdi. O kalabalık, mutlu grubun bir parçası olmayı özlüyorum. En çok da beddua okumaları ve Şeytan'ı görmeyi özlüyorum. Kim bilir, belki yeterince uzun yaşayabilseydim klanın bir parçası olur ve Şeytan'a dokunma şansını elde edebilirdim. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Bu çılgın kız her şeyi berbat etti.

Ve sonra başka bir şey daha oldu. Bunu tahmin edememiştim, neredeyse ölüyordum.

BÖLÜM 2

SONUM

Hepimizin kaderinde yazılıydı. Lanetliydik. Yazılan ne ise o olur. Biz cadılar geleceği koklayabilir, yaklaşan tehlikeleri sezebiliriz. Ama sadece çok azımız sonumuzun geldiğini görebilir. Ben kesinlikle göremedim...

Yetmiş yıldan uzun bir süre önce, daha henüz annem dahi doğmamışken, Pendle'a Wilkinson adında bir sorgulayıcı gelmiş. Cadı klanlarının kökünü kazımak istiyormuş; bu yüzden yanında rahipler, muhafızlar ve otuz özel yetkili şerif getirmiş. Ve hepsi de baştan ayağa silahlanmış, cadıları öldürmeye ant içmiş.

Karargâhını Downham'a kurmuş ve üç klan köyündeki şüpheli cadıları tutuklamaya başlamışlar: Goldshaw Booth, Roughlee ve Bareleigh. Ancak tüm klan üyeleri cadı olmadığından onları test etmek için farklı yöntemlere başvuruyormuş. Bir düzine kadarını göle atmış. Üçü boğulmuş ve bir diğeri de sudan çıkarıldıktan sonra ateşlenerek ölmüş. Diğer üçü batmış ama son anda henüz ölmeden sudan çıkarılabilmişler. Batmayan beş tanesiyse yargılanıp suçlu bulunduktan sonra Caster Kalesi'nde asılmış. Ama göle atma

taktiği asla işe yaramaz; içlerinden sadece biri gerçekten cadıymış. Tabii bu durum Wilkinson'ın pek de umurunda değilmiş. Çok kötü ve hırslı bir adammış. Yakaladıklarının evleriyle mal varlıklarına el koyuyor, bunları satıp parasını kendi alıyormuş.

Tutuklamalar giderek daha da artmış; çoğunlukla Malkin klanına mensup kişilermiş. Bu kez onları çuvaldızla test etmiş: Sivri ucunu derilerine batırıyor ve Şeytan'ın izi olduğunu iddia ettiği, artık acı hissedilmeyen noktayı buluncaya kadar batırmaya devam ediyormuş. Tabii tüm bunlar saçmalıktı ama anlatılanlara bakılırsa işini çok seviyordu.

Ancak klanlar tüm bu olup bitenlere sessiz kalacak değildi. Hele onlar asla. Bu yüzden geçici bir barış anlaşması yaparak bir araya gelip ölülerini toplayıp Cadı Vadisi'nin çamurlu topraklarına gömmüşler. Her nasılsa Wilkinson ve adamları vadiden geçmeleri konusunda ikna edilmiş. Bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum. Kimse hatırlamıyor.

Olay karanlık çöktüğünde, grup Downham'a giderken gerçekleşmiş. Ölü cadılar kana susamış bir vaziyette pusu kurmuşlar.

Wilkinson sağ kurtulmuş, fakat yanındaki grubun çoğu öldürülmüş. Cesetleri ancak daha sonra bulunabilmiş. Tabii güneş tam tepedeyken ve her yer aydınlıkken... Ölülerin kanları içilmiş ve başparmak kemikleri alınmış.

Sorgulayıcı kendi hayatından endişe etmeye başlamış ve bölgeden hızla ayrılmış. Ama yine de cadı klanlarının onunla işi henüz bitmemişti. Malkin klanı güçlü bir büyü

yapmış ve on üç ay içinde Wilkinson'ın adamlarının tümü –kendisi de dahil olmak üzere– ölmüş. Bazıları kaza geçirmiş; diğerleri sırra kadem basmış. Muhtemelen katil cadılar tarafından öldürülmüşlerdi. Wilkinson'ın ölümüyse gerçekten çok korkunçmuş. Burnu ve parmakları düşmüş, kulakları kararıp kurumuş. Ölmekten korkarken artık yaşamaktan da korkar olmuş. Bu yüzden kendini asmaya kalkışmış, fakat ip dayanmamış. Acıdan çılgına dönen adam kendini yakındaki bir gölde boğmuş. Böylelikle klanın intikamı alınmış olmuş. Aynı şeye bir daha kimsenin kalkışacağını sanmıyorduk.

Kendimizden çok emindik. Ben de dahil, hepimiz... Ben bunun bedelini ödedim. Kendi sonumun yaklaştığını göremedim, öyle değil mi?

Bir sabah Downham civarında bir çiftliğin girişinde dileniyordum. Bir haftadan daha kısa bir süre içinde buraya üçüncü gelişimdi ve yaşlı çiftçiyi epey korkutmuştum: Tarlasının bir daha mahsul vermemesini ve büyükbaş hayvanlarının hastalıktan kırılmalarını sağlamakla tehdit ettim. İlk başta sadece yumurta istemiştim. İkincisindeyse bir koyun budu... Ancak bu kez, parasını almaya gelmiştim.

Çiftçiler sürekli yoksulluktan şikâyet eder ama çoğu kirli çıkıdır. "Bu kez para istiyorum," dedim. "Daha azı olmaz..."

"Param yok," diye itiraz etti. "İki yakamı güç bela bir araya getirebiliyorum. Çocuklarımın yiyeceklerini önlerinden aldın zaten..."

"Ah, çocukların var demek," dedim pis pis sırıtarak. "Umarım uzun ömürlü olurlar! Kaç tane?"

Bunun üzerine elleri sonbahar fırtınasında savrulan yapraklar gibi titremeye başladı. Çocuklarını çok sevdiği her halinden belliydi.

"İki kız," dedi, "bir diğeri de yolda."

"Baba olmak için biraz yaşlısın. Genç bir karın var, öyle mi?"

Kapının eşiğinde bir hareketlenme oldu ve içeriden çıkan bir kadın çamaşır asmaya başladı. Neredeyse adamın yarı yaşındaydı, biraz toplucaydı fakat güzel sayılırdı.

"Bana paranı ver, yoksa kötü olur," diye tehdit ettim.

Çiftçi çaresizlik ve meydan okumayla karışık bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. İki arada bir derede kalmıştı ve ne yöne gideceğini bilemiyordu; bu yüzden ona yardım ettim.

"Karının karnındaki o zavallı, savunmasız yavruya bir şey olsun istemezsin, değil mi? Peki ya karın? Yeterince güçlü müdür? Ya doğum esnasında ölürse? Bu çiftliği tek başına idare edip bir yandan da çocuklarını nasıl büyüteceksin?"

"Çek git buradan!" diye bağırdı elindeki sopayı havaya kaldırarak.

"Sana bir şans vereceğim. Yarın aynı saatte geri geleceğim. Paranın hepsini istemiyorum; o kadar açgözlü değilim. Yarısı yeter. Parayı hazırla ya da sonuçlarına katlan!"

Neler olup biteceğini koklayabilmem gerekirdi. Gelecekten leş gibi kokan bir rüzgâr eser ama ben hiç fark etmedim bile.

Ertesi akşam yaşlı çiftçi beni kapıda bekliyordu fakat elleri boştu. *Para keselerim nerede?* diye düşündüm sinirlenerek.

"Çok büyük bir hata yaptın!" diye uyardım onu, dudaklarımı kıvırarak. "Sana çok kötü bir büyü hazırladım yaşlı adam. Genç karının derisi yüzülecek..."

Yanıt vermedi. Hatta hiç korkmuş gibi bile görünmüyordu. Eh, belki biraz endişeliydi fakat beklediğim tepki bu değildi. Büyüye başlamak üzere ağzımı açmıştım ki aniden arkamdan bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Dönüp bakınca yarım düzine iri yarı, elleri sopalı adamın etrafımda bir yay çizecek şekilde toplanmış, kaçış yollarımı kapayarak bana doğru yaklaştıklarını gördüm.

Tamam! Ona gününü gösterecektim. Kapıdan atlayıp çiftçinin yanından geçerek eve yöneldim. Karısı içerideydi; hatta daha da iyisi, çocukları da oradaydı. Onları rehin alacak ve böylelikle kaçabilecektim. Başparmak kemiklerini kesmek için kullandığım sivri bıçağımı çıkarıp sol elime aldım. Ciddi olduğumu anlamaları gerekiyordu. Neredeyse arka kapıya ulaşmışken aniden durmak zorunda kaldım. İçeride bir adam duruyordu; onun hemen arkasındaysa elinde kalın bir sopa olan bir başka adam vardı. Kendilerine güvenir bir edayla yürüyerek bahçeye, önüme çıktılar. Artık diğer adamlar da kapıdan geçmişlerdi ve çok

geçmeden etrafımı kuşattılar. Dövüşmeyi denedim, gerçekten denedim. Bıçağımı savurup duruyordum ama sayıca çok fazlaydılar ve indirdikleri darbeler çok şiddetliydi. Bu darbelerden biri elimdeki bıçağı yere düşürmeme neden oldu; sonra sırtıma ve omzuma darbeler peş peşe inmeye başladı. İyice eğilip ellerimle başımı korumaya çalıştıysam da sonunda oraya da ulaştılar. Bir ışık çakması oldu ve sonra karanlık...

O gün ilk yakaladıkları bendim. Sonunda beşimiz gölde teste tabi tutuldu. Şansıma, o çiftliğe dilenmeye gittiğim gün tam da Downham'a bir cadı bulucunun geldiği gündü; Wilkinson döneminden bu yana Pendle'a ilk kez bir sorgulayıcı geliyordu. Çiftçi gidip onu uyarmıştı ve böylelikle tuzak kurup geri dönmemi beklemeye başlamışlardı.

Nasıl olmuştu da tam da o günü ve saati bulmuştum? Bu benim sonum oldu. Kaderim böyleydi demek.

Yüzmek korkunçtur. Biz cadılar akan sulardan geçemeyiz ama göl ve göletler genellikle sorun olmaz. Hatta ara sıra suyun kenarına inip yıkanmışlığım bile vardır. Tabii kış aylarında değil; o zaman çok soğuk olur. Kışın pislik, soğuğu uzak tutar.

Tabii eller ve ayaklar bağlandığında durum farklı olur. O soğuk ocak günü yüzdürülen üçüncü kişi bendim. İlki batmadı. Bir klan üyesiydi ve büyü gücü yoktu, fakat bu onları ilgilendirmiyordu; onu gölden çıkardılar ve bir at arabasının arkasına attılar.

İkincisi taş gibi dibe battı. Gerçek bir cadıydı; Malkinlerden biri... Şeytan onu kurtarmakla uğraşmadı, değil mi? Yüzdürmenin işe yaramadığını söylemiştim. Onu sudan çıkarmadan önce epey beklettiler. Soluk alıp vermeyi kestiğinde onu bir ceset torbasına koyup yeniden göle attılar ve ikinci kez dibe battı.

Sıra bana gelmişti. İçlerinden ikisi beni ileri geri salladıktan sonra suya attılar. Suya sertçe çarptım. Nefesimi tutmayı deneyecektim ama o buz gibi soğuk su tam bir şok etkisi yarattı. Hızla ağzımı açıp soluk aldım. Kirli suyu yuttum. Batıyor gibiydim ama aslında yüzüstü suyun üzerinde yüzüyor olmalıydım. Hemen altımda, o sapsarı, bulanık suyun altında ağzı açık duran ölü cadıyı, kemikli burnunu ve bana bakan donuk gözlerini görebiliyordum. Bir süre nefes almaya çalıştım ama sonra acı vermemeye başladı. Vazgeçtim. Karanlığa batıyordum. Neden olmasın? Ben bir cadıyım. Zaten oraya aittim.

Hemen sonra kendimi çamurların içinde, ağzımdan sular çıkarken buldum. Sonra adamlardan birinin postalına kustum. Bunun için bana okkalı bir tekme atıp at arabasının arkasına fırlattı.

Biz üçümüzü, cadı diyerek Caster'a doğru yola çıkardılar. Bu kez klanın nefretinin hedefi olmayı göze alamayacaklardı demek ki? Bizi Pendle'dan uzaklaştırıp Caster Kalesi'nin güvenli sınırlarının içine almak istiyorlardı.

Karanlık bir zindana atıldım. Tek başınaydım. Tabii yanımda diğer ikisini istemiyordum zaten. İçlerinden biri

Mouldheel'di, diğeriyse Malkin. Klanımızın düşmanları. Zindan karanlık ve nemliydi, tavandan su damlıyordu ve sadece üzerine yatılabilecek biraz saman vardı. İçine düştüğüm sıkıntının tadını çıkarmama dahi izin vermiyorlardı. Gece yarısı geldiler. Beni bir koridor boyunca sürükleyip içinde geniş, ahşap bir masa olan bir odaya aldılar. Bileklerimle kollarımı zincirlediler. Beni bir kez test etmek yetmemişti.

"Bir cadıyı öldürmeden önce onun *gerçekten* cadı olduğuna kesin emin olmalıyız," dedi sorgulayıcı. "Yüzdürmeyi denedik. Şimdi sıra batırmada!"

İşini gerçekten çok seviyordu. Adı Matthew Carter'dı ve o uzun, sivri iğneyi koluma batırırken gülümsüyordu. İnleyip titreyerek bağırdıkça daha çok hoşuna gidiyordu. Birden çok kez bayıldım. Çok geçmeden her yanım ağrımaya başladı ve batırmaya devam mı ediyor yoksa durdu mu anlayamıyordum. O sırada Şeytanın İzini bulduğunu söyledi. Gerçekten de tam dizimin altında bir doğum izim vardı. Bakır para büyüklüğündeydi ve Şeytan'ın bana dokunduğu yerin, yani Şeytan'ın beni koruduğu ve acıyı hissetmeyeceğim yerin orası olduğunu söyledi. Cadılığım iki kez tescil edilmişti.

Bizi şafak söker sökmez idam edeceklerdi –en azından bana böyle söylediler– ve o geceyi zindanda soğuk ve korku içinde titreyerek geçirdim. Yakılmaya dayanamazdım. Hayır. Lütfen bu olmasın! Çekilen acının korkunç olduğunu söylüyorlardı. Ve cadılar yakıldıktan sonra geri

gelemiyorlardı. Sonsuza dek Karanlık'ta kalması gerekiyordu.

Bizi sabahın ilk ışıklarıyla birlikte bahçeye çıkardılar. Berbat bir sabahtı ve gri gökyüzünden şiddetli bir sağanak dökülüyordu. Yakındaki çatılardan birinde üç tane martı gördüm; ölmek üzere olan her cadı için bir tane. Ama sonra kendimi iyi hissettim, çünkü bahçenin köşesinde bizi neyin beklediğini gördüm. Ateş yakılmayacaktı. Bu bir darağacıydı. Bizi asacaklardı. Demek ki geri gelebilecektim...

Tabii bunun hoş bir şey olduğunu söyleyemem. Yüzün morarırken, gözlerin pörtlerken bir ipin ucunda sallanıp durmak hiç hoş bir şey değil. Gördüğüm son şey şu oldu: hemen yanımda asılırken son nefesini veren Mouldheel cadısı... Sonra gözlerim kapandı ve her yer kapkaranlık oldu. Tek duyabildiğim şey kendi kalp atışlarımdı. Başlangıçta öyle hızlı atıyordu ki neredeyse tek bir sese dönüştü. Sonra giderek azaldı. Tekliyordu... yavaşlıyordu...

Ölmek tuhaf şey. Son anılarınız da gerçekten çok tuhaf. O deli kadının yanımdan bir kez daha geçerek Şeytan'a bıçak atmak üzere koştuğunu gördüm. Bir anda onu tanıyıverdim. Adını biliyordum! Adı...?

Ama sonra öldüm.

BÖLÜM 3

İNTİKAM

Deane klanı cesedimi kalenin bahçesinden alıp Pendle'a geri götürdü. Beni Cadılar Vadisi'nde sığ bir mezara gömüp üstüme toprak ve çürümüş yaprak attılar. Sonra yeni varoluşumun tadına varmam için beni orada bıraktılar.

Yukarıda bir şeyler olduğunu hissettiğimi anımsıyorum; bu yüzden kollarımı soğuk, karanlık geceye doğru uzattım. Doğruldum ve başım ince toprağı delip dışarı çıktı. Vadi gümüş bir ışıkla aydınlanmıştı; bir ağacın dallarının arasından yukarı, sarı bir ışık topuna doğru bakıyordum. Bu dolunaydı. Beni bu dünyaya geri çağıran şey buydu.

Sonra kana ihtiyaç duydum. O ana dek hiç bu kadar aç hissetmemiştim. Vadide dolaşıp av bulabilmek için havayı koklamaya başladım. Yakında hiç insan yoktu fakat çok geçmeden iri yarı sıçanlar ve bir tane de tarla faresi yakaladım. Fareler açlığımı bastırdı. Fareler çok ufaktı, neredeyse birer lokmaydılar ama yine de daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yediğimi anımsamıyordum. Ben bir kemik cadısı olsam da daha önce kan da içmiştim. Tabii hiçbiri böyle lezzetli değildi. Ölüyken çok daha iyi gelir. Artık

gerçek yiyeceğe ihtiyaç duymasınız. Patates ve pişmiş etin ölü bir mideye ne faydası olabilir ki?

Yediklerim çok az olmasına rağmen bana güç verdi. Artık ayağa kalkabilir... yürüyebilir... hatta belki koşabilirdim. Bu durumda bir erkek, kadın ya da çocuk yakalayıp insan kanı içsem acaba nasıl hissederdim? Bazı ölü cadılar o kadar güçlü değildir ve tek yapabildikleri sürünmektir. Ben daha güçlü olacağıma emindim.

Yeniden yaprakların altına girip sırtüstü yattım, dışarıda sadece burnumla gözlerim kalmıştı. Orada öylece yatarken aniden başımın ne kadar çok kaşındığını fark ettim. Sürekli kaşımam gerekiyordu. Yere bu kadar yakın olup sürekli ölü yaprakların arasında saklanmanın sıkıntısı da buydu. Saçlarına bir şeyler giriyor ve yuva yapıyordu.

Ölü bir cadıyken düşünmek için çok vaktin vardır. Ve aklıma gelen ilk düşünceler hep intikamla ilgiliydi. Önceleri sadece çiftçiyle o etine dolgun karısını öldürmeye karar verdim; çocuklar çok lezzetli olurdu. Fakat bu çok kolay olurdu. Tüm bu olanlar için suçladığım biri daha vardı. Beni Matthew Carter işkence ederek öldürmüştü; mutlu hayatıma bir son vermişti. Artık şabat günlerinin keyfini çıkaramayacak, Şeytan'a dokunma şansı bulamayacaktım.

Aynısını ve hatta çok daha fazlasını hak ediyordu, öyle değil mi? Peki ama ona nasıl ulaşabilirdim? Caster'da olduğunu biliyordum. Orası epey uzaktı ama yine de yapılabilirdi, fakat bunun daha iyi bir yolu olmalıydı.

Aklıma bir fikir gelmesi fazla uzun sürmedi, bunun

üzerine vakit kaybetmeden Downham'a doğru yola koyuldum. Şu yaşlı çiftçiyle ciddi ciddi konuşacaktım.

Hâlâ istediğim kadar güçlü değildim fakat Pendle Tepesi'ni soluma alarak yavaş yavaş kuzeye doğru ilerledim. Şafak sökmeden hemen önce birkaç fare yakalayıp otların arasına oturarak gündüz saatlerinin geçmesini bekledim.

Çiftliğin sınırlarına vardığımda ertesi gün gece yarısını çoktan geçmişti bile. İlk işim domuzlarından birini öldürmek oldu. Bu ufak, tombul bir hayvandı ve neredeyse son ana dek ciyaklamaya devam etti. Bunun üzerine çiftlik köpekleri havlamaya başladı. Herhalde zincirliydiler, yoksa kokumu kesin almış olur ve gelirlerdi. Çok yazık. Birkaç köpeğin kanını içmek hiç fena olmazdı. Ama domuz kanının da çok lezzetli olduğunu söylemeliyim. İnsan kanından sonraki en olağanüstü şey.

Şu ciyaklayıp duran domuz, kendimi daha güçlü hissetmemi sağladı. Çiftlik evinin önüne geçip kapıyı menteşelerinden söktüm. Yukarıda bir yerde bir çocuk ağlamaya başladı; çok geçmeden bir tanesi daha ona katıldı ve hemen ardından yaşlı çiftçi titreyen ellerinde bir mumla üzerinde pijamaları olduğu halde merdivenin başında görünüverdi. Kapı girişinde beni görünce dehşet içinde bağırıp yatak odasına koştu. Kapıyı sürgülediğini duydum. Tabii bu onun pek işine yaramazdı.

Onu üst kata kadar takip edip sertçe omuz atarak kapıyı kırdım. Karısı, yan odada hâlâ bağıran çocuklarından daha fazla ses çıkarıyordu.

İçeri girip yatağın kenarına oturduktan sonra sert bir ifadeyle onlara baktım. Dimdik oturuyorlardı, battaniyelerini çenelerine kadar çekmişler, kollarını birbirlerine dolamışlardı. En çok hangisinin titrediğini kestiremiyordum. Sırıtarak başımı kaşıdım. Saçımdan bir kurtçuk düşüp yatağın üzerinde kıpraşmaya başladı.

"Her ikinizin de yaşamanıza izin verebilirim," dedim. "Çocuklarınızın da öyle. Ama istediklerimi aynen yapmanız gerek..."

"Bize zarar verme lütfen," diye yalvardı çiftçi. "Her şeyi yaparız. Ne istersen..."

Gülümsedim. "Tek yapmanız gereken Matthew Carter'ın buraya gelmesini sağlamak. Hava kardıktan sonra gelmeli; bu önemli. Gece yarısına doğru olursa çok daha iyi olur. Ona bir başka cadının daha size musallat olduğunu söyleyin. Ve hakkından gelmek için ona ihtiyacınız olduğunu..."

"Ya gelmezse?" diye sordu titreyen çiftçi gözlerini korku içinde belerterek.

"O zaman en iyisi geri dönme. Çünkü ailenin ölüsünü bulursun."

Çiftçi şafak sökmeden yola çıktı. Ben de evden uzaklaşmadan, hava yeniden kararıncaya kadar ahırdaki samanların içinde kaldım. Sadece kemikli burnumun ucu görünüyordu.

Hava kararırken çocuk beni orada buldu. En büyük kızları... Taş çatlasa beş yaşındaydı; üstelik şişmancaydı da.

Sıcak bedeninde akan kanın kokusunu alabiliyordum ve onu öldürmemek için tüm irade gücümü kullanmam gerekti; annesini yeniden bir histeri krizine sokmak istemiyordum. Matthew Carter geldiğinde sakin görünmesi gerekiyordu.

"Hava karardığında," dedi çocuk, "annem evdeki tüm aynaları duvara çevirir."

"O halde akıllı bir annen varmış. Böylelikle cadılar sizi ve ailenizi gözetleyemezler."

"Ama sen bir cadısın ve annem senden uzak durmamı söylüyor."

"Anneler en iyisini bilir," dedim, "belki de dediğini yapmalısın."

"Ölü bir cadı olmak nasıl bir şey?"

"Kaşıntı verici evlat," dedim başımı kaşıyarak. "Çok kaşıntı verici."

Koşarak uzaklaştı ve beş dakika sonra elinde bir tarakla geri geldi. Eninde sonunda onu ve ailesini öldürmeyi planlamıştım, fakat saçımdaki böcek ve kurtçukları tarakla ayıklarken vazgeçtim. Sadece yaşlı çiftçiyi öldürecektim.

"Annenin yanına geri git ve seninle kız kardeşini buradan mümkün olduğunca uzağa götürmesi gerektiğini söyle," dedim. "Ve şafak sökmeden de buraya geri gelmeyin. Hemen şimdi gitmeniz gerektiğini söyle. Hayatınızı kurtarabilmenin tek yolu bu."

Annesi çocuklarını güvence altına almak için oradan uzaklaştırırken ben de ahırın kapısından onları izledim,

çocuk küçük bacakları üzerinde tıpkı bir ördek gibi paytak paytak yürüyordu. Artık kendimi hazırlama vakti gelmişti. Bu kez pusuda bekleyen ben olacaktım. Önce yarım düzine kadar mum kullanarak girişi ve basamakları iyice aydınlattım.

Ölü cadılar kara büyü güçlerini yavaş yavaş kaybederler. Ben öleli henüz çok olmadığından yeterince gücüm vardı.

Adamların ön kapıya yaklaştıklarını duydum. Yaşlı çiftçi üzerine düşeni iyi yapmıştı. İki kişinin yine bir önceki seferde olduğu gibi evin içinde gizleneceğini düşünüyordum. Yanılmadım: Şansıma Matthew Carter da onlardan biriydi. Kapıdan içeri önce o girdi.

Basamakların üzerinden ona gülümsedim. "Biz ikimiz neden şöyle biraz sohbet etmiyoruz Yakışıklı Matthew?" dedim olabildiğince hoş bir ifadeyle gülümseyerek. "Sadece sen ve ben, yatak odasında..."

Basamaklardan bana doğru çıkarken dili taze et görmüş köpeklerinkinden daha çok sarkıyordu. Alt katta kalan arkadaşıysa davet edilmediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Cazibe ve *hipnotize* kara büyülerini kullanıyordum: İlki cadıların son derece çekici görünmelerini sağlar; ikincisiyse adamın her ne olursa olsun basamaklardan çıkmasını...

"Gel de yatakta yanıma otur," diye çağırdım sorgulayıcıyı ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Neden şöyle güzel bir öpücükle başlamıyoruz?"

Dediğimi yaptı, fakat tam dudakları benimkilere değmek üzereyken yüzündeki istek dolu ifade korkuya dönüşüverdi. Gerçek kokumu almıştı: çürümenin, nemli

toprağın ve küflü yaprakların kokusunu. Sonra büyünün etkisini bozunca korkusu bu kez dehşete dönüştü.

Kanını içmeye başladığımda Matthew Carter bir gece önce öldürdüğüm küçük pembe domuzdan daha yüksek sesle bağırıyordu. Dişlerimi boynuna batırıp kana kana içtim. Kanının giderek daha düzensiz bir şekilde pompalanmaya başladığını hissediyordum. Çok geçmeden kalbi durdu. Artık o Ölü Matthew idi ve benim ilgimi çekmiyordu.

Kapıdaki ikinci adamı da öldürdüm. Üçüncü ve dördüncü adamlarsa ahırda saklanıyorlardı, fakat çok geçmeden havayı koklayarak yerlerini buldum. Başkaları da vardı ama panik içinde kaçıştılar. Yaşlı çiftçi gitmedi. Karısıyla çocuklarının hâlâ evde olduklarını düşünüyordu.

İhtiyacım olandan daha fazla kan içmiştim ve çatlamak üzereydim. Yine de bahçede yürürken çiftçinin yanından geçtim. Dizlerini titretecek kadar yanından...

"Seni öldürmemeye karar verdim. Ama bir dahaki sefere bir cadı kapına gelip dilenirse, ona istediğini ver," diye uyardım.

Sonra oradan ayrılıp Cadı Vadisi'ne doğru yola koyuldum.

Anlatmayı unuttuğum bir şey daha var. Öldükten sonra o deli kadının adını anımsayamadım. Ölü beynimi ne kadar zorlasam da bir türlü aklıma gelmiyordu. Şimdi çok daha güçsüzüm ve artık yürüyemiyorum. Ölü cadılar bile sonsuza dek bu şekilde kalamazlar. Ve her ne kadar anılarımı

hızla kaybediyor olsam da ara ara bir şeyler anımsayıveriyorum.

Şimdi o aptal kızın yanımdan geçip Şeytan'a bıçak atmak üzere koştuğunu anımsayabiliyorum. Ve şimdi onun bir Malkin olduğunu da anımsadım, üstelik adı da dilimin ucunda... hem de tam ucunda. Keşke hatırlayabilsem! Onu bir kâğıda yazardım ve klanımız peşine düşerdi. Sonsuza dek saklanamaz. Sayıca çok fazlayız ve hepimizi yenemez.

Çok yakında hava aydınlanacak ve vadinin içlerine girmem gerekecek. Belki aklıma gelir de yarın gece yazarım. Tabii parmaklarım hâlâ düşmemiş olursa. Ve buraya gelmek için izlemem gereken yolu hâlâ hatırlıyorsam...

GRİMALKİN'İN HİKÂYESİ

Adım Grimalkin ve kimseden korkmam. Ama düşmanlarım benden korkar; makasımla ölülerin derilerini yüzerim. Klan düşmanlarını pek çok savaşta alt etmişimdir. Parmak kemiklerini kesip diğerlerine uyarı olsun diye boynuma kolye diye takarım. Başka ne yapabilirim ki? Acımasız ve vahşi olmasam sürdürdüğüm hayatta bir hafta bile dayanamazdım. Ben Malkin klanının katil cadısıyım.

Düşmanım mısın? Güçlü müsün? Hızlı ve çevik misin? Savaşçı eğitimi aldın mı? Benim için önemli değil. Hemen kaç! Koşarak ormana kaç! Sana birkaç dakikalık avans bile vereceğim. Hatta dilersen bir saat. Çünkü ne kadar hızlı kaçarsan kaç, asla yeterince hızlı olamazsın ve çok geçmeden seni yakalayıp öldürürüm. Ben bir avcı ve aynı zamanda silah yapımında usta bir demirciyim. Senin için de bir tane yapabilirim; çeliğe canını alacak şekli verebilirim.

Peşine düştüğüm tüm kurbanlarımı öldürürüm. Derisi varsa onu yüzerim. Nefes alıyorsa kalbini durdururum. Ve büyülerin beni korkutmaz, çünkü benim de büyülerim var. Öcüler, hortlaklar ve cinler; hayaletler için ne kadar tehlikeliyse benim için de o kadar tehlikelidir. Çünkü

karanlığın kalbini gördüm –en koyu karanlığın– ve artık korkmuyorum.

En büyük düşmanım, Karanlık'ın vücut bulmuş hali Şeytan'dır. Çocukken bile ondan tiksinirdim; klanımı nasıl kontrolü altına aldığını görürdüm; kendi cadılarının ona nasıl yaltaklandığını da görürdüm. İçimde ona karşı giderek artan tiksinti neredeyse içgüdüselti; doğuştan gelen bir nefret. Bir şey yapmazsam hayatımı mahvedeceğini, yaptığım her şeyin üstüne çöken kara bir gölgeye dönüşeceğini biliyordum.

Ancak cadıların Şeytan'ın uzak durmasını sağlamak için yapabilecekleri bir şey vardır. Son derece uç olduğu halde Şeytan'ın ürkütücü gücünden korkmamasını sağlayabilecek bir yöntem. Ona bir kez yaklaşıp çocuğunu doğurmalıdır. Şeytan çocuğu inceledikten sonra ona bir daha yaklaşamaz. Cadı istemediği müddetçe...

Şeytan'ın çocuklarının çoğunluğu insanatlardır; Karanlık'ın rızasını yerine getirecek olan kötücül yaratıklar. Diğerleri de büyüyüp güçlü cadılara dönüşürler. Kötülüğün kirletemediği mükemmel insan çocuklarının sayısıysa çok azdır. İşte benimki bunlardan biriydi.

Bir başka canlı için böyle bir sevgi asla hissetmemiştim. Sıcaklığını bedenimde hissetmek, bana güvenip bağımlı olduğunu bilmek rüya gibiydi; bu asla hayal ettiğim yahut beklediğim bir şey değildi. Bu küçük çocuk beni seviyordu ve ben de onu seviyordum; hayatta kalmak için bana muhtaçtı ve ben de hayatımda ilk kez bu kadar mutluydum. Ancak böyle bir mutluluk çok uzun sürmez.

Benim mutluluğumun sona erdiği geceyi anımsıyorum. Güneş yeni batmıştı ve ılık bir yaz akşamı başlıyordu; çocuğumu kucağıma alıp ona yavaş yavaş ninni söyleyerek kulübemin arkasındaki bahçeye çıktım. Aniden gökyüzünde bir şimşek çaktı ve ayaklarımın altındaki toprak titremeye başladı. Şeytan gelmek üzereydi ve korkudan kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Bir yandan da buna memnundum, çünkü oğlunu bir kez gördükten sonra bir daha asla ziyaretime gelmezdi. Ondan hayatımın geri kalanı boyunca kurtulmuş olacaktım.

Ancak Şeytan'ın tepkisine hazırlıklı değildim. Belirir belirmez öfke içinde kükreyerek masum bebeğimi alıp havaya kaldırdıktan sonra yere çarptı.

"Lütfen!" diye yalvardım. "Ona zarar verme. Ne istersen yaparım, ama lütfen yaşamasına izin ver..."

Şeytan bana bakmadı bile. Öfke ve acımazlıkla doluydu. Yavrumun narin başını bir kayaya vurdu. Sonra ortadan kayboldu.

Uzun bir süre acıdan aklımı yitirmiş bir haldeydim. Ve sonra zihnimde intikam düşünceleri dönüp durmaya başladı. Bu mümkün müydü? Şeytan'ı yok edebilir miydim? Mümkün olsa da olmasa da bu benim tek hedefim ve yaşamaya devam etmek için tek nedenim halini aldı. Hâlâ gençtim –daha yenice on yedime basmıştım– ve yaşıma göre fazla güçlü ve uzun boyluydum. Şeytan'dan sonsuza dek kurtulmak için onun çocuğunu doğurmayı seçmiştim ve bir kez bu kararı verdikten sonra beni hiçbir şey durduramamıştı. Şimdi de hiçbir şey durduramayacaktı.

En kalın deri eldivenlerimi giyip her birinin ucunda gümüş alaşım olan üç bıçak yaptım. Karanlık'la bağlantısı olan tüm yaratıklar için zararlı olan bu metalin yakınında dahi olmak bana çok acı veriyordu. Fakat dişimi sıkıp elimden gelenin en iyisini yaptım. Sonrasında düşmanımı bulmam gerekiyordu; bu işin kolay kısmıydı.

Şeytan her şabat gününde gelmez, hatta bazı yıllar hiç gelmez. Fakat Cadılar Bayramı'nda gelmesi olasıydı ve her nedense o dönemde Deane klanına önem veriyordu. Bu yüzden Pendle Tepesi'ndeki Malkin kutlamasından uzaklaşarak Deane köyü olan Roughlee'ye doğru yola çıktım.

Şafak sökerken oraya varıp şabat kutlaması için ateşin yakılacağı alanı uzaktan gören ufak bir koruluğa yerleştim. Fark edilme konusunda fazla endişelenmiyordum; hepsi de hazırlıklar nedeniyle oldukça heyecanlıydı. Üstelik en kuvvetli büyülerimi yaparak kendimi gizlemiştim ve yapmayı planladığım şey onlar için epey bir şaşırtıcı olacaktı. Hatta çoğu cadı bunu yapabilmek için aklımı kaçırmış olmam gerektiğini düşünürdü. Deane klanı hayal güçlerinin genişliğiyle bilinmezler ve üç klan arasında yaratıcılığı en sınırlı olan klandır.

Çok geçmeden cadılar toplanıp büyü güçlerini birleştirerek ateşi yaktılar. Ateşin önemli bir kısmını odunlar oluşturuyordu, fakat kalbinde, artık kara büyü için kullanamayacakları eski kemiklerden oluşan bir yığın da vardı. Çoğu kişi böyle bir ateşe şenlik ateşi der; ancak bu kelimenin aslı, cadıların kullandığı *kemik* ateşinden gelir. En güçlü on üç cadıdan oluşan klan ateşin çevresinde daire

oluşturacak şekilde toplanır; daha az güçlü olan kardeşleri onların dışında daire oluşturur.

Ateşin kokusu bana henüz yeni ulaşmıştı ki Deane cadıları düşmanlarına lanet okumaya başladılar. Çığlıklar atıp gırtlaklarından tuhaf sesler çıkararak adlarını saydıklarına ölüm ve yıkım dilediler. Yaşlı ve elden ayaktan düşmüşler ya da dikkatsiz bir cadı bu tür beddualara yenik düşebilir, fakat yaptıkları çoğunlukla vakit kaybından başka bir şey değildi. Tüm cadıların bu tür kara büyülere karşı koruması vardır. Fakat o sırada Caster Şerifi Caxton'ın adını da duydum. İçlerinden birini yakın zamanda tutuklamıştı ve şimdi onun ölmesini istiyorlardı. Adamın o haftayı sağ salim atlatması bile mucize olurdu.

Lanet dolu büyüleri bitmek üzereyken ateşin renginde bir değişiklik oldu: Sarı alevler önce turuncuya, ardından kırmızıya döndü. Bu, Şeytan'ın gelmek üzere olduğunun ilk işaretiydi ve kalabalıktan heyecan dolu bir beklentiyle yükselen uğultuyu duydum. Şeytan belirmeye başlarken ateşe doğru koşmaya başladım. İstediği gibi şekil değiştirebilen Şeytan müritlerini etkilemek için en korkutucu şekline bürünüyordu. Ancak dizlerine ulaşabilen alevler onun ne kadar uzun ve heybetli olduğunun işaretiydi –ortalama bir erkeğin üç katı uzunluğundaydı– arkasında uzun, kıvrımlı bir kuyruğu ve başında kıvrık boynuzları vardı. Bedeni siyah, kalın tüylerle kaplıydı ve klan cadılarının karanlık efendilerine dokunabilmek için ateşe doğru uzandıklarını gördüm.

Orada uzun süre kalmayacağını biliyordum. Hemen harekete geçmeliydim!

Ağaçların arasında saklandığım yerden çıkıp olabildiğince hızlı bir şekilde ateşe doğru koşmaya başladım. Karanlık yüzünden cadıların yaklaştığımı görmelerine imkân yoktu. Alevlerin kalbine çok yakın olduklarından o kargaşa içinde ayak seslerimi de duyamazlardı.

Her iki elimde de birer bıçak vardı, üçüncü bıçağıysa dişlerimin arasına kıstırmıştım. Kendimi büyük bir tehlikeye atıyordum, fakat Şeytan'dan nefret ediyordum ve ya onun muazzam gücüyle paramparça olmayı ya da Deane klanı tarafından linç edilmeyi göze almıştım. İrade gücümü kullandım; onu kendimden uzak tutacak gücüm vardı ama tam tersini yaptım: Kalmasını istedim.

Kalabalığın dış çemberindeki cadıların arasından hızla geçerek koşmaya devam ettim. Cadıların sayısı arttıkça onları dirseklerim ve omzumla sağa sola ittirerek ilerlerken yüzlerindeki öfke dolu ifadeyi görebiliyordum. En sonunda öndeki çembere ulaşıp ilk bıçağı fırlattım. Bıçak Şeytan'ın göğsüne isabet edip kabzasına kadar saplandı. Yüksek sesle uzun uzun böğürdü. Ona epey acı vermiştim ve çektiği acı kulağıma güzel bir melodi gibi geliyordu. Ancak alevlerin arasında sağa sola oynayıp durduğundan diğer iki bıçağım niyetlendiğim hedeflere isabet etmeseler de yine bedenine saplandı.

Bir an için dosdoğru yüzüme baktı, göz bebekleri incecik birer çizgi halini almıştı. Artık onun muazzam gücüne

karşı kendimi savunabileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Daha da kötüsü, ben öldükten sonra ruhumu bulup ona sonu gelmeyen işkenceler yapabilecek olduğunu biliyor olmamdı.

Artık gitmesini istiyordum. Gidecek miydi? Yoksa önce beni yok mu edecekti?

Neyse ki etrafındaki alevlerle birlikte aniden yok oluverince kendimizi karanlığın içinde bulduk. Kural hâlâ geçerliydi. Ben onun çocuğunu doğurmuştum, bu yüzden ben istemediğim takdirde benimle aynı yerde duramazdı.

Etrafımda tam bir kaos hüküm sürüyordu; cadılar korku ve öfke içinde bağırırken dört bir yana koşuşturup duruyorlardı. Karanlığın içine karışıp oradan kaçmayı başardım. Tabii peşime katil cadılarını takacaklarını biliyordum. Yani ya öldürecektim ya da ölecektim.

Kuzeye doğru koşmaya devam ederek Pendle Tepesi'ni aştıktan sonra batıya, uzaktaki denize yöneldim. Kaçış planımı çok önceden yaptığım için tam olarak nereye gideceğimi biliyordum. Dümdüz arazide, Wyre Nehri'nin ağzının doğusunda duracaktım. Kendimi kara büyüyle gizlemiştim, fakat bu büyü beni peşimdeki herkesten gizleyecek kadar güçlü değildi. Avantajlı olduğum bir yerde savaşmam gerekiyordu.

Bulunduğum yerde art arda dizilmiş üç köy vardır: Hambleton, Staumin ve Preesall. Üçü de kuzey güney hattındadır ve aralarında, gelgitler nedeniyle zaman zaman kullanılamaz durumda olan dar bir patika vardır. Her iki

tarafı da vıcık vıcık bir bataklıkla kaplıdır. Nehirde gelgitler olur, etrafı tuzlu bataklıklarla çevrilidir ve Staumin'in kuzeybatısında, hemen deniz kenarında Arm Tepesi adı verilen ve dikkatsizlerin bu gelgit akıntılarına kapılabildiği tehlikeli kanalların üzerinde yükselen alçak bir tepe vardır. Bir yanı nehir; diğer yanı bataklık olan bu tepenin zirvesinden etrafta olup biten her şey görülebilir.

Birden fazla olduğunu bildiğim takipçilerimi bekledim. Deane klanına karşı gerçekten de korkunç bir suç işlemiştim. Beni yakalayacak olurlarsa yavaş ve acı verici bir şekilde öldürülürdüm. Düşmanlarımdan ilki gün batımında geldi, bataklık boyunca yavaş yavaş ilerliyordu.

Bir cadı olarak çok fazla beceri ve yeteneğim vardır. Bunlardan biri o esnada çok işime yaradı. Bir düşman yaklaşırken onun değerini, yani yakın dövüşteki güç ve becerisini, anında kestirebilirim. Bataklığı aşarak bana doğru yaklaşmakta olan bu savaşçı yeterince güçlüydü ama yine de birinci sınıf değildi. Onun bir izsürücü olarak yetenekleri ve kara büyüyle etrafımı sardığım örtüyü delebilmesi sayesinde beni ilk bulan o olmuştu.

İyice yaklaşıncaya kadar bekledikten sonra önüne çıktım. O alçak tepenin üstünde, batmakta olan güneşin kızıllaştırdığı göğün önünde duruyordum. Bana doğru koşmaya başladı, her iki elinde de bir bıçak vardı. Dümdüz koşuyordu; kendini zor bir hedef haline getirmeye bile çalışmadı.

Ya ben ya o. Birimizden biri ölecekti. Öyle olsun!

En sevdiğim fırlatma bıçağını kemerimden çekip aldım. Bunun ucunda gümüş alaşım yoktu, fakat gerek de yoktu; bir cadıyı öldürmek için yeterliydi. Bıçağı saldırganıma doğru fırlattım ve onu boğazından vurdum. Hırıltılı sesler çıkararak bataklığa, dizlerinin üstüne düştü.

Öldürdüğüm ilk insan oydu ve bir an için keskin bir acı hissettim. Fakat bu his çok çabuk geçti ve hayatta kalmaya odaklandım. Cadının cesedini otların arasına, çamurun içine iyice gömdüm. Kalbini almadım. Onurlu bir mücadelede karşı karşıya gelmiştik ve o kaybetmişti. Bu cadı bir gece ölü olarak geri dönüp bataklıkta sürünerek avını arayacaktı. Artık benim için bir tehdit teşkil etmediğinden en azından bu kadarını ona çok görmeyecektim.

Bir sonrakinin beni bulabilmesi için orada neredeyse üç gün beklemem gerekti. İki kişiydiler ve birlikte geldiler. Dövüşmeye başladığımızda öğle saatleriydi, sonbahar güneşi altında nehrin akıntısı kan kırmızısına boyandı. Güçlü ve hızlıydım, ancak onlar da bu tür dövüşlere alışkındı ve daha önce hiç karşılaşmadığım bazı numaraları vardı. Beni epey kötü yaraladılar ve o dövüşte aldığım yaraların izleri bugün bile benimledir. Mücadele bir saatten uzun sürdü ve başa baş geçti. Ama sonunda kazanan ben oldum ve Deane klanından iki cadının cesedi daha bataklığı boyladı.

Yeniden yola koyulabilmem için neredeyse üç hafta geçmesi gerekti. Bu süre zarfında peşime başka avcı takmadılar. İzimi artık kaybetmişlerdi ve o gece Şeytan'a saldıranın ben olduğumu hatırlayacak birinin çıkması da pek

muhtemel değildi. Neler olup bittiğine dair uzun uzun düşündüm. Şeytan'a zarar vermiştim. Beni öldürmeye kalkışır mıydı? Yoksa onu yok etmenin yolunu daha önce ben bulabilir miydim?

Bir kâhine danıştım. Adı Martha Ribstalk idi ve kuzeyden geliyordu. Geleceği görmek için ayna kullanmıyordu; bunun yerine, içinde ölülerden alınmış başparmak kemiklerinin kaynadığı kanlı bir kazana bakıyordu. O dönemde, Mouldheel klanının genç kâhini Mab'in ortaya çıkmasından önce, bu karanlık melekenin önde gelen uygulayıcılarından biriydi. Bir akşam, daha önce anlaştığımız üzere gece yarısından bir saat sonra, bir düşmanının kanını içip gerekli ayinleri gerçekleştirmesinden bir saat sonra, onu ziyarete gittim.

"Paramı kabul ediyor musun?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı sallayınca kazana üç demir para attım.

"Otur!" dedi sertçe, kaynayan kazanın önündeki taş döşemeyi işaret ederek. Havada kan kokusu vardı ve aldığım her nefeste gırtlağıma metalik bir tat geliyordu.

Dediğini yapıp yere bağdaş kurarak oturduktan sonra başımı kaldırıp dumanların arasındaki yüzüne baktım. O hâlâ ayakta olduğundan benden yüksekteydi; bu genellikle başkalarına hükmetmek isteyenlerin kullandığı bir taktikti. Fakat ben korkmadım ve gözlerinin içine sakin bir şekilde bakmaya devam ettim.

"Ne gördün?" diye sordum. "Geleceğimde ne var?"

Uzun bir süre konuşmadı. Beni bekletmek hoşuna gidiyordu. Sanırım kehanetlerini kendi kendine anlatmasını beklemek yerine soru sorduğum için Ribstalk sinirlenmişti.

"Bir düşman seçmişsin," dedi en sonunda. "Bir ölümlünün yüzleşebileceği en güçlü düşman. Sonuç basit. Sen istemedikçe Şeytan sana yaklaşamaz. Ama ölmeni bekliyor olacak ve sonra ruhunu alıp ona sonsuza dek işkence edecek. Fakat başka bir şey daha var; tam olarak göremediğim bir şey... bir belirsizlik. Başka bir güç araya girebilir. Senin için ufacık da olsa bir umut var."

Bir süre duraksadıktan sonra yanıma yaklaşıp buharların içine baktı. Yine uzunca bir süre bekledi. "Biri var... yeni doğmuş bir çocuk..."

"Kim bu çocuk?" diye sordum.

"Tam olarak göremiyorum," diye itiraf etti Martha Ribstalk. "Onu görüşümden gizleyen biri var. Ve sana gelince, bu müdahaleyle bile ancak silah kullanma konusunda çok yetkin birinin hayatta kalma şansı olabilir. Sadece bir katil cadının hızına ve acımasızlığına sahip biri. Bunu ancak katil cadıların en iyisi –Kernolde'dan bile daha iyi olan biri– yapabilir. Daha azı olmaz. Bu durumda ne şansın var ki senin?" dedi alaycı bir ifadeyle.

Kernolde, Malkin klanının o dönemdeki katil cadısıydı. Muazzam bir güç ve hıza sahip bu korku saçan kadın bulunduğu noktaya gelebilmek için yirmi yedi meydan

okuyan cadıyı alt etmişti. Onuncu yılı olduğu düşünülecek olursa her yıla üç meydan okuma düşüyordu.

Ayağa kalkıp Ribstalk'a gülümsedim. "Kernolde'ı öldürüp yerine geçeceğim. Malkin klanının katil cadısı ben olacağım. Hem de gelmiş geçmiş en iyisi!.."

Arkama dönüp yürürken kâhinin alay edercesine kıkırdayıp durduğunu duyabiliyordum. Bunu yapabileceğime inanıyordum. Gerçekten inanıyordum.

Her yıl Malkin katil cadısı olmak için üç kişi eğitilirdi, fakat bu yıl açıkta sadece bir pozisyon vardı. Bu durum şaşırtıcı değildi; çünkü çoğu kişi Kernolde'la mücadele etmenin mutlak ölümle sonuçlanacağına inanıyordu. Diğer iki cadı yaklaşık altı aydır eğitim alıyordu. Dolayısıyla meydan okumalara ayrılan üç güne daha altı ay vardı. İhtiyaç duyacağım becerileri geliştirmek için bana kalan süre de bu kadardı. Katil cadılık mesleğinin temellerini öğrenmek için anca yetecek bir süre.

Eğitim veren okul Crow Ormanı'nda bir açıklıktaydı. Orada geçirdiğim ilk gün beni umutsuzluğa düşürdü. Diğer iki öğrencinin kendine güvenleri yoktu ve sanki şimdiden alınlarına ölecekleri yazılmış gibiydi. Her geçen saat can sıkıntım artıyordu.

En sonunda, hava kararmadan biraz önce düşüncelerimi söyledim. Üçümüz yere bağdaş kurmuş, eğitmenimiz Grist Malkin'e bakıyorduk. Durmadan bıçak dövüşüyle ilgili bir şeyler anlatıp duruyordu. Hemen arkasında,

klanımızın reislerinden sayılabilecek iki ekşi yüzlü cadı duruyordu. Eğitmenimize karşı büyü kullanmadığımıza emin olmak için oradaydılar.

"Sen aptalın tekisin Grist!" diye çıkıştım öfkemi daha fazla kontrol edemeyerek. "Bizden önce yirmi yedi tane kaybetmiş savaşçı yetiştirmiştin. Bize nasıl kaybedip öleceğimiz dışında ne öğretebilirsin?"

Uzun bir süre sessiz kalarak öfke içinde bana baktı. İri yarı bir adamdı, benden neredeyse bir baş boyu kadar uzundu ve çok kaslıydı. Fakat bakışlarına sakin bir şekilde karşılık verirken hiç korkmuyordum. Başını ilk önce çeviren o oldu.

"Ayağa kalk kızım!" diye emretti.

Yavaşça kalkıp gülümsedim.

"Sırıtmayı kes. Bana bakma!" diye bağırdı. "Dümdüz ileri bak. Öğretmenine biraz saygın olsun. Beni dinlemek hayatını kurtarabilir..."

Yavaşça etrafımda daire çizerek yürümeye başladı. Solumdan geçerek arkamda kayboluncaya dek onu göz ucuyla takip ettim. Aniden kollarını arkamdan dolayıp sertçe sıkmaya başladı. Kaburga kemiklerimden birinin kırıldığını hissettim.

"Bu sana ders olsun!" diye bağırdı beni yere fırlatarak.

Fakat bir daha konuşamayacak hale gelmesini sağladım: Anında ayağa kalkıp sol yumruğumla burnunu kırıp onu yere devirdim.

Aramızdaki mücadele çok çabuk bitti. Bir daha yanıma

yaklaşmasına izin vermedim. Hızlı ve isabetli vuruşlar yapıyordum. Saniyeler içinde gözlerinden biri şişip kapanmıştı bile. Hemen ardındansa alnı yarıldı ve akan kan diğer gözüne doldu. Önünü göremediğinden kendini savunamıyordu ve vakit kaybetmeden, tek bir darbeyle onu dizlerinin üstüne indirdim.

İki tane yaşlı kadın Grist'in yanına eğildiler. Biri annesiydi ve yanaklarından yaşlar aktığını görebiliyordum.

"Seni şuracıkta öldürebilirim," diye bağırdım, "ama sadece bir insansın ve buna değmezsin!"

Uzaklaşmaya başladım, fakat ağaçların arasında gözden kaybolmadan önce arkama döndüm. Söyleyecek son bir şeyim vardı.

"Ben buradan gidiyorum," dedim. "Ama Kernolde'la yüzleşmek için döneceğim."

Size anlatmadığım bir şey var. Grist benim ablam olan Wrekinda'yı da eğitmişti. O da Kernolde'ın beşinci kurbanıydı: katil cadıyı öldürmek için bir neden daha.

Neyse ki ormanda hayatta kalma ve silah yapma konularında bilgi sahibiydim. Eğitime kabul edilen üçüncü kişi olarak Kernolde'la en son yüzleşecek olduğum için de şanslıydım. Diğerlerini yenmek onu zayıf düşürebilir ya da en azından gücünün birazını harcamasına neden olabilirdi.

Böylelikle kendi kendimi eğitmeye başladım. Sıkı çalıştım, tehlikeye bulaştım, iyi beslendim, gücümü arttırdım. Dövüş için dayanıklılığımı arttırabilmek adına her

gün yüzdüm, kışın soğuğunda kilometrelerce yüzdüm. Aynı zamanda yapabildiğim en iyi bıçakları yapıp bunları her geçen gün daha da güçlenip hızlanan vücudumun etrafına sardığım kınlara taktım. Dayanıklılığımı arttırmak için Pendle'ın dik tepelerine koşarak çıkıp indim, kendimi Kernolde'a karşı ölümüne vereceğim mücadeleye hazırladım.

Kuzeyde, Eyaletin sınırlarının ötesindeki ormanda bir vahşi kurt sürüsüyle karşı karşıya geldim. Etrafımı sardılar; daireler çizerek gitgide yaklaşırken aç bakışlarındaki parıltıyı görebiliyordum. Her iki elimde birer fırlatma bıçağı vardı. İlk kurt boğazıma saldırdı; üstüme atladı ve boğazına saplanan bıçağımla birlikte yere yığılıp öldü. İkincisi de öldü. Sıra, üçüncü saldırıyı bekleyen uzun bıçağımdaydı. Tek bir güçlü darbeyle hayvanın başını bedeninden ayırdım. Sürü dönüp öfkemden kaçmaya karar verinceye kadar yedi tanesini öldürmüş ve kanlarıyla bembeyaz karları kırmızıya döndürmüştüm.

En sonunda Kernolde'la yüzleşme vaktim geldi ve Pendle'a döndüm. Diğer rakiplerin katil cadıyı zayıf düşürmelerini umduğumu söylemiş miydim? Bu umutlarım kısa sürdü. İkisini de kolayca öldürdü; bir saatini bile almamıştı. Üçüncü akşam sıra bendeydi.

Mücadele hep Şeytan Ücgeni'nin kuzeyinde, yani Malkinlerin, Deanelerin ve Mouldheellerin köylerinin bulunduğu yerde yürütülüyordu. Kernolde ölüm alanı olarak

Cadılar Vadisi'ni seçmişti, böylelikle ölen cadılar dövüşün ardından aileleri tarafından teslim alınabiliyorlardı; oraya gömülüp yükselen dolunayla birlikte gerisin geri yüzeye çıkarak ufak hayvanlar ve hazırlıksız yakalanan insanlarla besleniyorlardı. Ölü cadılardan bazıları güçlüdür ve av peşinde kilometrelerce yol kat edebilir. Kernolde bu ölüleri müttefiki olarak kullanıyordu; kimi zaman gözü, burnu ya da kulağı oluyorlar, bazense onun silahı haline geliyorlardı. Kernolde zaferinin göstergesi olarak başparmak kemiklerini almadan önce çoğu rakibin kanı, bu ölüler tarafından emiliyordu. Ama genellikle böyle desteklere gereksinim duymadan kazanıyordu. Bıçak, ip, tuzak ve demirli çukurlar hazırlama konularında becerikliydi; rakiplerini yakalandıktan ya da etkisiz hale getirildikten sonra onları boğuyordu.

Tüm bunları bizim mücadelemiz başlamadan önce biliyordum; bunun üzerinde epey düşünmüş ve son birkaç ay içinde vadiye birden çok kez uğramıştım. Oraya gündüz vakti gitmiştim; ölü cadılar uykudaydı ve Kernolde, Eyaletin uzak köşelerinde av peşindeydi. Ormanın her bir santimetrekaresini koklamıştım; her ağacı tanıyor, nerede tuzak ve çukur var biliyordum.

Yani hazırdım. Gece yarısından az önce vadinin dışında, ağaçların gölgesinin altında durup dövüşün başlayacağı saati beklemeye başladım. Solumda, Pendle Tepesi yükseliyordu; doğu yamaçları, güneyde epey yükselmiş olan ayın ışığıyla aydınlıktı. Çok geçmeden zirvede bir ateş yandı,

göğe yükselen kıvılcımlar dövüş saatinin geldiğinin işaretiydi.

Hiç vakit kaybetmeden o ana dek hiçbir dövüşçünün yapmadığını yaptım. Çoğu, vadiye girdiklerinde endişeli ve neyle karşılaşacaklarını bilemediklerinden korku içinde oluyordu. Bazıları daha cesurdu ama yine de temkinli hareket ediyorlardı. Ben farklıydım. Orada olduğumu yüksek sesle, açık bir şekilde haykırdım.

"Buradayım Kernolde! Adım Grimalkin ve ben *senin* ölümün olacağım! *Senin* için geliyorum! Ve ölü ya da diri hiçbir şey beni durduramaz!"

Bu davranışımın nedeni yalnızca cesaret değildi, –tabii bunun da payı vardı ama– yapacaklarımı iyice düşünüp taşınmıştım: Bağırışlarımın ölü cadıları yerlerinden çıkaracağını biliyordum ve istediğim de buydu. Böylelikle nerede olduklarını öğrenecektim.

Çoğu ölü cadı çok yavaştır ve onlardan hızlı koşabilirim. Dikkat etmem gereken daha güçlü olanlarıydı. İçlerinden birinin adı, ürkünç görüntüsünden dolayı Korkunç Gertrude idi ve yüz yılı aşkın bir süredir ölü olan biri için hem çok güçlü hem de nispeten hızlıydı. Vadinin dört bir yanında dolaşıp kan arardı. Ama bu gece bir yere gitmeyecekti: Kernolde'ın en yakın yardımcısıydı ve kazandığı zaferlerdeki yardımlarından ötürü kanla ödüllendiriliyordu.

On beş dakika kadar bekledim... Bu süre en yavaş cadının bile yaklaşması için yeterliydi. Yaşlı olan Gertrude'un kokusunu almıştım bile. Bir süredir vadinin yakınlarında

olmasına rağmen açığa çıkıp kendini göstermek yerine, önce daha yavaş kız kardeşleri saldırsın diye geri çekilmişti. Cadılar ilerlerken çıkardıkları hışırtıları duyabiliyordum. Yavaşlardı fakat yine de onları küçümsemiyordum. Ölü cadılar çok güçlüdür ve bir kez sizi yakaladılar mı kurtulmanız çok zordur. Çok geçmeden siz güçsüz düşüp hareket edemeyecek hale gelinceye kadar kanınızı içerler. Bazıları yerde, ölü yaprakların arasına gizlenmiş, yanlarından geçerken ayak bileklerimi yakalamaya hazır bekliyor olmalıydı.

Ağaçların arasına daldım. Kernolde'ın kokusunu almıştım bile. Beklediğim yerdeydi, vadideki en yaşlı meşe ağacının dallarının altındaydı. Bu onun ağacıydı; büyülerini sakladığı, gücünün merkezi olan bir yer.

Yaprakların arasından bana doğru bir el uzandı. Hızımı kesmeden sol bacağımdaki kından bir bıçak çıkarıp ölü cadıyı ağacın gövdesine mıhladım. Bıçağı avucuna değil de bileğine saplayarak kendini kurtarmasını daha güç bir hale getirdim.

Bir sonraki cadı sağ yanımdan geldi, yüzü ay ışığında aydınlanmıştı. Çenesinden akan salyalar koyu lekelerle kaplı yırtık pırtık elbisesine damlıyordu. Kanımı içmek için sabırsızlanarak birtakım büyüler mırıldanıyordu. Kanım yerine sağ omzumdan çıkarıp fırlattığım bıçağımın tadına baktı. Bıçak boğazına saplanıp onu gerisingeri yere yuvarladı. İyice hızlanarak koşmaya devam ettim.

Bıçaklarım dört cadıyı haklamıştı ve artık diğer cadıların çoğu –yavaş ilerleyenler ve bıçaklarımla yaralananlar–

geride kalmıştı. O gün sekiz kın takmıştım ve her birinde bir bıçak vardı. Geriye iki bıçağım kalmıştı.

Saklı çukurlardan birinin üzerinden atladım, sonra bir diğerinin daha. Yapraklar ve çamurla üstleri örtülü olduğu halde yerlerini biliyordum. En sonunda yaşlı cadı önüme çıktı. Durup ona saldırmaya hazırlandım. Bırak o bana gelsin!

Korkunç Gertrude'a baktım, dizlerine kadar inen karman çorman saçlarını gördüm. Gerçekten de korkunçtu, adını hak ediyordu! Pis pis bakan tek gözüyle üst dudağından yukarı kıvrılarak neredeyse burun deliğine kadar uzanan tek dişi dışında yüzünün tamamını kapayan simsiyah perdeyi andıran saçlarının arasında solucan ve böcekler geziyordu.

Etraftaki yaprakları tekmeleyerek bana doğru koşmaya başladı, boğazımı sıkmak üzere ellerini öne uzatmıştı. Ölü bir cadı için hızlıydı; hem de çok hızlı. Fakat yeterince hızlı değildi.

Sol elimle en uzun bıçaklardan birini kalçamdaki kınından çekip çıkardım. Bu bıçak fırlatmak için yapılmamıştı; daha çok her iki yanı da jilet kadar keskin küçük bir kılıca benziyordu. Öne atılıp bıçağı savurarak Korkunç Gertrude'un başını bedeninden ayırdım. Kesik başı döne döne yerde yuvarlanmaya başladı. Koşmaya devam ederken dönüp arkama bakınca cadının yerdeki çürümüş yaprakların arasında başını aradığını gördüm.

Sıra Kernolde'daydı. Ağacın altında bekliyordu. Bedenimi bağlayıp asmak için kullanacağı iplerin ağaç dallarından

sarktığını gördüm. Sırtını ağacın gövdesine sürterek dövüş için güç topluyordu. Fakat ben korkmuyordum – herkesin korktuğu bir katil cadıdan ziyade bitlerinden kurtulmaya çalışan yaşlı bir ayıya benziyordu. Hiç hız kesmeden ona doğru koşarak son fırlatma bıçağımı boğazına doğru attım. Bıçak döne döne tam isabet etmesini istediğim yere gidiyordu fakat cadı bir bilek hareketiyle onu yana atıverdi. Etkilenmeden hızımı arttırıp bu kez uzun bıçağımı kullanmaya hazırlandım. Fakat tam o sırada ayaklarımın altındaki toprak açılıverdi. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı ve gizlenmiş çukurlardan birine düştüm.

Ay iyice yükselmişti ve aşağıya düşerken çukurun dibinde bedenimi paramparça edecek sivri kazıkları görerek çaresizlik içinde sağa sola kıvrılmaya çalıştıysam da kazıkların hepsinden kaçmam mümkün değildi. Tek yapabildiğim bedenimi kıvırarak yalnızca tek bir kazığın mümkün olan en az hasarı vermesini sağlamak oldu.

En az zarar mı dedim? Yeterince acı vermişti; kazık tam uyluğuma batmıştı. Kazık boyunca kayarak sertçe yere çarpınca nefesim kesildi ve elimdeki uzun bıçak uzanamayacağım bir yere uçtu.

Orada öylece yatarken soluk alıp vermeye ve bacağımdaki acıyı kontrol etmeye çalışıyordum. Kazıklar ince, sivri ve çok uzundu –neredeyse iki metreye yakınlardı– dolayısıyla bacağımı kaldırıp kendimi kurtarmam mümkün değildi. Aptallığıma lanet okudum. Güvende olduğumu düşünmüştüm; fakat Kernolde, muhtemelen bir gece önce

yeni bir çukur kazmıştı. Vadide dolaştığımı fark edip son ana kadar bekledikten sonra yeni bir tuzak kurmuş olsa gerekti.

Katil cadılar sürekli yeni durumlara adapte olarak hatalarından ders çıkarmalıdır. Orada öylece yatmış kaçınılmaz ölümümü beklerken aptallığımın farkına vardım. Kendime çok fazla güvenmiş, Kernolde'ı küçümsemiştim. Eğer hayatta kalırsam, tavırlarımı gözden geçirmeye ant içtim. *Eğer...*

Katil cadının ay gibi yüzü yukarıda belirdi ve tek kelime dahi etmeden bana baktı. Hızlıydım ve bıçak kullanma konusunda üstüme yoktu. Güçlüydüm de... Fakat Kernolde kadar güçlü değildim. Ona boşuna Boğazlayıcı Kernolde dememişlerdi. Kernolde galip geldiğinde bazen rakiplerini yavaş yavaş boğmadan önce başparmaklarından asıyordu. Neler başarabildiğimi görmüştü ve işini şansa bırakmayacaktı. Çok geçmeden elleriyle boğazımı kavrayıp son nefesimi verinceye kadar sıkacaktı. Burada öleceğimi biliyordum.

Çukurun içine inmeye başladı. Sakindim ve gerekirse ölmeye hazırdım, fakat aklıma başka bir şey gelmişti bile. Az da olsa hayatta kalma şansım vardı.

Kernolde çukurun dibine inip iri, kaslı ellerini esneterek sivri kazıkların arasından bana doğru ilerlerken ben de kendimi çekeceğim acıya hazırladım. Onun bana vereceği acıya değil; benim kendi seçimim olan acıya...

Ellerim güçlüydü; kollarım ve omuzlarım çok büyük

bir kuvvet uygulayabilirdi. Çukurdaki kazıklar ince fakat sağlamdı. Esnek olmalarına rağmen kırılgan değillerdi. Ve denemem gerekiyordu. Yattığım yerden sadece bacağıma saplanmış olana erişebildiğimden onu tutup eğmeye başladım. İleri geri, ileri geri. Çubuğu çevirip döndürürken her hareketle birlikte bacağıma ve oradan da tüm bedenime muazzam bir acı yayılıyordu. Ama yine de dişimi sıkıp kazık kırılıncaya kadar devam ettim.

Vakit kaybetmeden bacağımı kazıktan kurtarıp Kernolde'yle yüzleşmek üzere eğilirken akan kanım çukurun zeminini kızıla boyuyordu. Çubuğu tıpkı bir mızrak gibi kaldırıp ona doğru çevirdim. Elleri boğazımı sarmadan çubuğu kalbine saplayacaktım.

Fakat katil cadı, ağaçta sakladığı büyü gücünün çoğunu almıştı ve şimdi durup odaklanarak bana doğru karanlık büyüler göndermeye başladı. Önce ürkü denedi; cadıların düşmanlarını dehşete düşürerek etkisiz hale getirmek için kullandıkları bir büyüydü bu. Gerçekten de dehşete kapıldım ve dişlerim birbirine vurarak takırdamaya başladı.

Kernolde'ın yaptığı büyüler güçlüydü; ama yeterince güçlü değildi. Kendimi zorlayıp yaptığı büyüye karşı koydum. Çok geçmeden etkileri azaldı ve kurtları öldürüp cesetlerini karın üstünde bıraktığım gün esen buz gibi rüzgârdan daha fazla rahatsız etmemeye başladı.

Ardından huzursuz ölüleri –'kemikle bağlılar'– deneyerek arafta tuttuğu ruhları üzerime saldı. Bedenime tutunup beni kollarımdan aşağıya çekmeye başladılar, öyle

ki çubuğu elimden düşürmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. Güçlüydüler ve büyüyle daha da güçlü bir hal almışlardı. İçlerinden biri de boğazlayıcıydı ve boğazıma öyle sıkı bir şekilde yapıştı ki neredeyse Kernolde kadar güçlüydü. En kötüsü de bir insanat ruhuydu, yani Şeytan'la bir cadının birleşmesinden doğan hayalet. Gözlerimi kapatıp buz gibi uzun parmaklarını kulaklarımdan içeri sokunca beynim patlayacak sandım ama yine de direnip karanlık ve sessizliğe haykırdım:

"Ben hâlâ buradayım Kernolde! Hâlâ güçlüyüm. Benim adım Grimalkin, senin sonun olacağım!"

Gözlerim açıldı ve insanatın parmakları kulaklarımdan bir *plop* sesiyle çıkıverince yeniden duyabilmeye başladım. Kollarımdaki ağırlık gitmişti ve doğrulup elimdeki kazıkla nişan aldım. Kernolde tam da o esnada üzerime atıldı; iri yarı, çirkin bir ayıdan farksız kocaman elli bir kadın. Ama ben iyi nişan almıştım. Çubuğu dosdoğru kalbine batırdım ve ayaklarımın dibine yuvarlanırken akan kanı benimkine karıştı. Güçlükle nefes alarak konuşmaya çalışıyordu, eğilip kulağımı dudaklarına yaklaştırdım.

"Sen sadece bir kızsın," dedi hırıldayarak. "Bunca zaman sonra bir kız tarafından yenilmek... Bu nasıl olabilir?"

"Senin vaktin doldu ve benimki yeni başlıyor," dedim ona. "Bu kız senin canını aldı ve şimdi de kemiklerini alacak."

İhtiyacım olanı aldıktan sonra Kernolde'ın cesedini kendi ipleriyle çukurdan çıkardım. En sonunda onu

bacaklarından ağaca astım ki şafak sökerken kuşlar kemiklerini iyice sıyırabilsinler. Bunu da yaptıktan sonra vadiden olaysız bir şekilde geçtim. Ölü cadılar benden uzak duruyorlardı.

Korkunç Gertrude elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, çürük yaprakların arasında başını aramaya devam ediyordu. Gözleri olmadan bunu başarması biraz güç olacaktı.

Ağaçların arasından çıktığımda klan üyeleri beni bekliyordu. Kernolde'ın başparmak kemiklerini havaya kaldırdığımda zaferim karşısında başlarını eğdiler; on üç kişilik klanın lideri Katrise bile itaat etti. Başlarını kaldırdıklarında gözlerindeki saygıyla karışık korku dolu ifadeyi görebiliyordum.

Artık, düşmanım Şeytan'ı yok etmek üzere işe koyulabilirdim. Çukurdaki sivri kazıklar bana bir fikir vermişti. Ya gümüşten sivri bir kazık yapıp bunu bir şekilde Şeytan'a saplayabilirsem? Ya tam kalbine isabet ederse? Ve eğer bu işe yaramasa bile bir başka yolu olmalı...

Günün birinde onu yok etmenin yolunu *bulacağım*.

Benim adım Grimalkin. Malkinlerin *'katil cadı*'sıyım ve kimseden korkmuyorum.

ALICE VE BEYİN OBURU

BÖLÜM 1

BENİM ADIM ALICE DEANE

Benim adım Alice Deane ve Pendle cadı klanının bir mensubu olarak dünyaya geldim. Cadı olmak istemiyordum, öyle değil mi? Ama bazen seçme şansınız olmaz ve olaylar öyle gelişir.

Teyzem Kemikli Lizzie'nin beni almaya geldiği akşamı hatırlıyorum. Üzgünmüşüm gibi düşünmekten hoşlanırım, fakat ağladığımı anımsamıyorum. Annem babam ölüp soğuk ve nemli toprağın altına gireli üç gün olmuştu ve ben hâlâ tek damla gözyaşı dökememiştim. Bunun nedeni denememem değildi. Güzel zamanlarımızı anımsamaya çalıştım, bunu gerçekten denedim. Ve kedi köpek gibi didişip bana birbirlerine vurduklarından bile daha sert vurdukları halde birkaç güzel anımız da vardı. Yani üzülmeniz gerekir, öyle değil mi? Annenizle babanız öldüğünde en azından bir damla gözyaşı *dökebilmeniz* gerekir.

Diğer teyzem Agnes Sowerbutts'ın yanında kalıyordum. Beni evine almıştı ve düzgün bir şekilde yetiştirerek hayata iyi bir başlangıç yapmamı istiyordu. Oysa benim hiç şansım yoktu!

O gün çok bunaltıcı geçmişti ve akşamına da şiddetli bir fırtına çıktı; art arda çakan şimşekler gökyüzünü aydınlatırken gök gürledikçe kulübenin duvarları sallanıyor, tencere ve tavalar birbirine çarpıyordu. Ancak tüm bunlar Lizzie'nin yaptıkları yanında hiç kalır. Ölüleri bile uyandırabilecek kadar gürültülü bir şekilde kapı çalındı ve Agnes sürgüyü çekip kapıyı açar açmaz Kemikli Lizzie yağmurdan dolayı iyice karışmış siyah saçları ve sırılsıklam cüppesiyle içeri daldı. Agnes korkmuştu fakat yerinden kıpırdamadan benimle Lizzie arasında duruyordu.

"Kızı rahat bırak!" dedi sakin bir ifadeyle, cesur görünmeye çalışıyordu. "Onun evi artık benim yanım. İyi bakılacak, bundan endişen olmasın."

Lizzie'nin ilk tepkisi alaycı bir gülümseme oldu. Onunla birbirimize benzediğimizi, hatta tıpatıp aynı olduğumuzu söylerler. Fakat ben yüzümü asla onun o gece yaptığı gibi büzüştüremezdim. Sütün kesilmesine ya da kedilerin sanki Şeytan'ın ta kendisi kuyruğuna uzanıyormuş gibi bacadan yukarı kaçmasına neden olmaya yeterdi.

"Kız bana ait Sowerbutts," dedi Lizzie buz gibi, fakat nefret dolu bir sesle. "Aynı kara kanı taşıyoruz. Ona bilmesi gerekenleri öğretebilirim. İhtiyacı olan kişi benim."

"Alice senin gibi bir cadı olmak zorunda değil!" diye çıkıştı Agnes. "Annesi ve babası cadı değildi, o neden senin karanlık yolundan gitsin? Onu rahat bırak. Kızı benimle bırak ve kendi işine bak."

"Damarlarında cadı kanı dolaşıyor ve bu yeterli!" diye

tısladı Lizzie öfkeyle. "Sen sadece bir yabancısın ve bu kızı yetiştirmeye uygun değilsin."

Bu doğru değildi. Agnes de Deane klanına mensuptu, fakat Whalley'de demirci olarak çalışan iyi bir adamla evlenmişti. Kocası ölünce Roughlee'ye, yani Deane cadı klanının yuvasına geri dönmüştü.

"Ben onun teyzesiyim ve artık annesi olacağım," diye bağırdı Agnes. Hâlâ cesur bir ifadeyle konuşuyordu ama yüzü iyice soluklaşmıştı ve iri çenesiyle ellerinin korkudan titremeye başladığını görebiliyordum.

Bunun üzerine Lizzie sol ayağını yere vurdu. İşte bu kadar kolaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar şöminedeki ateş ve mumlar titreyip söndü; oda aniden karanlık, soğuk ve ürkütücü bir hal aldı. Agnes'in korku içinde bağırdığını duydum; ben de bağırıyor ve bir an önce oradan çıkmaya çabalıyordum. Kapının içinden geçebilir, pencereden dışarı atlayabilir ya da bacadan yukarı bile tırmanabilirdim... Kaçmak için her şeyi yapabilirdim.

Dışarı çıktım, fakat yanımda Lizzie ile birlikte. Beni bileğimden yakaladığı gibi gecenin içine çekti. Karşı koymanın anlamı yoktu. Çok güçlüydü ve tırnaklarını etime batırarak beni sımsıkı tutmuştu. Artık ona aittim ve imkânı yok beni bırakmazdı. Ve o gece cadılık eğitimim başladı. Bu aynı zamanda başıma gelen tüm sorunların da başlangıcı oldu.

***

Kulübesinde geçen ilk gece en kötüsüydü. Lizzie önce bana hizmetkâr olarak çalıştırdığı yaşlı kadını gösterdi. Kadın ön kapının dışında, pencere pervazına yaslanmış öylece duruyordu ve pek dost canlısı görünmüyordu.

Sahiden yaşlıydı ama aynı zamanda iri yarı ve çirkindi de. Uzun, gri saçları neredeyse beline kadar iniyordu. Üzerinde kirli bir elbise vardı, fakat kısa kollu olduğundan rahatlıkla bir erkeğe ait olduğunu düşündüren iri, kıllı ve kaslı kolları görülüyordu. Bana bakıyordu; tek kelime etmeden bakıyordu.

"Adı Nanna Nuckle ve çok işe yarayan bir hizmetkârdır," dedi Lizzie. "Tek sorun gündüzleri dışarı çıkamaması. O saatlerde uyuyor. Büyük demir tencereleri kaldırma ve laf dinlemeyen kızları yola getirme konusunda iyidir. En iyisi sana denileni yapman. Gözleri üzerinde olacak."

İçeri girer girmez beni penceresiz bir odaya kilitledi. Hayatımda o kadar korktuğum çok az olmuştur. Öyle karanlıktı ki yüzümün önüne kaldırdığım ellerimi dahi göremiyordum. Üstelik berbat kokuyordu. Yakın zamanda orada bir şey ölmüş olmalıydı. İnsan mı hayvan mı emin değildim. Belki de ikisinin arası bir şeydi. Fakat son nefesini yavaşça ve çok acı çekerek vermiş olmalıydı. Bunu anlamak için uzun uzadıya koklamama gerek yoktu.

Koklamak doğuştan gelen bir beceridir. Ben böyle doğmuşum. Bunu her zaman yapabiliyordum. Ama o zamanlar bunu çok güçlü bir his haline getirebilecek şekilde eğitim alınabileceğini bilmiyordum, hatta öyle ki neredeyse

görmek kadar faydalı olabilirdi. Bu, Lizzie'nin bana verdiği ilk ders oldu. Şafak sökmeden epey önce beni o kokuşmuş, karanlık odadan alıp dışarı çıkardı. Üç küçük ateş yanıyordu ve her birinin üzerinde ahşap kapaklı siyah, demir birer kazan vardı.

"Aferin kızım," dedi Lizzie yüzünde yine o aynı alaycı ifadeyle, "hadi şimdi becerinin ne kadar güçlü olduğunu görelim. Şu kazanlardan birinde kahvaltın var. Bulursan güzel bir ziyafet çekersin. Yanlış kapağı kaldırırsan da içinden ne çıkarsa onu yersin. Ya sen onu yersin ya da o seni yer!"

Fırtınadan sonra hava iyice serinlemişti ve hem soğuktan hem de korkudan titrerken uzun süre bu kazanlara bakıp içlerinden yükselen buharla titreyen kapaklarını seyrettim. En sonunda Lizzie'nin sabrı taştı ve beni omzumdan yakaladığı gibi en soldaki kazanın önüne ittirdi.

"Hadisene kızım, seç bakalım!"

Lizzie'den korkuyordum ve omzumu acıtıyordu, sivri tırnakları sanki kemiklerimi arıyormuş gibi etime batıyordu; ben de söylediğini yaptım. Üç kez kokladım.

Güzel kokmuyordu. Orada kötü bir şey olduğuna emindim; hayatta olması gerekirken ölmüş bir şey... O kaynar suyun içindeki ince ve çubuksu şey her ne idiyse hâlâ hareket ediyordu.

Lizzie beni ortadaki kazanın önüne sürükledi. Onu da üç kez kokladım ve yine içindeki hiç hoşuma gitmedi. Yumuşak ve vıcık vıcık bir şeydi. Bir zamanlar toprakta

yetişmiş bir şey... Ama yemeye uygun olmadığına emindim. Bundan bir ısırık bile kanını kaynatıp gözlerini pörtletebilirdi. Ne onu ne de ilk kazandakini yemek istemiyordum.

Üçüncü kazanda tavşan vardı; yumuşak, lezzetli et parçaları tam kıvamına gelmişti. Bir kez koklamak bile bunu anlamama yetti.

"Bu," dedim. "Kahvaltıda tavşan yiyeceğim." Haklı olduğumu göstermek için kapağı kaldırdım.

"Bu kolaydı kızım, ama haklısın; bu sabah iyi bir kahvaltı edeceksin. Şimdi şu ortadaki kazanda ne varmış bakalım. Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Zehirli bir şey. Bir lokması bile öldürücü."

"Peki ama nasıl bir zehir?" diye ısrar etti Lizzie. "İçindekileri söyleyebilir misin?"

Başımı iki yana sallayıp tekrar kokladım. "Zehirli şapkalı mantar olabilir... emin değilim."

"Kapağı kaldır da bak!"

Kahvaltı kazanımın kapağını kapatıp ortadakinin kapağını kaldırdım. Bunu yapar yapmaz da geri kaçtım. O zehirli buharı koklamak istemiyordum. Suyun içinde zehirli şapkalı mantarlar kaynıyordu.

"Orada dokuz farklı şapkalı mantar var," dedi Lizzie. "Ay sonuna kadar sadece üç kez koklayarak her birinin adını bilebileceksin. Çok çalışman gerek kızım. Ancak doğuştan gelen yeteneğin çok güçlü. Sadece biraz geliştirilmesi gerek, hepsi bu. Şimdi üçüncü kapağı dene..."

Bu kazan beni gerçekten korkutmuştu. İçinde ne olabilirdi? Kaynar suyun içinde hayatta kalabilen şey neydi? Duraksadığımı gören Lizzie tırnaklarını omzumun daha derinlerine batırdı. Bu bana öyle çok acı vermişti ki korkuma rağmen kapağa uzandım.

Kapağı yavaşça kaldırırken Lizzie beni bırakıp geriledi. Hayatımın şokunu yaşadım. Neredeyse altıma kaçıracaktım. Kazanın içinde ufak, kötücül bakışlı bir kafa bana bakıyordu. Yaratığın kafası suyun az üzerindeydi fakat bedenini göremiyordum. Aniden yüzüme doğru atladı. Kapağı kapatıp eğildim.

Başımın üzerinden geçti. Arkama dönünce Lizzie'nin göğsüne yapışıp çirkin başını boğazına doğru sokmaya çalıştığını gördüm. Titreyip sallanarak elbisesinin içinde saklanıyordu.

"Bu Yaşlı Spig, benim yardımcı cinim," dedi Lizzie içten bir gülümsemeyle. "Benim gözüm, burnum ve kulağımdır. Hiçbir şeyi kaçırmaz, değil mi Spig? Yani sana denileni yapmazsan seni bulur kızım. Ve bana bir kez nerede olduğunu söyleyince başın gerçekten belada demektir. Gerçek acı neymiş gösteririm..."

Lizzie'nin yardımcı cinini ilk görüşüm böyle oldu. Genellikle kemik büyüsü yapan bir cadıydı, fakat Lizzie için Yaşlı Spig çok faydalıydı. Korkutucu bir yaratıktı ve onu ilk gördüğüm an daha sonra başıma epey bela açacağını anlamıştım.

O lezzetli tavşan etlerini yemeye başladığımda kendimi

daha iyi hissettim. Ve günün geri kalanı boyunca tek yapmam gereken birkaç ev işiydi; Agnes'in yanında yaptıklarımdan çok da farklı sayılmazdı. Yemek için ateşi hazırlamak, kazanları ve kap kacağı yıkamak ve akşam yemeği için kuzu yahnisi hazırlamak. Nanna Nuckle yardım etmedi; gün ışığına dayanamadığından bütün gün odasında kaldı. O bir cadı olmadığından bunun nedenini anlayamıyordum. Ama Lizzie'ye bunu sorduğumda kendi işime bakmam gerektiğini söyledi.

Kendi odam dışında pek temizlik yapmadım. Görünüşe bakılırsa Lizzie kulübenin pis olmasından hoşlanıyordu. Kendini böyle daha rahat hissediyordu. Girmeme izin verilmeyen bir oda vardı; buranın Spig'in kaldığı yer olduğunu tahmin ediyordum ve içeriden gelen sesler pek hoşuma gitmemişti. Spig'i duyamıyordum ama sanki acı çekiyormuş gibi inleyen bir şey vardı ve bu yüzden oradan uzak durmaya karar verdim.

Fakat işlere olumlu tarafından bakacak olursam, Lizzie'nin ilk testini geçmiştim. Yaşlı Spig beni epey korkutmuş olsa da onun dışında Lizzie'yle yaşamak belki de düşündüğüm kadar kötü olmayacaktı.

Bir keresinde Lizzie bana, "Cesur musun kızım?" diye sordu işlerimi bitirdikten sonra. "Bir cadı cesur olmalıdır! Aklımda sadece cesur bir kızın başa çıkabileceği bir şey var."

Kemikli Lizzie'ye bakıp başımı aşağı yukarı salladım. Korktuğumu itiraf etmek istemesem de dişlerim korkudan

birbirine çarpıyordu ve Lizzie sanki bu ona keyif veriyormuş gibi gülümsüyordu. Güneş batalı yarım saat olmuştu ve loş, küçük odasının önünde ayakta duruyorduk. Şömine rafında yanan siyah mumun titrek ışığı odanın köşelerinde tuhaf gölge oyunları yapıyordu.

"Güçlü müsün kızım?"

"Yaşıma göre güçlüyüm," dedim başımı tekrar aşağı yukarı sallarken; sesim titriyordu.

"Tek yapman gereken Cadı Vadisi'ne inip bana özel bir sürahi getirmek. Bunu oradaki en yüksek meşe ağacının gövdesinin dibine gömülü bulacaksın. Ay ışığının gece yarısı ağacın gölgesini düşürdüğü yeri kaz!"

O an tüm bedenim titremeye başladı. Vadi ölü cadılarla doluydu. Geceleri kan bulmak için yerlerinden çıkıyorlardı.

"Cadı olacak mısın kızım?" diye sordu Lizzie. "İstediğin bu mu?"

Gerçekten bir cadı olmayı istemiyordum, fakat hayır dersem Lizzie sinirleneceği için üçüncü kez başımı aşağı yukarı salladım.

"O halde ölü cadılardan korkma. Hem vadidekiler sana zarar vermez. Ölünce hepsi kardeş gibi olur. Birbirlerine zarar vermezler ve sana da vermeyeceklerdir. Şimdi hemen git ve şafak sökmeden önce geri dön. Sürahideki şey gün ışığında bozulur çünkü!"

BÖLÜM 2

HER ZAMAN BİR CADI OLACAKSIN

Cadı Vadisi; Malkin, Deane ve Mouldheel klanlarının yaşadıkları üç köyün oluşturduğu Şeytan Üçgeni'nin kuzeyinde kalıyordu. Aydınlık bir geceydi, ay üçüncü dördün halindeydi. Batıda kalan Pendle Tepesi gümüş ay ışığıyla aydınlanıyordu, hatta ay ışığı öylesine güçlüydü ki gökte yalnızca iki yıldız seçilebiliyordu.

Vadiye ulaştığımda gece yarısına yarım saatten az vakit vardı, bu yüzden vakit kaybetmeyi göze almayarak doğrudan ilerledim. Etraf karanlıktı, ağaçların arasından sızan ay ışığının oluşturduğu gölgeler ağaç köklerini yere parmaklarını geçirmiş devlerin ellerine benzetiyordu. Geçen sonbahardan kalma yapraklar *bazı* ağaçların gövdelerinin etrafına yığılmıştı. Bu beni rahatsız etmişti. Yaprakları bulundukları yere rüzgâr sürüklemiş olabilirdi ama aklımda karanlık bazı tahminler de belirmeye başladı.

Yaprakları oraya ölü cadılar da yığmış olabilirdi, öyle değil mi? Soğuk gecelerde ölü kemiklerin dinlenebileceği nemli, yumuşak yataklar; dikkatsiz insanları ayak bilekle-

rinden yakalayıp kanlarını emmek üzere altına yatıp saklanabilecekleri yaprak yığınları.

Ama Lizzie'nin söylediklerine güvenmem gerekiyordu; yani bana zarar vermeyeceklerine ve ölülerin, klanlar arasındaki husumetleri unuttuklarına... Fakat daha henüz yüz metre gitmemiştim ki yaprakların arasından ayaklarını sürüye sürüye bana doğru gelen bir şey duydum. Kötü bir şey yaklaşıyordu...

Ben de havayı kokladım. Bu gerçekten de ölü bir cadıydı, ancak tuhaf bir şey vardı. Hemen önümde ay ışığının aydınlattığı yere çıktığında başının olmadığını gördüm. Başını kolunun altında iri bir balkabağı gibi taşıyordu. Bu manzarayı görünce kim olduğunu hemen anladım!

Bu Korkunç Gertrude idi, yani vadideki en yaşlı cadı. Yıllar önce Grimalkin adında bir cadı onun başını koparmıştı. İçinde bulunduğu durumda yapılabilecek en iyi şey. Bu onu sahiden epey yavaşlatmıştı! Anlatılanlara bakılırsa başını bulması neredeyse bir ay sürmüş. O yüzden bir daha bırakmaya hiç niyeti yoktu. Sıkı sıkı tutuyordu.

Gertrude gözleri üstümde olacak şekilde bana doğru döndü. O camsı, çapaklı gözleri ay ışığında parlıyordu ve donuk dudakları hareket ediyordu fakat hiçbir ses duyamıyordum. Başıyla bedeni ayrı olduğundan sesi çıkmıyordu. Ama yine de dudaklarını okuyarak ne demek istediğini anlayabiliyordum:

"Kimsin sen? Hangi klandansın? Cılız bedenin hâlâ soluk alıp verebiliyorken yanıt ver!"

"Adım Alice Deane, ama annem bir Malkin'di."

"*Demek yarı-Malkin'sin, hayatta kalmana izin vereceğim ama burada istenmiyorsun evlat,*" diyecek şekilde hareket etti dudakları. "*Yaşayanlar buraya gelmez. Tabii başlarına neler geleceğini biliyorlarsa!*"

Titremeye başladım. Lizzie bana yalan söylemişti. Hava kararduktan sonra vadiye kendisi riskne girmek istemediğinden beni göndermişti.

"Beni bir şey almam için Kemikli Lizzie gönderdi. Vadideki en yüksek meşe ağacının yakınına gömülü bir şey..."

Gertrude bana yaklaşıp aniden uzanarak kolumdan yakaladı. Beni iyice yanına çekince burnuma gelen nemli çürük kokusu midemi bulandırıyordu.

"*Lizzie ne derse yapar mısın?*" diye sordu.

"O benim sahibem ve beni cadı olabilmem için eğitiyor. Yani seçme şansım yok, değil mi?"

Gertrude beni üç kez kokladı. "*Sen bir cadı olarak doğmuşsun ve her zaman bir cadı olacaksın. Seni eğiten kişinin Lizzie olmasına gerek yok. Gerçekten güçlü olma potansiyeline sahipsin. Sana doğru yolu gösterecek başka birini bulmalısın.*"

"Lizzie'nin yanına geleli daha yalnızca bir gün oldu," dedim. "Ona haftanın sonuna kadar şans verebilirim. Bakalım nasıl gidecek."

Gertrude'un bunun üzerine neler söylediğini anlayamadım. Gülmeye başladığını fark etmem birkaç saniyemi aldı.

"Yaklaşımını beğendim kızım," dedi dudaklarını oynatarak. *"Eğer Lizzie işine gelmezse ben sana Karanlık'a dair her şeyi öğretebilirim. Genç bir kızı eğiterek ona doğru yolu gösteren ilk ölü cadı olmam. Ben kara büyü yapamam –bunu yapamayacak kadar çok uzun zaman önce öldüm– fakat nasıl yapıldığını hâlâ hatırlayabilirim ve sende bu gücü görebiliyorum. Birlikte bunu ortaya çıkarabiliriz. İyi bir takım olabiliriz, sen ve ben. Birbirimize yardım ederiz. Bunu düşün evlat. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Şimdi git ve Lizzie'nin istediği şeyi al. Sana engel olmayacağım."*

Ölü cadının başını kolunun altına kıstırıp ayaklarını sürüye sürüye ağaçların arasında gözden kayboluşunu izledim. Ölü ve kokuşmuştu ama yine de Lizzie'den daha iyiydi.

Vadideki en yüksek meşe ağacını bulana dek yürümeye devam ettim ve saatin gece yarısı olmasını bekledikten sonra ay ışığının ağacın gölgesini düşürdüğü yeri parmaklarımla kazdım. Lizzie'nin benden istediği şeyi bulmam fazla uzun sürmedi. Çünkü çok derine gömülmemişti. Ufak, toprak bir sürahiydi bu. Kapağı sımsıkı kapalı olduğundan açmaya çalışmadım. Hem bu her neyse Lizzie'yi ilgilendiriyordu. Onu alıp geri döndüm.

"Aferin kızım!" dedi çarpık bir şekilde gülümseyerek. "Şimdi git yat bakalım. Benim çalışmam gerek ve bu henüz görmek için hazır olmadığın bir şey. Buna hazır olman için aylar boyunca eğitim alman gerek."

Bunun üzerine odama çıkıp uyumaya çalıştım. Bu epey

uzun sürdü, çünkü ne zaman gözlerimi kapasam korkunç Gertrude'u görüyordum. Alt kattan gelen sesler de cabası... Vahşi bir hayvanın hırıltısına benzeyen birtakım sesler duydum ve hemen ardından küçük bir çocuğun çığlıkları yükseldi. En sonunda uykuya daldım ve saatlerce uyudum. Lizzie beni uyandırmadı ve ben de akşamüzeri geç bir saate kadar uyumaya devam ettim.

"Bak bak şu gelene!" dedi Lizzie aşağıya indiğimde. "Madem kalktın akşam yemeğini hazırlamaya başla. Canım şöyle güzel bir yahni çekiyor. Şimdi dışarı çıkıyorum ve hava kararıncaya kadar dönmeyeceğim. Geldiğimde yahnim hazır ve sıcak olsun."

Geç vakte kadar uyuyunca başım ağrımaya başlamıştı ve biraz havalanmak için dışarı çıktım. Güzel bir yürüyüşün ardından tahmin ettiğimden daha geç eve dönünce yemeği hazırlamak için acele etmem gerekti. Hazırlıklara başladığımda güneş batmıştı. Soğan, patates, havuç ve turpları kesip iri et parçalarının kaynadığı geniş, demir kazana attım. Ben sadece tek bir yemeği pişirmede iyiyim –açık ateşin üstünde çevrilen tavşan– fakat her ne kadar böyle düşünsem de, yarım saat sonra pişen yahninin tadına baktığımda hiç de fena olmadığını gördüm.

Artık tek yapmam gereken tencerenin kapağını kapatıp Lizzie gelinceye kadar beklemesini sağlamaktı. Kapağı bulmak için tozlu raflarının arasında epey bir eşelenmem gerekti. Lavaboyu temizlerken arkamdan kimi sesler geldiğini duydum; sanki su sesine benziyordu. Dönüp

baktıysam da hiçbir şey göremedim. Şaşkın bir şekilde kapağı kurulayıp kazanın başına geçtim.

O an gördüğüm şey karşısında kapağı gürültüyle yere düşürdüm. Tencereden iki göz bana bakıyordu. Bu Lizzie'nin yardımcı cini Spig'di: Sadece o çirkin başı suyun üstündeydi; bedeninin geri kalanı kaynayan yahninin içindeydi. Ağzını açmış olabildiğince hızlı bir şekilde kaynayan et suyunu içiyordu.

"Bu Lizzie'nin akşam yemeği! Bunu yediğin için sana teşekkür etmeyecektir!" diye uyardım.

Bu sözler üzerine Spig'in gözleri biraz açıldıysa da yanıt vermedi. Et suyunu iştahla içmeye devam etti.

Sinirlenmeye başlamıştım. Çok geçmeden bizim akşam yemeğimiz kalmayacaktı ve Lizzie bana iyiden iyiye sinirlenecekti. Ne de olsa artık, Spig içinde yüzdüğünden benim iştahım kaçmıştı.

"Çık şuradan seni pis yaratık!" diye bağırdım.

Yaşlı Spig'in başı yahninin içinden yükseldi ve o dar, pullu boynu belirdi. "Bana *ne* dedin sen?" diye sordu.

Bu kadar küçük bir yaratık için sesi oldukça sert ve şaşırtıcı bir tokluktaydı. Öyle kötücül bir ifadeyle bakıyordu ki ürperdiğimi hissettim.

"Sana pis yaratık dedim! Akşam yemeğimizin içinde bu şekilde yüzmen hiç hoş değil. Lizzie bundan hoşlanmayacaktır. Kazanımdan hemen çıkmazsan ona tüm yaptıklarını anlatırım."

Aniden üzerime atılınca ben de hızla yana çekildim.

Fakat zaten amacı üzerime atlamak değildi. Az önce durduğum yerin yakınına düşüp şömine rafına tırmanıverdi. Bedeni yahninin yağlı suyuyla kaplıydı ve çok geçmeden akmaya başlayan bu sıvı yerde ufak bir birikinti oluşturdu. Buna rağmen ilk kez onu gerçek anlamda görüyordum.

Yaşlı Spig küçük bir tavşan büyüklüğündeydi fakat neredeyse tüm bedeni kocaman bir baştan ibaretti. Şimdiye kadar gördüğüm en çirkin baş... Yüzü dışında her yeri yeşil pullarla kaplıydı. Kanca bir burnu ve sivri kulakları vardı, geniş ağzı iyice kapanamıyordu ve dişleri, uzun ve sivriydi; daha ziyade iğneye benziyorlardı. İri bir patates kadar olan pullu bedeni dışında geri kalanı bacaktı. Üç eklemli bacakları vardı. Bacaklarının dördünün ucunda sivri pençeler vardı ama beşincisi gerçekten çok tuhaftı: Uzun bir kemik parçasına benziyordu, fakat bir ucu ahşap testerelerinin uçlarını andırıyordu.

"Benimle bu şekilde konuşursan bu evde fazla uzun kalamazsın!" diye uyardı neredeyse hırıltıyla. "Lizzie'ye söyleme konusuna gelince, vaktini boşa harcamış olursun. Biz çok yakınızdır; abla kardeş gibi. Seninle benim aramızda bir seçim yapacak olsa kemikleri tencereye atılacak olan kişi sen olursun! Sen burada henüz yenisin, o yüzden sana bir şans daha vereceğim. Fakat bir kez daha bu şekilde davranacak olursan ölürsün. Buna hiç şüphen olmasın!"

Bunun üzerine Spig şömine rafından yere atlayıp arkasında yağlı izler bırakarak mutfağa gitti ve peşi sıra yerleri silmem gerekti.

Daha sonra Lizzie geri dönünce ona Spig'in neler yaptığını yine de anlatmaya karar verdim.

"Yahnini ye kızım!" diye emretti Lizzie. "Bizim işimizde güçten düşmemen gerek."

"Pek iştahım yok. Spig kazana atlayıp birazını yedi. Benim de iştahım kaçtı."

"Yaratıkların da yemesi gerekir. Bunun için onu suçlayamayız. Tabii bu en sevdiği yemek değil. Kan peşinde koşmadığı zamanlarda Spig beyin yemeyi sever. En sevdiği de insan beynidir, fakat koyun ve inek beyni de işini görür. Bir keresinde öyle çaresizdi ki bir kirpinin başının üstünü kesip içine girmeye çalıştı. Gördüğüm en komik şeydi."

Gerçekten de yahniye dokunmadım; Lizzie'yi akşam yemeğiyle baş başa bırakıp erkenden yattım. Merdivenden çıkınca odamın önünde birinin durduğunu gördüm. Bu Nanna Nuckle'dı ve pek mutlu görünmüyordu. Kapıyı açmak için uzandığımda yana çekildi ama sonra eşikten geçmek üzereyken enseme öyle sert bir şaplak indirdi ki neredeyse iki seksen yere uzanacaktım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum öfke içinde kendime gelince.

"Arkamdan konuştuğun için. Arkamdan konuşulmasına müsaade etmem!"

Bunun üzerine Nanna Nuckle sert adımlarla yürüyüp kendi odasına girdi. Arkasından konuşmamıştım ki, diye düşündüm kendi kendime. Neden bahsediyordu acaba?

BÖLÜM 3

NANNA NUCKLE'IN BAŞI

Ertesi sabah Lizzie bana bitkiler ve otlardan bahsetmeye başladı. Neyse ki anlattıkları sadece düşmanların kalplerini durdurmak ya da beyinlerini çürütmekle alakalı değildi. Şifalı otlardan da bahsetti. Ve hem iyi hem de kötü olan bitkilerden...

Bunlardan birinin adı da adamotuydu: Bunu yediğinizde bayılabilir, çok fazla yerseniz bir daha uyanamaz ya da aklınızı yitirebilirdiniz. Fakat aynı zamanda zehirleri arıtmak ya da diş ağrısını geçirmek için de kullanılabilirdi. Lizzie bu bitkinin köklerinin gerçekten de insan bedenine benzediğini ve yerden koparılırken çığlık attığını söyledi. Bunlardan görmek isterdim, fakat Lizzie'nin söylediğine göre Eyalette nadiren rastlanılan bir bitkiymiş.

"Bunun ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin kızım," diyerek eski bir yaprağın siyah mürekkeple çizilmiş bir resmini işaret etti. "Bu bitkinin beyaz çiçekleri ve kırmızı ya da mavi meyveleri vardır ve romatizma ağrılarıyla kalp sorunlarını anında geçirebilir. Ölmekte olanlara da enerji ve taze güç verir. Hatta zaman zaman iyileşmelerini

bile sağlayabilir. Sen ya da bir başka cadı can çekişiyorsanız bu sizi canlandırabilir."

Ancak tüm bu anlattıklarının tek kelimesini dahi yazmama izin yoktu; Lizzie hafızamı geliştirmem gerektiğini söylüyordu. Bir cadının, büyülerinin çoğunu aklında tutması ve sürekli defterlerden bir şeyler arayarak vakit harcamaması gerektiğini söylüyordu. O akşamüzeri Lizzie'nin yine gitmesi gerekti; bana kütüphanesine girip şapkalı mantarlar hakkında olabildiğince fazla bilgi edinmemi söyledi.

Buna pek kütüphane denemezdi; kilerde sadece iki sıra yan yana dizilmiş küflü kitaplar vardı. Elimdeki mumu masaya bırakıp ilk sıradaki kitapların sırtlarındaki başlıklarına göz gezdirdim. Bunlardan üçü büyü kitabıydı ve örümcek ağlarıyla kaplıydı: kara büyü kitapları. Şapkalı mantarlar hakkındaki kitabı bulup raftan aldım. O an başka bir şey fark ettim: *Yardımcı Cinler – İyi Davranışlar ve Kötü Huylar*.

Bu kitap kulağa şapkalı mantarlardan çok daha ilgi çekici geliyordu. Spig hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ve bu da iyi bir fırsattı! Kitabı alıp karıştırmaya başladım.

Giriş kısmı farklı yardımcı cinler ve farklı amaçlar için kullanımlarına dairdi. Kurbağaların yaşlı cadılar için iyi bir yardımcı cin seçeneği olduğunu, fakat henüz güçten düşmemiş su cadılarının da sulu ve çamurlu yerlerde yaşamayı seven kurbağaları sıklıkla tercih ettiklerini okudum.

Aynı zamanda cadıların nasıl bir yardımcı cin edindiklerini de öğrendim. Bu yaratıkları kanla kandırmak gerekiyormuş. Çoğu cadı, yardımcı cinlerini önce ufak bir kapla besliyormuş. Ama bazıları, doğrudan kollarını keserek yaratığın kendi kanlarını emmesine izin veriyormuş. Bu şekilde aylar geçtikten sonra oluşan ufak bir kesikten kanı çekmek daha kolay oluyormuş. Bu biraz da annelerin bebeklerini emzirmesine benziyordu, fakat oldukça tuhaftı. Cadı olmak istemiyordum, değil mi? Fakat günün birinde gerçekten cadı olsam bile yardımcı cin büyüsü yapmayacağıma emindim.

Yaşlı Spig'in nasıl bir yaratık olduğunu öğrenmek için kitabın sayfalarını daha hızlı karıştırmaya başladım. Başlangıçta ona dair hiçbir şey görmedim ve oldukça uzun olan son bölüme geldim. Bu bölümün adı, *En Üst Düzey ve En Tehlikeli Yardımcı Cinler*'di.

Burada daha önce adlarını duyduğum öcüler ve su yaratıkları da dahil olmak üzere pek çok tuhaf yaratık vardı. Bazılarınınsa dünyamızda var olabilecekleri dahi aklıma gelmezdi. Belki de bunlar Karanlık'a ait bazı geçitlerden geçerek geliyorlardı, fakat hepsini okuyup öğrenecek vaktim yoktu.

İlk paragraf bir uyarı niteliğindeydi:

Bu tür yardımcı cinleri kontrol etmek güçtür ve bunları seçen cadılar için ciddi tehlike teşkil edebilirler. Yaratıklar çoğu zaman tehditkâr davranabilir ve zaman içinde bu kez yardımcı

cin baskın bir rol üstlenebilir. Bu durumda cadı hizmetkâr haline gelir.

Sonra çizimlerle dolu bir sayfaya geldim. Kitabı her kim yazdıysa, kategorilerin hepsinin adlarıyla sayfa numarasını en alta yazıp üst kısma da küçük bir çizim yapmıştı.

Yaşlı Spig de vardı. 'Beyin oburu' adını verdikleri türdendi. Tam daha fazla bilgi edinmek için sayfayı çevirecekken dikkatim dağıldı.

Yukarıdan bir yerden korkunç, acı dolu bir çığlık geldi. Sanki biri çok kötü yaralanmış gibiydi. Lizzie dışarıda olduğundan bu kim olabilirdi? Nanna Nuckle mı?

Bir gece önce bana vurduğu için düşüp boynunu kırsa bile umurumda olmazdı, fakat yine de neler olup bittiğini öğrenmek için kilerden çıktım. Mutfakta ya da loş girişte yoktu. Merdivenin dibinde ölü bir vaziyette de yatmıyordu. Ne yazık! Bunun üzerine odasına çıktım. Kapı açıktı ve onu yatağının yanında bir sandalyede otururken gördüm. Gördüklerim beni dehşete düşürdü. Ona neler olduğuna inanamıyordum. Çok korkunçtu... Baştan ayağa titremeye başladım.

Başının üst kısmı kesilmişti ve yüzünün önüne doğru sarkmıştı, sadece incecik bir deri parçasının ucunda sallanıp duruyordu. Ve kafatasının içi bomboştu. Yaşlı Spig onu öldürmüştü! Beynini yemişti!

Paniğe kapılarak basamaklardan aşağıya koşarak ağaçların arasına saklanıp Lizzie'nin geri dönmesini bekledim.

O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı ve sırılsıklam oldum ama yine de Lizzie'nin evine geri dönemeyecek kadar korkmuştum.

Lizzie hava karardıktan epey bir sonra döndü. Ağaçların arasından eve doğru geldiğini duyunca hemen yanına koştum. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Sorun ne kızım?" diye bağırdı ben ona doğru koşarken.

"Spig, Nanna Nuckle'ı öldürdü!" diye bağırdım. "Başının üst kısmını açıp beynini yedi!"

Lizzie olduğu yerde durdu, fakat şoka girip öfkelenmek yerine gülmeye başladı. Bu neredeyse kilometrelerce öteden duyulabilecek gürültülü, vahşi bir kahkahaydı. Sonra beni bileğimden yakalayarak eve doğru sürükledi. Dosdoğru Nanna Nuckle'ın odasına gittik.

Kadının sandalyesinde uyukladığını, başınınsa neredeyse bir perde gibi yere kadar sarkan gri saçlarının arasından göğsüne doğru düşmüş olduğunu gördüm.

"Ama gördüm!" diye bağırdım. "Ölmüştü ve başının tepesi açıktı, içi de bomboştu."

Lizzie yanıt vermek yerine öne çıkıp Nanna Nuckle'ın saçlarını aralayarak başının etrafındaki kırmızı çizgiyi gösterdi.

"Spig şu anda kafasının içinde, üstelik derin bir uykuda. Ne kadar rahat olduğunu sana gösterirdim fakat en iyisi onu rahatsız etmemek. Uykusuna da çok düşkündür."

"Yani şimdi onun beynini mi *yedi*?"

"Bu doğru kızım, ama bu çok önce oldu. Doğruyu söylemek gerekirse Nanna Nuckle'ın yiyecek pek fazla beyni de kalmamıştı. Sürekli bir şeyler unutuyor ve odaklanamıyordu. Ama hâlâ güçlüydü ve o iri bedeni benim için pek çok iş yapabilirdi; mesela iksir ve zehirlerimi hazırlarken demir kazanları kaldırmama yardım etmek gibi. Bu yüzden Spig'in onun beynini yemesine izin verdim. Bu iyi bir anlaşma; Spig onun beyninin içini seviyor. İçerideyken dışarıya onun gözlerinden bakıp onun duyduklarını duyuyor ve onun sesiyle konuşuyor. Yani ağır işleri yapmak için Nanna Nuckle'ın bedenini kullanıyor. Bu sahiden çok işe yarıyor. Spig zamanının neredeyse yarısını orada geçiriyor."

"Ama dün akşam acı içinde bağırdığını duydum. O yüzden üst kata çıktım."

"Nanna Nuckle artık orada yok, fakat Spig içeri girmek ya da dışarı çıkmak için kafatasını açtığında beden acı hissediyor ve zaman zaman inliyor ya da Spig sert davranırsa böyle bağırabiliyor da. Her neyse, artık biliyorsun kızım. O yüzden dikkatli ol ve dediklerimi yap. Şu iri, yaşlı beden artık yavaşlamaya başladı ve Spig çok geçmeden yerine koyacak yeni bir beden arayışına girecektir. Dikkatli ol da bu sen olmayasın kızım!"

Islak elbiselerimi çıkarmaktan memnun bir halde yatağıma girdim. Düşünecek çok şeyim vardı ve uykuya dalmadan önce karanlıkta saatlerce yatmam gerekti.

Demek Nanna Nuckle bir gece önce bana bu yüzden vurmuştu. Bunu yapan yaşlı Spig'di ve pişirdiğim yahniye girdiğinde ona 'pis küçük yaratık' dediğim için intikam alıyordu. Gerçekten de pis ve tehlikeli bir yaratıktı ve hayatta kalabilmek için öyle ya da böyle, onun üstesinden gelmem gerektiğini biliyordum.

BÖLÜM 4

ELMA SUYUNDA BEYİN TIKAÇLARI

Sonraki dört gün olaysız geçti ve hayatım belli bir düzene oturmaya başladı. Gündüzleri iyi geçiyordu, çünkü Spig ve Nanna Nuckle'ı görmüyordum.

Lizzie geç vakte kadar uyumayı seviyordu ve kahvaltısını hazırladıktan sonra bir dersim oluyordu. Genellikle günün tek dersi de buydu. Çoğu hafızayla alakalıydı. Büyüleri ezberleyip ona tekrarlamamı istiyordu. Daha sonra küçük kütüphanesine inip önerdiği kitabı okuyordum.

Ondan sonraysa günün yemeğini pişirmeden önce dışarı çıkıp şifalı ot ve zehirli mantar topluyordum. Ama sonra bir şey oldu...

Yine yahni pişiriyordum. Bu kez kuzu yahnisiydi. Lizzie, Downham'ın kuzeyinde bir tane öldürüp omzuna attığı gibi kulübeye getirmişti. Öldürdüğü tek şey bu kuzu değildi. Sürekli taşıdığı deri keseden çıkardığı başparmak kemiklerini de gördüm. Bunlar insan kemikleriydi, üstelik küçüklerdi. Muhtemelen bir çocuk öldürmüştü. Bunu düşünmesi bile korkunçtu. Ben böyle bir şey asla yapamayacağımdan kemik cadısı olamayacağım aslında çok açıktı.

Her neyse, Spig yine yahninin içine atladığında henüz işim daha bitmemişti. Bu kez sırtımı dönmemi bile beklememişti. Arkamdan gelip omzumun üzerinden atlayarak yemeğin içine dalıverdi. Elbisem, yüzüm ve saçlarım yağ oldu. Üstelik tenceredeki su kaynadığından canım da yanmıştı. Ve Spig iştahla yemeye devam ederken o çirkin başını çıkarmış bana bakıyordu.

Öfkeden deliye döndüm ve dilimi ısırıp kendimi tutmadan bağırmaya başladım.

"Çık şuradan seni pis yaratık!" diye bağırdım. "Hemen şimdi çık oradan, obur pislik! Benimle uğraşma!"

Yaşlı Spig kazandan çıkıp yine şömine rafına atladı. Öfke içinde titrediğini görebiliyordum. Ağzını açıp kapayarak iğne gibi sivri dişlerini gösteriyordu. Uzunca bir süre bekledikten sonra konuştuğunda sesi alçak ve tehlikeli çıkıyordu.

"Sen ölü sayılırsın," dedi. "Beyinler en iyi dolunaydan hemen önce yenir ve işte seninkini de o zaman yiyeceğim. Çok geçmeden kafatasını kesip açacağım. İçine girmek için sabırsızlanıyorum!"

Bunun üzerine o tuhaf kemiksi uzvunu ahşap şömine rafının köşesine dayadı. İleri geri hareket ettirmeye başlayınca ahşap sanki tereyağı gibi kolayca kesiliverirken dökülen tozlar da alevlere karıştı. Sonra aşağıya atlayıp beni titrer bir halde bırakarak gitti.

Dolunaya sadece birkaç gün kalmıştı. Ne yapabilirim acaba? diye düşündüm. Lizzie'ye mi söylemeliydim? Her ne kadar bana yardım edip etmeyeceğine emin olmasam da bunu yapmaya karar verdim.

"Spig beynimi yiyeceğini söyledi," dedim tam yahnisini yemeye başlamadan önce.

"Öyle mi kızım. O halde onu gerçekten sinirlendirecek bir şey yapmış olmalısın..."

"Yine yahninin içine atladı ve ben ona bağırıp çağırarak gitmesini söyledim. Beni tehdit etti. Artık kendimi ölü sayabileceğimi ve beni dolunaydan hemen önce öldüreceğini söyledi."

Lizzie başını kaldırıp yüzüme bile bakmadı. İştahla yemeğine devam etti.

"Bana yardım edebilir misin?" diye sordum en sonunda.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde sert ve acımasız bir ifade vardı; en ufak bir acıma yahut üzüntü belirtisi görünmüyordu. "Ben seni cadı olasın diye eğitiyorum, o yüzden aklına hemen şimdi sokman gereken bir şey var. Ve bunu Spig onu dişlemeden önce yapsan iyi edersin!" dedi. "Cadıların sert olması gerek, hayatta kalması gerek. Bu seninle Spig arasında. Öyle ya da böyle üstesinden gelmelisin. Ya bunu yaparsın ya da bu işe uygun değilsindir. Anladın mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Lizzie'den yardım alamayacaktım; bu kesindi.

"Neyse, bu gece yine vadiye gitmen gerek. O ağacın köklerinin dibine ufak bir testi gömdüm. Şafak sökmeden onu buraya getirmelisin. Bu kez ay ışığı sana yardım etmeyecek, dolayısıyla kazman biraz daha uzun sürebilir."

Son söyledikleri doğruydu; gerçekten de o gece ay yoktu. Batıdan bir fırtına yaklaşıyordu, rüzgâr ağaçların dallarını

eğip büküyordu ve tüm vadi sanki acı içinde inleyip duruyordu.

Yaşlı meşeye giden yolu yarılamışken Korkunç Gertrude beni buldu. Başını koltuk altında taşıyan ölü bir cadı için oldukça hızlı hareket ediyordu. Önüme çıkıp yolumu kesmişti.

"*Lizzie'yi bırakıp benimle çalışmaya geldin, öyle değil mi?*" dercesine yukarı aşağı hareket etti dudakları.

"Henüz buna hazır değilim," dedim.

"*Bundan daha iyi bir zaman olamaz kızım. Sen ve ben birbirimize yardımcı oluruz. Sana Lizzie'den çok daha fazla şey öğretebilirim, sana çok faydam dokunabilir.*"

Tam o anda Gertrude'un bana yardım edebileceği aklıma geldi. Denemekte zarar yoktu. Hem başka kime gidebilirdim ki?

"Sorun şu ki Gertrude, seninle asla çalışma şansım olmayabilir. Ben de çok yakında öleceğim. Lizzie'nin hizmetkâr cini Spig beynimi yiyecek. Bir sonraki dolunaydan hemen önce bunu yapacağını söyledi. Ve Lizzie bana yardım etmeyecek; güçlü olup hayatta kalmam gerektiğini söyledi. Ama ben ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"*Her zaman bir yol vardır kızım, özellikle de sana yardım edecek benim gibi arkadaşların varsa. Lizzie'nin seni alman için gönderdiği o testinin içinde ne var biliyor musun?*"

"Ona götürdüğüm son testinin içine bakmama izin vermedi. İçindekini görebilmem için daha uzun süre eğitim almam gerektiğini söyledi."

"Öyle mi? Eh, içinde elma suyunda bekletilen taze beyin parçaları var. Lizzie ne zaman birini öldürse başparmak kemiklerini kendi alır, beyin parçalarını da Yaşlı Spig için ayırır. Ama kurbanlarının kafataslarını açmaz, bunun için daha kolay bir yöntemi vardır. Özel bir aleti var; burundan kafatasına sokup beynin en güzel bölgelerinden birkaç parça alıyor. Sonra onları çıkarıp elma suyuyla dolu testiye koyuyor. Ağacın dibine gömüp orada birkaç gün fermente olarak alkole dönüşmesini bekliyor. Spig buna bayılıyor. Bu vadide ölü cadılardan çıkan çok büyü var. Bu da testi tarafından emilip ona daha fazla güç sağlıyor ki Lizzie'nin istediklerini yapabilsin."

"Yani testiyi ona götürdüğümde eskisinden de daha güçlü olacak, öyle mi?"

"Testiyi ona yarın akşamdan önce vermeyecek. Yarın evden gidecek ve bu testi Spig'i oyalar. Ama söylediğin doğru. Bu önce onun uykusunu getirir. Harekete geçmen gereken an da işte tam o an. Onu uyurken öldür. Tek şansın bu. Ve, ya sen ya o gibi bir durum olduğundan kibarlık yapmanın alemi yok. Onu yarın gece öldür. Senin yerinde olsam ben öyle yapardım!"

"Onu öldürmenin en iyi yolu nedir?" diye sordum.

"Sivri bir bıçakla ufak bacaklarını kesebilirsin. O zaman çok da fazla bir şey yapamaz, değil mi? Yavaş yavaş açlıktan ölür. En iyisi onu büyük bir taşın altına gömmek. Çok ağır bir kaya işini daha çabuk halleder.

"Bunu yarın yapman için iyi bir neden daha var kızım. Üç klanın da katılacağı büyük bir toplantı başlıyor; birkaç gece

sürebilir. Eyaletin güneyinde çalışan bir hayalete büyü yapacaklar. Onun ölmesini istiyorlar. Yıllardır oradaki kardeşlerimize çok büyük zarar verdiğinden bunu hak ediyor. Lizzie yalnız olmayı sever ama böyle büyük bir olayı kaçırmayacaktır. Yani dışarıda olacak ve seni evde Yaşlı Spig'le yalnız bırakacak. İşte onu o zaman öldür!"

Daha önce çok şey öldürmüştüm, çoğunun boynunu kırmıştım: tavuk, tavşan ve yaban tavşanları... Karnını doyurman gerek ve bunu herkes yapıyor. Ama konuşan bir şeyi öldürmek?.. Bu çok farklı. Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Ama eğer Spig'i öldürmezsem onun beni öldüreceği kesindi. Yani başka çarem yoktu.

Eve dönünce Lizzie'ye testiyi verip hemen yattım. Ertesi gün şiddetli bir yağış oldu ve Lizzie hem sessizdi hem de iyiydi. Hatta bana ders vermekle bile uğraşmadı, bütün akşamüzeri ateşin önünde oturup kendi kendine mırıldandı. Ben de küçük kütüphanesine inip yardımcı cinler hakkında okumaya devam ettim; beyin oburlarıyla ilgili şu son bölümü okuyordum.

Kitapta Spig'i nasıl haklayabileceğimle ilgili fazla bilgi yoktu. Sanırım cadıların aklına gelen en son şey bu oluyor. Yardımcı cinleri yanlarına çağırıp onları kontrol etmek istiyorlar, öldürmek değil. Fakat beyin oburlarının hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeylerle ilgili bir bölüm vardı ki son derece ilginçti ve cadılara bu yaratıkların zayıf yanlarına dair bilgi veriyordu.

Beyin oburları çok yüksek sıcaklıklara dayanabilir ve kaynayan sıvılara bayılırlar; içlerine girip saatlerce durabilirler.

Her ne kadar genel anlamda kendi kendilerine bakabilseler de cadıların düşmanları tarafından kullanılabilecek bazı zayıflıklarını bilmek önemlidir.

Sert, pullu başları ve bedenleri dayanıklıdır, en sivri bıçaklar bile etkisiz kalabilir, fakat tuz yakıp acı verir. Bu onları öldürmeye yetmese bile güçlerini emip koordinasyonlarını etkiler.

Uzuvları bir bıçakla kesilebilir ve hareketsiz kılınabilirler. Aynı zamanda gün ışığına karşı da duyarlıdırlar ve gündüzleri nadiren dışarı çıkarlar.

Uzuvlarının kesilmesiyle ilgili olan bölüm, ölü Gertrude'un bu konuyu iyi bildiğini gösteriyordu. Kitaptan edinebildiğim işe yarar tek bilgi buydu, fakat tuzla ilgili olan kısım da faydalıydı. Tabii bunun bana pek bir faydası yoktu. Lizzie tuzdan nefret ettiğinden evde bir tutam bile yoktu.

"Birkaç gece olmayacağım, hatta belki daha fazla..." dedi Lizzie o akşam kapı eşiğinde durmuş, aya bakarken. "Bir iki gün içinde dolunay olacak. Geri döndüğümde burada olacak mısın kızım? Yoksa Spig, kafatasının içine yerleşmiş mi olacak?"

Pis pis gülerek ağaçlara doğru yürümeye başladı. Kötü bir şeyler olacağına dair bir hissiyata kapılarak kapıyı kapatıp mutfağa geçtim. Orada bıçak çekmecesinden bulabildiğim en büyük ve en keskin bıçağı alıp üst kata çıktım.

Vakit kaybetmenin anlamı yoktu. En iyisi işi hemen halletmekti. Lizzie çıkmadan yarım saat kadar önce testiyi Spig'e vermişti. Hâlâ uyuyor olduğunu umuyordum...

Nanna Nuckle'ın kapısı hafif aralıktı. Biraz daha aralayarak içeri baktım. Ay ışığının aydınlattığı sandalyesinde oturuyordu, başının üst kısmı yine öne sarkmıştı. Peki ama Spig neredeydi?

Onu görmeden önce sesini duydum. Pencere pervazından bir horultu geliyordu ve yavaşça kapıyı açıp içeri girdim. Orada top haline gelmiş, bacaklarını o çirkin başıyla bedeninin altına kıvırmış uyuyordu. Bıçağı havaya kaldırıp parmak uçlarımda ona doğru ilerlemeye başladım.

Bıçağı iyice kaldırıp indirmeye hazırlandım. Üç bacağı dışarıdaydı. Tek yapmam gereken onları kesmemdi. Muhtemelen acı ve korku içinde sıçrayacaktı ve ben de bu arada diğerlerini kesebilecektim. Fakat duraksadım ve ellerim titremeye başladı. Bunu soğukkanlı bir şekilde yapabilmek korkunçtu. Bir türlü bıçağı indirecek gücü bulamıyordum.

Aniden Spig'in gözleri açıldı ve bana baktı. "Beni uyurken öldürecektin, öyle mi?" dedi alçak fakat tehlikeli bir sesle. "Bu kadar kolay olacağını mı sandın? Eh, şimdi sıra bende!"

Üzerime atladı. Yana çekilmeye çalıştıysam da yeterince hızlı değildim. Başıma kondu ve pençelerinin kafa derime saplandığını hissettim. Bağırdım, elimdeki bıçak yere düştü ve saçlarımın arasına dolanan yaratığı çekip almaya

çalıştım. Fakat o esnada çok daha kötü bir şey oldu. O kemikten testeresini kafa derime batırdığını hissettim.

Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm. Dehşete kapılmıştım. Spig kafatasımı kesmeye başlamıştı. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Son bir şans. Duvara doğru sürünüp başımı olabildiğince sert bir şekilde duvara vurdum. Bedenini duvarla başım arasında sıkıştırırken bu kez Spig bağırdı. Aynı şeyi iki kez daha yapınca yere düşüp titreyerek tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

Sonunun geldiğini anlamıştım, vakit kaybetmeden ayağa kalkıp odadan çıkarak alt kata indim ve evden çıkıp ağaçların arasına girdim. Durup arkama baktım, peşime düşüp düşmediğini görmek için gözlerim kapı eşiğindeydi.

Spig'in arkamdan gelmesi fazla uzun sürmedi, fakat bu kez Nanna Nuckle'ın kafasının içindeydi. Bunun üzerine ağaçların arasında ilerleyerek Lizzie'nin evinden iyice uzaklaştım. Fakat o kadar endişeli değildim. Nanna iri yarı, güçlü ve çok çirkindi; o büyük elleriyle beni yakalarsa öldürebileceğine de şüphem yoktu. Fakat bunu yapabilmek için önce beni yakalaması gerekirdi. Nanna Nuckle cadı olmadığından beni koklayamazdı.

Hareket ettiğim müddetçe güvende olacaktım. Ve onun şafak sökmeden odasına geri dönmesi gerekiyordu. Şimdilik en kötüsünü atlatmıştım. Ama Lizzie en az bir gece daha yoktu ve karanlık çöktükten sonra Spig'le bir kez daha yüzleşmem gerekecekti.

BÖLÜM 5

YEDİ AVUÇ DOLUSU

Nanna Nuckle'ın iri bedeni Lizzie'nin evine geri döndüğünde güneşin doğmasına daha çok vardı. Ama benim eve dönmek için acelem yoktu. Düşünmem gereken çok şey vardı.

Seçeneklerden biri kaçmaktı. Peki ama nereye gidecektim? Diğer teyzem Agnes Sowerbutts'ın kulübesine gidebilirdim ama Lizzie geri gelip beni yine zorla alırdı. Nereye gidersem gideyim beni bulabilirdi. Ölmemi mi istiyordu? Yaşlı Spig'in beynimi yemesini mi istiyordu? Spig'in beni öldürmesine izin verecekse beni cadılık eğitiminden geçirmesinin ne anlamı var? diye düşündüm. Yoksa en başından beri istediği şey bu muydu? Ben giderek güçten düşen Nanna Nuckle'ın yaşlı bedeninin yerini almak için mi buradaydım?

Sert ol ve hayatta kal, demişti bana. Bunun anlamı yoktu ve olup bitenlerle çelişiyordu. Hayatta kalmamı istiyor muydu, istemiyor muydu? Eh, ben de işte tam bunu yapacaktım. Ya ben ya Spig... İkimizden biri ölecekti ve bu ben olmayacaktım. Gündüz saatlerinde daha zayıftı ve benim

eve geri dönecek kadar cesur olmadığımı düşünüyor olabilirdi.

Bu benim için bir avantajdı. Peki ama başka? *Düşün kızım,* dedim kendi kendime. *Bildiğin her şeyi kullan...*

Tuz! Bu onu yavaşlatıp koordinasyonunu etkilerdi. Başımın üstüne o kadar kolay atlayamazdı. Peki ama tuzu nereden bulacaktım? Yakındaki köylere bakmanın anlamı yoktu. Orada cadılar yaşıyordu ve hepsi de tuzdan korkuyordu. Hiçbiri kullanmıyordu. Ben henüz eğitim alıyordum, tuza dokunabileceğimi umuyordum. Bu yüzden güneye gidip Pendle bölgesinden çıkmam gerekiyordu.

Önce bir nehirde yıkandım. Spig'in kafatasımı kesmeye çalıştığı yerden sızan kan saçlarımı kaskatı yapmıştı. Dokunduğumda da acıyordu, ama neyse ki çok fazla derine inememişti. Birkaç tutam saç elimde kaldı, nasıl olsa eninde sonunda yeniden çıkardı.

Ben hırsız değilim. Bana ait olmayan bir şeyi asla almam. Fakat çaresizdim. Üstelik tuz ucuzdur ve bana da fazla gerekmiyordu. Uzakta bir çiftçi ve karısının tarlada çalıştıklarını görünce gizlice kilerlerine girdim. Büyük çuvalların içinde tuz vardı, etrafta bir de bez bulunca ihtiyacım olan kadarını –yedi avuç kadar– iyice sarıp sarmaladım. Sonra Lizzie'nin evine doğru yola koyuldum.

Mutfağa girdiğimde akşamüzeri geç bir saatti; ihtiyacım olan şeyleri ayarlamama yetecek vakit vardı. Ama önce ne durumdayız görmek için üst kata çıktım. Ne olur ne olmaz diye düşünerek bir bıçak ve bir avuç tuz da aldım.

Yaşlı Spig'in oda kapısını açtım. İçerisi loştu, kalın perdeler sıkı sıkı çekilmişti. Bir süre gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra parmak uçlarıma basarak içeri girdim. Nanna Nuckle her zamanki gibi sandalyesinde oturuyordu, başının üst kısmı öne doğru sarkıyordu fakat etrafta Spig'den hiç iz yoktu.

Aptal değildi ne de olsa, değil mi? Hava kararıncaya kadar bir yerde gizleniyor olmalıydı. O yüzden bir kere daha düşündüm. Durumdan en iyi şekilde faydalanmam gerekiyordu ve yarım saat kadar sonra ne yapmam gerektiğini buldum.

Mutfağa gidip kendime yiyecek bir şeyler hazırladım. Daha sonra aradığım şeyleri bulmak için Lizzie'nin evinin altını üstüne getirdim. Nasıl düzenli ve derli toplu olunacağına dair en ufak bir fikri olmadığından bu epey vaktimi aldı. Bulduğum şeylerden biri satırdı. Bıçaktan daha ağırdı ve tam ihtiyacım olan şeydi.

Hava kararmadan bir saat kadar önce Spig'in odasına gidip hazırlıklarımı yaptım. Ardından biraz heyecanlandım ve hızlı hızlı yürüyüp durdum; fakat sonra tam hava kararmaya başlamışken satırı sağ elime, tuzu sol elime alıp kapının arkasına saklandım.

Yaşlı Spig yaklaşırken çok ses çıkarmadı. Kapıya doğru ahşap döşemelerin üzerinde ilerlerken çıkan tıkırtılar duyuldu. Korkuyordum ve ellerim titriyordu, fakat ıskalamamam gerekiyordu. Bir hata dahi yaparsam sonum gelmiş demekti.

Son anda beni gördü ama bunun ona faydası olmadı. Bir avuç tuzu üstüne fırlattım. İyi bir atıştı ve bağırıp acı içinde kıvranmaya başladı, kollarıyla bacaklarını sallayıp duruyordu. Sonra satırı kullandım. Ama Korkunç Gertrude'un önerdiği gibi bacaklarını kesmedim. Aklımda olan şey için onlara ihtiyacı olacaktı. Bunun yerine o kemikten testeresini kestim, satırı öyle sert indirdim ki ahşap döşemeye saplandığında çekip çıkaramadım bile. Bunun önemi de yoktu.

Spig bir dakika kadar bu şekilde bağırdıktan sonra sessizleşip bana baktı. Ağzını birkaç kez açıp kapayarak sivri dişlerini gösterdi. Bacakları hâlâ titriyordu, fakat artık başımın üstüne sıçrayacağına dair bir endişem kalmamıştı.

"Beni sakatladın!" dedi titrek bir sesle. "Bunun için seni öldüreceğim."

"Daha önce de buna benzer bir şey söylemiştin," dedim, "ama bak hâlâ buradayım. Ve sanırım sen ölüp gittikten çok sonra da burada olmaya devam edeceğim! Şimdi başımı kesip açamazsın, öyle değil mi?"

"Bugün değil, hayır, ama yeniden çıkması uzun sürmez. Bunu bilmiyordun değil mi? Tüm uzuvlarım eninde sonunda yeniden çıkar. Ve şimdi hiç doğmamış olmayı dilemeni sağlayacağım! Başını o cılız boynunun üzerinde döndüreceğim!"

Bunları söyledikten sonra Nanna Nuckle'ın başının üstüne atladı ki ben de tam bunu yapmasını istiyordum. Bana zarar vermek için o iri bedeni kullanmak istiyor olmalıydı, fakat ıskalayıp yere düştü. İçine girebilmesi için beş kez denemesi gerekti.

Bunu başarır başarmaz Spig bağırmaya başladı. Ona bir avuç tuz atmıştım. Geriye altı avuç kalıyordu ve bunları da Nanna Nuckle'ın kafatasının içine koymuştum.

İçeri girince vakit kaybetmedim. Hızlı olmam gerekiyordu, öyle değil mi? Lizzie'nin tozlu çekmecelerinde bulduğum iğne ipliği kullanarak kafatasının derisini yerine diktim. Çok iyi bir iş çıkaramamıştım fakat bir sürü dikiş atarak iyice sağlamlaştırmayı başardım. Ben bunu yaparken Nanna Nuckle titreyip duruyor ve çenesinden aşağıya salyalar akıtıyordu ama tuzu yerleştirdiğim zamanki gibi inlememişti. Spig içeriye hapsolmuştu. Kemik testeresinin kurtulabilmesini sağlayacak kadar hızlı bir şekilde yeniden çıkacağını hiç sanmıyordum.

Ertesi sabah odaya gittiğimde Nanna Nuckle hareketsizdi. Ölmüş gibi görünüyordu. Spig'in kafatasının içinde hâlâ hayatta olup olmadığını kestiremiyordum; kulağımı iyice yaklaştırıp dinlediğimde içeriden hiç ses gelmiyordu. Tabii perdeleri açıp güneş ışığının odaya dolmasını sağlamam da onun için iyi olmamıştı. Ancak henüz her şey bitmemişti, öyle değil mi? Daha Lizzie'yle yüzleşip ona yaptıklarımı anlatmam gerekiyordu.

Lizzie eve döndüğünde ateşin önündeki taburede oturuyordum. Akşamüzeri geç bir saatti.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu. "Şimdiye ölmüş olacağını düşünüyordum."

"Ölen Yaşlı Spig," diye yanıtladım. "Onu öldürdüm."

"Sen onu külahıma anlat," dedi.

"Şaka yapmıyorum," dedim. "Yukarıda..."

Lizzie yüz ifademden doğru söylediğimi anlamış olmalıydı, çünkü öfkelendiğinde yaptığı gibi dudaklarını büzmüştü. Beni kolumdan yakaladığı gibi üst kata sürükledi. Nanna Nuckle'a dikkatlice baktıktan sonra işaret parmağıyla geniş alnındaki dikiş izlerini takip etti, ardından burnunu iyice yaklaştırıp üç kez koklayarak başını iki yana salladı.

"Asıl anlayamadığım şey neden testeresiyle kesip dışarı çıkmadığı," diye mırıldandı. Sonra bakışları kapının arkasına kaydı ve döşemeye saplı satırla Spig'in yerdeki kemik testeresini gördü. Ucu hâlâ kan içindeydi.

"Üstüne tuz attım ve kafatasının içini de tuzla doldurdum. İçine girince de diktim."

Lizzie uzun bir süre hiçbir şey söylemeden Nanna Nuckle'ın başına baktı.

"Ya o ya ben. Bana bu sorunun üstesinden gelmezsem işe uygun olmadığımı söylemiştin. Eh, ben de üstesinden geldim, öyle değil mi?"

"Bacaklarından tut kızım. Ben de omuzlarından," dedi Lizzie. "Onları burada bırakamayız değil mi, yakında kokuşurlar."

Onları bu şekilde taşıyıp ormana gömdük. Bir mezar, iki ceset... Tabii bunu fark etmek mümkün değildi. Daha sonra Lizzie'yle birlikte eve doğru yürürken şimdi neler olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Korku eşiğini

geçmiştim. O an, yaptığım onca şeyden sonra başıma gelebilecekler beni korkutmuyordu.

Ateşin önüne oturduk ve Lizzie uzun süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bir bakıma bana iyilik yaptın kızım," dedi alevlere bakarken. "Spig kadar güçlü bir yardımcı cin kullanmak tehlikelidir. Bu ortaklık uzadıkça söz sahibi olmaya başlarlar. Taze kemiğe ihtiyacım olmadığı halde öldürmeye devam etmek zorundaydım. Bunu yapmamın tek sebebi onu mutlu etmek ve beyin parçalı elma suyunu hazırlayabilmekti.

"Beni kontrol etmeye başlamıştı ve iş bu noktaya geldiğince cadının buna bir son verip yeni bir yardımcı cin edinmesi gerekir. Fakat ben ve Spig çok yakındık; bunu bir türlü yapamıyordum. Bu yüzden benim yerime senin yapabileceğini umuyordum. Ve iyi iş çıkardın kızım. Bana senin yaşlarında olduğum zamanları hatırlatıyorsun. Kızım olsan bu kadar olur..." diyerek pis pis sırıttı.

Hepsi bu. Kemikli Lizzie ile geçirdiğim ilk iki haftayı sağ salim atlatmıştım. Ve gelecekte yapacaklarım da bunlardı. İnsanların kanını içip kemiklerini almaya niyetim yoktu, fakat beni diğer cadılardan –ve bana zarar verebilecek diğerlerinden– koruyacak her türlü numarayı öğrenmek istiyordum.

Hayatta kalacağım. Buna emin olabilirsiniz. Bu en az adımın Alice Deane olduğu kadar kesin.

ÖCÜ CADISI

BÖLÜM 1

ZOR BİR DERS

Karşımdaki düşman iri yarı, güçlü ve acımasızdı. Tehlikeli bir durumdu ve hata yapma şansım yoktu. Sağ elinde uzun bir bıçak, sol elindeyse ağır bir sopa vardı ve her ikisini de kullanmaya istekliydi.

Öfke içinde kükreyerek sopasını sağdan sola yay çizecek şekilde sallayıp üzerime saldırdı. Bu saldırıyı kesmeyi başardım, fakat darbenin sertliğinden ötürü kolum ve omzum öyle bir acıdı ki neredeyse asamı düşürecektim. İnleyip saatin ters yönüne doğru dönerek geri çekildim.

Yıkık dökük bir binadaydık, burası uzun zaman önce kaderine terk edilmiş bir handı. Orman boyunca kovalanmıştım ve izimi kaybettirdiğimi düşünerek buraya girmiştim. Bu çok büyük bir hataydı; şimdi başım iyice dertteydi.

Kapalı bir alanda dövüşüyorduk; burası geniş, loş ve tek çıkış kapısı olan bir kilerdi. Yukarı çıkan basamaklar vardı, ama benimle kaçış yolum arasına girmişti. Asamla vuracakmış gibi yaptım ve saldırıyı kesmek için harekete geçince yön değiştirip sağ şakağına vurdum. Güçlü, sert bir darbeydi ve tek dizinin üstüne çökmesine neden oldu.

Bir kez daha vurdum: omzuna inen sert bir darbe. Sonra koşmaya başladım, basamaklardan çıkarak açık kapıya yöneldim.

Sol omzumun hemen yakınındaki ahşap duvara saplanan bıçağın çıkardığı tok sesi duydum. Benim ardımdan basamakları tırmanmaya başladı, her adımla birlikte arayı kapıyordu. Tam ben kapıdan geçmek üzereyken arkadan üstüme atlayıp beni yüzüstü düşürdü. Sağ kolunu boğazıma dolayıp sıkmaya başladı. Neyse ki tam öncesinde derin bir nefes almayı başarabilmiştim.

Debelenmeye, bacaklarımla etrafı tekmeleyip vücudumu oynatmaya çalıştıysam da işe yaramadı. Asam hâlâ sol elimdeydi, fakat bulunduğum yerden onu kullanmam mümkün değildi. Gözlerim kararmaya başlamıştı. Beni boğuyordu...

Bunun üzerine sağ elimle üç kez en üst basamağa vurdum. Saldırganım anında kolunu gevşetip ayağa kalktı. Ben de doğrulduğumda başım dönüyordu ama nefes alabildiğime memnundum.

"İyi gününde değilsin, öyle mi Efendi Ward!" dedi başını iki yana sallayarak. "Asla tek çıkış kapısı olan bir odaya sığınma! Hakkını yemeyeyim, asanla birkaç iyi vuruş yaptın. Ama elinde bıçağı olan bir düşmana asla sırtını dönme. Gözlerim kapalı olsa bile seni ensenden mıhlayabilirdim!"

Başımı öne eğip hiçbir şey demedim, fakat her ne olursa olsun bıçağı sırtıma atmayacağını biliyordum. Onun görevi beni öldürmek değil, eğitmekti. Kaçma şansımı denemiş ve neredeyse başarmıştım.

Ben bir hayalet çırağıyım ve Karanlık'a ait hortlaklar, öcüler ve cadılar gibi yaratıklarla mücadele etmek üzere eğitim alıyorum. Karşımdaki iri yarı, kel kafalı adamın adıysa Bill Arkwright. Ustam John Gregory hayaletlerin ihtiyaç duyacağı fiziksel beceriler, asa kullanma, yakın dövüş, avlanma ve iz sürme gibi konularda eğitim almam için beni ona gönderdi.

Asamı yerden alıp peşi sıra evden dışarı çıktım; çok geçmeden nehir kıyısı boyunca ilerleyerek ev olarak kullandığı yıkık dökük eski değirmene yöneldik. Arkwright, Caster'ın kuzeyinde kalan bölgeden sorumlu hayaletti. Bu bölgedeki göller, bataklıklar ve kanallarda yaşayan yaratıklar, özellikle de su cadıları konusunda uzmandı. Fakat aynı zamanda bazılarını ustam John Gregory'nin kendi elleriyle resimlediği *Yaratıklar Kitabı*'nda dahi görmediğim solukanlar, selkiler, emiciler ve kelpiler gibi tuhaf yaratıklar da vardı.

Yakın zamanda Morwena adında bir su cadısını haklamıştık ve Bay Gregory Chipenden'deki evine bensiz dönmek üzere yola çıkmıştı. Bill Arkwright'tan alacağım eğitimin son ayları şimdiye kadar geçen zaman içinde en zorlu aylardı. Baştan ayağa yara bere içindeydim. Asalarımızla yaptığımız eğitimler acımasızdı. Fakat becerilerim ilerliyordu; yavaş yavaş daha da iyiye gidiyordum.

Arkwright'ın değirmeni bir zamanlar anne ve babasının hayaletleri tarafından istila edilmişti; onları kurtarma çabalarına rağmen bunu bir türlü başaramamıştı. Bu durum

da onu öfkelendirerek içkiye başlamasına neden olmuştu. Ama yakın zamanda onları kurtararak Aydınlık'a geçirme konusunda ona yardım etmiştim. Sonunda Arkwright yavaşça değişmişti, çektiği acı iyiden iyiye azalmıştı. Artık nadiren içki içiyordu ve çok az sinirleniyordu. Ben yine de ustam olarak John Gregory'yi tercih ederdim. Ancak Bill Arkwright da sert tavırlarına rağmen iyi bir öğretmendi ve ona saygı duymayı öğreniyordum.

Ama Arkwright yine de son derece sert bir adamdı. John Gregory canlı cadıları belirsiz süreler boyunca çukurlarda tutuyordu. Bill Arkwright ise onları kısa bir süre ceza olarak çukurlara kapıyordu. Daha sonra onları öldürüp ölü olarak geri dönemesinler diye kalplerini çıkarıyordu. İyi bir hayaletti fakat acımasız olduğunu biliyordum.

Yol sisliydi ve değirmenin hemen dışında, kanalın kıyısındaki büyük ip bağlama direğini gördüğümüzde çan sesini de duyduk. Üç kez çalan çan, bunun hayaletleri ilgilendiren bir mesele olduğu anlamına geldiğinden Arkwright hızlandı ve ben de onun peşinden ilerledim.

Devasa çanın altında orta yaşlı bir kadın duruyordu. Başındaki geniş şapkayı gözlerinin iyice üzerine indirmişti, siyah külotlu çorapları ve sağlam görünen, topuksuz deri ayakkabıları vardı. Büyük bir malikânede çalışan bir hizmetçiye benzetmiştim ve çok geçmeden yanılmadığım ortaya çıktı.

"İyi günler efendim," dedi nazik bir şekilde. "Acaba aranızda Bay Arkwright olması mümkün mü?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bill nemli havaya karşı kukuletasını kaldırdığı cüppesini giymişti ve elinde yirmi beş santimlik bıçağı ve altı kancası olan bir asa taşıyordu. Onun hayalet olduğu çok açıktı.

"Evet, Bill Arkwright benim," diye yanıtladı. "Bu soğuk ve nemli kış gecesinde sizi buraya getiren nedir?"

"Beni Lune Malikânesi'nden Bayan Wicklow gönderdi. Sizi en kısa sürede görmek istiyor. İki gecedir bir öcünün inlediğini duyuyoruz ve korkudan delirmek üzereyiz! Bahçıvan onu dar köprünün yakınında nehir kenarında görmüş. Elindeki kefeni yıkıyormuş. Yani demek ki yakında biri ölecek –"

"Bırakın da buna ben karar vereyim," dedi Arkwright.

"Hanımım bu kişinin kocası olacağını düşünüyor."

Arkwright tek kaşını kaldırdı. "Halihazırda sağlığı yerinde mi?"

"Sonbaharda atından düşüp bacağını kırdı. Sonrasında zatürreeye yakalandı ve hastalıktan geriye şiddetli bir öksürük kaldı. Hanımım eskisi kadar güçlü olmadığını söylüyor. Her geçen gün kötüye gidiyor..."

"Hanımına hava kararmadan geleceğimi söyle..."

Hizmetkâr hafifçe eğilip teşekkür maiyetinde bir şeyler mırıldandıktan sonra kuzeye dönüp patika boyunca ilerlemeye başladı.

"Vakit kaybından başka bir şey değil aslında," dedi Arkwright, kadının sislerin içinde gözden kaybolmasını izlerken. "Öcülerle ilgili hayaletlerin yapabileceği bir şey yok.

Onlar ölüm olacağını haber verirler ama kimseyi öldürmezler."

"Bay Gregory onu dahi yaptıklarını düşünmüyor," dedim. "Geleceğin görülebileceğine inanmıyor."

"Ona katılıyor musun Ward Efendi?"

"Cadıların kehanet güçleri var, buna eminim. Gördükleri şeyler sahiden oluyor. Buna kendi gözlerimle tanık oldum."

"Ustan bunun da sadece bir tesadüf olduğunu söylerdi," dedi Arkwright kel başını kaşıyarak, "ama seninle aynı kafada olduğumuza eminim. Bunda bir iş olmalı. Bazı insanlar ve öcü gibi bazı yaratıklar gelecekte olacakları görebilirler. O yüzden Bay Wicklow'un ya da o evde yaşayan başka birinin bu hafta bitmeden ölecek olması muhtemel. Fakat o kişiyi öcü öldürmeyecek. Sadece bir ölüm olacağını hissetmiş, hepsi bu."

"O halde neden gidiyoruz? Neden bu işe karışıyoruz?"

Arkwright kaşlarını çattı. "İnsanlar bizden yardım bekliyor; bu gibi durumlarda yakınlarında olduğumuzda kendilerini daha iyi hissederler. Hiçbir şey yapamadığı halde ölüm döşeğindeki hastayı ziyaret edip duran doktoru düşün: Bazen acısını dahi alamaz ama yine de yanına gider. Çünkü böylelikle hasta ve ailesi kendilerini daha iyi hissederler.

"Üstelik bizim gitmek için ikinci bir nedenimiz daha var. Paraya ihtiyacımız var. Son zamanlarda müşteriler iyice azaldı. Su cadıları öldürüyorum, fakat kimse bana

bunun için para vermiyor. Kilerimiz boşaldı Ward Efendi ve her ne kadar yakalaması kolay olsa da her gün balık yemek istemeyiz. O büyük malikânede tüccarlara iyi para veriyorlar. Yeterince paraları var, yani biz de payımıza düşeni alabiliriz.

"Hem ilk ikisi yeterli gelmediyse üçüncü bir neden daha var. Bir hayalet çırağı öcü görüp sesini duymalıdır. Hayaletlerin sınırlarıyla ilgili öğrenmen gereken şeyler de eğitiminin bir parçası. Dediğim gibi, onlarla ilgili elimizden hiçbir şey gelmez!"

BÖLÜM 2

KEFEN YIKAYICISI

Çanta ve asalarımızı alıp kuzeye doğru yola çıktık. Normalde Arkwright'ın bataklıklarda su cadısı avlarken kullandığı büyük kurt köpeği Pençe'yi de yanımıza alırdık, fakat o şimdi hamileydi ve her an doğum yapabilirdi.

"Umalım da bize akşam yemeği ve sıcak bir içecek versinler," diye homurdandı Arkwright kanaldan çıkıp ağaçların arasından kuzeydoğu istikametine yönelirken. "Bu akşam hava çok kötü."

Daha henüz yarım saat kadar yürümüştük ki birinin çitlerin üzerinden atlayıp patika boyunca bize doğru yürümeye başladığını gördük. Büyük, çamurlu botlarıyla sert adımlar atarak ilerleyen kırmızı yüzlü bir çiftçiydi bu. Dünyanın yükünü sırtında taşıyormuş gibi endişeli görünüyordu.

Adam yaklaşırken, "Sorun geliyor!" dedi Arkwright olabildiğince kısık sesle. "Faturalarını ödememesiyle bilinen Çiftçi Dalton. Bölge esnafının yarısı onun peşinde!"

"Neyse ki sizi yakaladım Bay Arkwright!" dedi önümüze geçerek. "Bir gecede üç koyun yok oldu. Batı otlağında. Bataklığın yanındaki."

"Yok oldu derken? Kayıplar mı, yenmişler mi yoksa kanları mı içilmiş?" diye sordu Arkwright.

"Kanları içilmiş."

"Yaraları büyük mü, küçük mü?"

"Boyunlarıyla sırtlarında derin delikler var."

"Bir gecede üç tane, öyle mi? Eh, bu bir deşici ya da öcü değil; öyle olsa karınları deşilmiş olurdu. Muhtemelen bir su cadısı. Gerçi hayvanlara nadiren saldırırlar. Demek ki söz konusu cadı yaralı ve insan avlayamıyor. Bu durumda son derece tehlikeli olabilir, hatta çiftlik evine bile yaklaşabilir."

"Küçük çocuklarım var..."

"Eh, kapı ve pencerelerinizi sıkı sıkı kapalı tuttuğunuz sürece güvende olurlar. Hallederim ama ödeme isterim."

"Ilkbahar pazarına kadar param olmayacak..."

"O kadar bekleyemem," dedi Arkwright sertçe. "Ödeme olarak koyun eti ve peynir alırım. Bir haftalık erzak. Anlaştık mı?"

Çiftçi başını aşağı yukarı salladı, fakat bu kadar çabuk ödeme yapacak olmanın hiç hoşuna gitmediği her halinden belliydi.

"Hava karardıktan sonra gelirim," dedi Arkwright. "Şu anda ilgilenmem gereken başka bir iş var."

Çiftçi yanımızdan ayrılıp çitin üzerinden atlayarak çiftliğine doğru ilerlerken ailesinin tehlikede olabileceğine dair endişelendiği açıktı.

Sis iyice yoğunlaşarak ilerleyişimizi epey yavaşlattı ve malikâneye ancak hava karardıktan epey sonra varabildik. Lune Malikânesi oldukça büyüktü, gösterişli bir kulesi ve geniş bir bahçesi vardı. Ona batıdan yaklaşırken hemen arkasında bir göl, ortasında da ufak bir ada olduğunu ve bu adanın da dar, süslü bir köprüyle ana bahçeye bağlandığını gördüm. Gölün ötesinde eski bir höyüğü andıran bir şey vardı.

"Orası bir gömü alanı mı?" diye sordum. "Bir höyük?"

"Evet öyle Ward Efendi. Bazıları buranın önemli bir Kelt kumandanının mezarı olduğunu söyler."

Keltler, burada yaşayan "Küçük İnsan" nüfusu azalmaya başlamışken Eyalete gelen ırktı. Yüz yıllar sonra denizi aşıp batıdaki İrlanda denen bir adaya yerleşmişlerdi.

Dikkatimi yeniden o geniş ve görkemli eve çevirdim. Böyle bir malikânenin kapısından ancak lortlar, leydiler, şövalyeler ve beyefendiler alınırdı; dolayısıyla Arkwright arkaya dolaşıp tüccar girişine yöneldi. İki kez sertçe çaldığı kapı değirmende tanıştığımız hizmetçi kadın tarafından açıldı. Bizi mutfağa aldı ve soru bile sormadan sıcak çorba dolu birer kâseyle birlikte kalın, tereyağlı ekmek dilimleri getirdi. Masaya geçip yemeğimizi yedik. Bitirdikten sonra loş, ahşap panelli koridor boyunca ilerleyerek binanın arkasında, siyah elbiseli ufak tefek bir kadının bizi beklediği taş döşemeli bahçeye çıkardı.

"Bu Bay Arkwright hanımım," dedi hizmetçi ve hemen arkasını dönüp eve girerek bizi hanımıyla yalnız bıraktı.

"İyi akşamlar Bay Arkwright," dedi kadın sıcak bir gülümsemeyle. "Bu çırağınız mı?"

Aksanına bakılırsa İrlanda kökenli olmalıydı. Uzun zaman önce babamla birlikte Topley pazarına gittiğimde İrlandalı birçok at tüccarı görmüştüm. Atlarını çamurlu patikalar boyunca bir ileri bir geri sürüp duruyorlardı.

"Öyle hanımefendi," diye yanıtladı Bill Arkwright hafifçe eğilerek selam verirken. "Adı Tom Ward."

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için her ikinize de teşekkür ederim," dedi. "Kocamın hayatının tehlikede olmasından endişe ediyorum. Öksürüğü her geçen saat kötüye gidiyor."

"Doktor kendisini muayene etti mi?" diye sordu Arkwright.

"Emin olmak için günde iki kez geliyor ama kocamın aniden kötüleşmesinin nedenini bulamıyor. Zatürreesi iyileşmişti. Şu anda kötüye gitmesi için herhangi bir neden yok. Şu öcünün onu ölecek biri olarak mimlediğinden korkuyorum. Onu kurtarabilmek için bir şeyler yapabileceğinizi umuyordum. Beni takip edin, size nerede göründüğünü göstereyim."

Daha kıştı, dolayısıyla bahçe bakımsızdı. Yine de bahar ve yaz aylarında buranın çok güzel olduğunu tahmin etmek güç değildi. Birçok bölmeye ayrılmıştı ve bu bölmeleri birbirine bağlayan patika sazlardan yapılma geniş kemerli geçişlerle sarmaşıklarla kaplı taş duvarların arasından

geçiyordu. Bahçe yavaş yavaş ormana karışırken otlar ve ufak ağaçlar yerlerini meşe ve dişbudaklara bırakmaya başladı.

Bayan Wicklow'un peşi sıra patika boyunca ilerleyip gölü aşarak adaya ulaşan köprüyü geçtik.

"Benim yaşadığım yerde öcü, *'peri ırkına mensup'* anlamına gelir," dedi omzunun üzerinden bize bakarak. "Eyalette de peri diyorsunuz sanırım..."

"Biz cinlere ya da perilere inanmayız hanımefendi," dedi Arkwright. "Onlar olmadan da başa çıkmamız gereken yeterince şey var!"

"Öyle olduğuna eminim Bay Arkwright, fakat bu tehdit gerçek. Bahçıvanım Matthew onu görmüş ve duymuş. İnsanın kanını donduran bir çığlık bu. Neyse, işte Matthew burada, bizi bekliyor..."

Matthew karanlığın içinden öne çıkıp saygılı bir şekilde şapkasıyla bizi selamladı. Yaşlıydı ve oldukça yorgun görünüyordu. Bu kadar büyük bir evin bahçıvanlığını yapmak gibi zor bir işin altından kalkmak onu epey yoruyor olsa gerekti.

"Onlara gördüklerini anlat Matthew," dedi Bayan Wicklow.

Bahçıvan başını aşağı yukarı sallayıp titredi. "Şuradaydı," diyerek gölü işaret etti. "O dar köprüde durmuş, leylakların budanması gerektiğini düşünürken onu nehrin kıyısında çömelmiş halde görd –"

"Bu tarafta mı yoksa ada tarafında mı?" diye araya girdi Arkwright.

"Bu tarafta efendim. Gölün hemen kıyısında yere çökmüş, suyun içinde bir şey yıkıyordu. Bu bir kefene benziyordu. Ay etrafı aydınlattığından elindeki şeyin üzerinde koyu lekeler olduğunu gördüm. Dehşete kapılmıştım; olduğum yere mıhlanıp kaldım. Gözlerimi kaçıramıyordum. Sürekli olarak kefeni suya daldırıp çıkararak çitiliyor, ancak lekeler çıkmıyordu. Su her seferinde daha da koyulaşıyordu.

"Sonra başını çevirip dosdoğru bana baktı. Beni neredeyse oracıkta öldürecek korkunç bir çığlık attı. Bir saniye sonra da ortadan kayboldu, ama onu asla unutmayacağım."

"Neye benziyordu? Genç miydi, yaşlı mıydı?" diye sordu ustam.

"Asıl şaşırtıcı olan da buydu efendim. Çok genç ve çok güzeldi. Böylesine korkunç bir çığlığın bu kadar güzel dudaklardan çıkabildiğine inanmak güç."

"Pekâlâ efendim, bu akşam burada kalıp nöbet tutacağız," dedi Arkwright, Bayan Wicklow'a dönerek. "En azından yirmi dört saat boyunca bahçenin bu bölümüne kimsenin geçmemesini öneririm. O zamana kadar neler olup bittiğini anlamış oluruz."

"O halde işi size bırakıyorum," dedi. "Size inancım tam Bay Arkwright. Güçlü ve güvenilir birine benziyorsunuz. Kocamın hayatını kurtarabilecek biri varsa o da siz olmalısınız."

Arkwright başını öne eğip selam verirken Bayan Wicklow her ikimize doğru hafifçe gülümsedikten sonra arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Geçici ustama baktım. O akşam su cadısı konusunda yardım etme sözü verdiği çiftçiyi unutup unutmadığını düşünüyordum. Tam soracakken bana bakıp başını iki yana salladı. "Korkarım burada yapılabilecek bir şey yok," dedi üzgün bir ifadeyle. "Bayan Wicklow'un kocası ölecekse ölecek ve bu konuda ne sen ne de ben bir şey yapabiliriz. Ama bu durumu ona anlatmanın da bir faydası yok."

Arkwright'ın tavrı hoşuma gitmemişti. John Gregory olsa kadına gerçeği söylerdi, ancak konuyu uzatmanın bir anlamı yoktu. Bu durum yeni ustamın bileceği bir işti. Ve çok geçmeden çiftçiyle ilgili aklıma takılan soruyu yanıtladı.

"Eh, Ward Efendi. Şimdi şu su cadısıyla ilgilenmeye gidiyorum, yarın bir ara dönerim. Sanırım benim de burada nöbet tutuyor olduğumu sanmaları en iyisi olur. Bu da demek oluyor ki şafak sökerken mutfağa gittiğinde sana buraya getirmen için iki kahvaltı verecekler. Şanslı mısın nesin evlat?"

"Ama öncesinde soğuk ve uzun bir gece olacağa benziyor," diyerek homurdandım. Bayan Wicklow'a yalan söyleme fikri hoşuma gitmiyordu.

Fakat ustam omuz silkip şöyle dedi: "Senin işin kolay! Şu peri masallarını unut gitsin; öcüler basit birer elementaldir, hem de düşük seviye olanlardan. Ama buradaki güzelmiş!

Daha ne istiyorsun? Sana zarar veremez, yani istediğin kadar yaklaşıp ne yaptığına bakabilirsin."

Bunun üzerine Arkwright bana doğru göz kırptı ve bahçeyi çevreleyen bitki çitini aşarak patikaya çıktı.

Çok geçmeden sis dağılmaya ve ay ağaçların üzerinden yükselmeye başladı. Dolunay olalı iki gün olmuştu ama hâlâ etrafa şiddetli, gümüş rengi bir ışık saçıyordu.

Nöbete köprünün üstünde devam etmeye karar verdim. Önce ahşap korkuluğa dayanıyordum, fakat sonunda yorulup yere bağdaş kurduktan sonra asamı sol elime alıp çantamı iyice yanıma yanaştırdım. Sürekli başım öne düşüyor ve sonra bir anda irkilerek uyanıveriyordum. Sırtüstü yatıp başımı çantama yasladım. Sonra da gözlerimi kapadım.

Bill Arkwright burada olsaydı birimiz uyurken diğeri nöbet tutardı. Ama bu durumda ne faydası olurdu ki? Öcü kimseye zarar veremezdi ve göl kenarına gelse bile çığlığından ötürü anında uyanırdım. Bu yüzden uykuya dalmaya karar verdim.

Ama sonra yine aniden uyandım. Ters giden bir şeyler vardı... Sırtımdan aşağıya bir soğukluk yayılmıştı; Karanlık'a ait bir yaratığın yaklaştığını haber veren histi bu. Asamı kaptığım gibi ayağa fırladım. Aniden kanımı donduran ve titrememe neden olan korkunç bir çığlık duydum. Hiçbir hayvan ya da gece kuşu böyle bir ses çıkaramazdı; bunun öcü olması gerektiğini biliyordum.

Bu rahatsız edici çığlık gölün karşı kıyısından geliyor gibiydi. Ustamın söylediği gibi gidip daha yakından bakmaya karar verince köprüden ayrılıp kıyı boyunca ilerleyip o kan donduran çığlığın geldiği yere yöneldim. Gölün kıyısında çok sayıda ot ve ağaç vardı; bunlar çoğunlukla uzun dalları yere kadar eğilen söğüt ağaçlarıydı. Toprak çamurluydu ve yavaş ilerleyebiliyordum.

Öcünün çığlığı yine duyuldu, bu kez çok daha yakından geliyordu. Olduğum yerde durdum. Arkwright öcülerin tehlikeli olmadıklarını söylemişti ama bu çığlık bana hiç de öyle gelmemişti. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Ve sonra onu gördüm...

Sırtı bana dönüktü ve suyun hemen kenarında çamurlu toprağa eğilmişti. Arkwright ona yakından bakmamı salık vermişti.

Neden olmasın? Bana zarar veremeyeceğini söylemişti. Temkinli davranarak bir adım attım, sonra bir adım daha... Evet, gerçekten de gölde bir şey yıkıyordu. Ve bahçıvan haklıydı. Yıkadığı şey cesetleri tabuta koyup kapağını da çivilemeden önce sardıkları kumaş parçasına benziyordu. Biraz daha yaklaştım. Silüetin sırtı dönüktü ve suya siyah mürekkep gibi yayılan lekeleri görebiliyordum.

Kefenden yayılan kan mıydı bu? Gerçekten de ona benziyordu. Peki, Hayalet'in *Yaratıklar Kitabı*'nda ne okumuştum? Öcü kefenindeki kan, feci bir ölüm olacağının habercisiydi.

Fakat Bay Wicklow ciğerlerinin durumunun muhtemelen zatürree nedeniyle kötüye gitmesinden mustaripti. Yani bu mantıklı değildi. Tabii evden başka biri feci şekilde ölmeyecekse...

Birkaç adım daha attım. Sonra başka bir şey fark ettim:

Öcünün hemen üzerindeki dalda iri, siyah bir karga vardı. Sanki dosdoğru bana bakıyor gibiydi. Titredim. Bu kuşta uğursuz ve kötücül bir şey vardı.

Öcü aniden kefeni sudan çıkarıp sıkarak kurutmaya başladı. Bir yandan da üçüncü kez çığlık attı, bu sonuncusu öyle korkunç ve tiz bir çığlıktı ki ses kesilinceye kadar nefesimi tutarak titredim.

Çığlık başladığı gibi aniden kesildi ve yaratık sanki kefenin üzerinde tek bir damla su dahi kalmasını istemiyormuşçasına sıkmaya devam etti. O bunla meşgulken ben de ona doğru bir adım daha attım. Bu büyük bir hataydı. Ayağımın altında kuru bir dal ezilince öcü başını çevirip bana baktı.

Aniden ağzım kurudu ve tüm bedenim titremeye başladı. Sırtımdan aşağıya inen soğukluk hissi iyice artmıştı. Bahçıvan kefen konusunda haklıydı, fakat öcünün yüzü konusunda yanılıyordu.

Dehşet verici bir yüzdü; tıpkı yaz aylarında kuruyan göl yatakları gibi çatlaklarla doluydu. Gözleri iki siyah çukurdan ibaretti. Ağzını iyice açtı, fakat o kan donduran çığlık yerine bu kez bana doğru öfkeli bir kedi gibi tıslad. Beni dehşete düşürmek istediği belliydi. Olduğum yerde durup o korkunç yüzüne baktım.

Su öcüsünün ortadan kaybolmasını bekliyordum ama ayağa kalkarak beni şaşırttı. Ve sonra konuştu:

"Çek git evlat! Burada dolaşma yoksa ölürsün!"

Bu sözcükleri söyler söylemez kara karga kanatlarını çırparak havalandı.

Öcülerin konuşabildiklerini bilmiyordum. Sadece korkunç çığlıklarıyla biliniyorlardı. Yaratık benden uzaklaşarak hızlı adımlarla göl kenarı boyunca ilerlemeye başladı. Ben de onu takip ettim, fakat kefeni yıkadığı yerden geçerken ay ışığı sayesinde çamurlu topraktaki ayak izlerini gördüm. Çıplak ayaklıydı. Bu kadar da değil: benden uzaklaşan yaratığın çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordum. Bu bir öcü değildi; buna emindim. Çünkü öcülerin fiziksel bedenleri olmaz. Peki ama neyle karşı karşıyaydım? Bir tür cadı mı? O kara karga, cadının hizmetkâr cini miydi? Mouldheel cadıları çıplak ayaklı dolaşırdı. Yoksa onlardan biri buraya kadar gelmiş miydi?

Koşmaya başladı ve ben de peşinden... Gümüş zincirimi çantamda bıraktığıma pişmandım; şimdi yanımda olsa onu fırlatıp yaratığı yere indirebilirdim. Bu kadar hızlı koşabilen fiziksel bir varlıkla karşılaşacağımı düşünmemiştim. Aramızdaki mesafe giderek açılıyordu. Ve tam karşımızda, ağaçların bittiği yerde höyük vardı. Dosdoğru oraya koşarak ağaçların arasından açıklığa çıktı, oysa ben hâlâ ağaç dallarının arasında ilerlemeye çalışıyordum. Aniden tam ileride bir ışık çakması oldu. Bir an için önümü göremez oldum ve neredeyse alçak dallardan birine başımı

çarpıyordum. Sonra ağaçların arasından çıktım. Artık ben de açıklıktaydım, fakat öcüden hiç iz yoktu.

Durup etrafıma baktım. Hiçbir şey... Otlarla kaplı höyüğe doğru yavaşça ilerledim. Şekli kabaca ovaldi ve bana en yakın kenarı neredeyse bir duvar gibi yükseliyordu. Yere bakınca çamurda ayak izleri gördüm. Bu doğal duvara doğru gidiyorlardı. Sanki cadı bir anda ortadan kayboluvermişti. Ya öyle ya da bir şekilde höyüğün içine girmişti...

Şaşkın bir şekilde höyüğün etrafında bir daire çizdikten sonra ağaçların arasından köprüye doğru ilerledim. Oraya varınca geceyi geçirmek üzere cüppeme sarınıp başımı çantama yasladım. Hava çok soğuktu ve son derece rahatsız bir gece geçirdim. Sürekli olarak olup bitenleri düşünüyordum. Neler oluyordu? Bu karşımızdaki –okuduklarıma bakılırsa– kesinlikle bir öcü değildi. Bill Arkwright'a anlatmam gereken çok şey vardı.

Şafak sökerken köprünün üzerinde bir ileri bir geri giderek mutfaktan kahvaltımı istemek için saatin henüz erken olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Belki de Arkwright'ın söylediği gibi iki porsiyon alabilecektim. Neden olmasın? Kesinlikle çok açtım. Bu kadar beklemenin yeterli olduğuna karar verip eve doğru yürümeye başlamak üzereyken ayak sesleri duydum ve Bill Arkwright otların arasından geçerek bahçeye girdi. İrkildim; bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum.

Yüzünü görür görmez içten içe inledim. Asasına yaslanmıştı ve omuzlarını iyice öne eğmiş bir şekilde ilerliyordu. Çok öfkeli görünüyordu. Daha da kötüsü dudakları mosmordu. Kırmızı şarap içmiş olmalıydı. Bu aralar bunu nadiren de olsa yapıyordu, fakat ruh haline hiç iyi gelmiyordu.

"Gidip bize kahvaltı getireyim mi?" dedim köprüye yaklaşırken.

"Kahvaltı mı? Bunu unutabilirsin Ward Efendi. İstediğim son şey kahvaltı. Şu öcüyü görmen için buraya getirmek yerine dosdoğru çiftliğe gitmeliydik."

"Bu bir..." diye başlayarak dün akşamki keşfimden bahsedecektim ki yüzünün öfke içinde kardığını gördüm.

"Kapa çeneni! Bir kez olsun sadece dinle!" diye kükredi. "Bu bir *worme*! Su cadısı değil, hem de devasa bir tane. Çiftlik evine girip bir çocuğu öldürdü! Onu yalayıp yuttu!" diye bağırdı. "Buraya geldiğim için bir çocuk öldü."

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı öne eğdim.

"Hemen şimdi oraya gidiyoruz. Eski kayıkhanelerden birine girdi ve onu oradan ancak ikimiz çıkarabiliriz. Wormeler çok tehlikelidir. O yüzden hadi, vakit kaybetmeyelim, yoksa yeniden öldürmek üzere dışarı çıkacaktır."

Bunun üzerine önden gidip yeniden yola çıktı ve çok geçmeden kanal boyunca ilerleyerek çiftlikten uzaklaştık. Öcü aklımızdan uçup gitmişti.

BÖLÜM 3

WORME

Denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu, kulaklarımı sıcak tutmak için kukuletamı kaldırdım. Yanında kimseyi istemeyeceğini ve şu anda ondan yalnızca küfür duyabileceğimi bildiğimden yolun büyük bölümünde Arkwright'ın arkasında kaldım. Fakat kanalı geçip çiftliğe uzanan patikaya çıktığımızda elini sallayarak yanında yürümemi işaret etti.

"İyi dinle Ward Efendi, çünkü söyleyeceklerim hayatını kurtarabilir. Sana wormeler hakkında bildiklerimi anlatacağım; ki senin de fark etmiş olacağın gibi adları, sıradan solucanlardan ayırmak için *k* harfiyle, *'solukan'* yazılıyor. Bazılarının bacakları, çoğunun kuyruğu vardır ve hepsi de son derece vahşi ve öfkelidir. Bu yaratığın çamurda bıraktığı izleri gördüm: Bunun hem bacakları *hem de* kuyruğu var. Bacakları olduğundan hızlı hareket edebilecektir, o yüzden dikkatli ol!"

Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya olma fikri beni endişelendirmişti. Arkwright bu yaratıkla tek başına yüzleşmeyi göze alamadığından zorlu bir görevin bizi beklediği kesindi.

"Bedenleri yılan balıklarınınkini andırdığından, bıçak saplamanın çok zor olduğu sert, yeşil pullarla kaplıdır," diye devam etti. "Çenelerine gelince, uzun ve kolaylıkla bir baş ya da kol koparabilecek kadar sivri dişlerle kaplıdır. Solukanlar son derece tehlikeli yaratıklardır Ward Efendi; bir köpek kadar ufak ya da bir at kadar büyük olabilirler. Bu karşılaşacağımız benden biraz daha büyük. Aslında göllerden uzaklaşıp bu kadar güneye gelmemesini gerektirecek kadar büyük. Bu türler genellikle oralarda yaşar.

"Bir insan yakaladıklarında kurbanlarını genellikle sıkarak öldürdükten sonra kemikleriyle birlikte yalayıp yutarak arkasında neredeyse en ufak bir iz dahi bırakmazlar. Ama küçükbaş hayvanlar söz konusu olduğunda sadece derin bir şekilde ısırıp kanını emerler. Bu da koyunlara aynısını yapmış; o yüzden su cadısı sanma hatasına düştüm. Küçük bir erkek çocuğunun hayatına mal olan bir hata. Eve girip çocuğu yatağından çekip sürüklemiş. Çiftçi yatmadan önce çocuğa bakmak üzere üst kata çıktığında artık çok geçmiş. Solukan onu yemiş. Çocuktan geriye sadece kanlı pijama parçaları kalmış."

Arkwright'ın anlattıkları çok korkunç ve üzücüydü. Çocuğun ebeveynleri için çok üzülüyordum. Ustamın öfkeli olmasına şaşmamalıydı, fakat bu her hayaletin yapabileceği bir hataydı.

"Bazıları bunlara ejder der," diye devam etti Arkwright. "Çünkü kurbanlarının aklını karıştırmak için buhar üflerler. Bu buhar onları gizler ve bu arada tükürebilirler. Tükürük-

leri zehirlidir ve yetişkin birini sadece birkaç dakika içinde öldürebilir. Tenine değdiği anda kendini ölmüş bil. Gömleğine ya da pantolonuna değse bile saniyeler içinde tenine sızarak muhtemelen yine öldürücü olacaktır. Fakat iki kişi olursak aklı karışır. Önce hangimize saldıracağını bilemez ve böylelikle onu haklama şansımız artar. Sorun var mı?"

"Gümüş zincirimi ona karşı kullanabilecek miyim?"

Arkwright başını iki yana salladı. "Vaktini boşa harcamış olursun Ward Efendi. Pullarına rağmen son derece kaygandır ve zincirden anında kurtulur. Hayır, gümüş ve tuza karşı dayanıklıdır. Asalarımızı kullanacağız. En güvenli ve en kesin yol. Sen ona yandan yaklaşırken ben de onu haklayacağım; aklını karıştırmak için aramıza mesafe koyalım. Böylece asıl tehlikenin nereden geleceğini kestiremez. Umarım bana ciddi bir zarar vermeden yaklaşıp işini bitirebilirim."

Çiftlik evinin önünden geçerken içeriden inleyen bir kadının sesi duyuldu. Bu, küçük oğlunu kaybeden zavallı anne olmalıydı. Dar, çamurlu patika boyunca su kanalına kadar ilerledikten sonra koşmaya başladık. Artık bataklığın içinden geçerek denize yaklaşıyorduk. O esnada kanalda çok az su vardı ama akıntı çoktu ve böylelikle küçük gemiler denize açılabiliyordu. Kıyıda birkaç ahşap kayıkhane vardı ve Arkwright içlerinde en büyük olanın dışında durdu. Bina bir ahır kadar büyüktü, fakat oldukça bakımsız ve yıkık dökük bir haldeydi. Küçük kapısının dikenli tellerle tutturulduğunu gördüm.

"İşte geldik," dedi Arkwright. "Yaratığı buraya kadar izledim. Umarım hâlâ buradadır. Yakın zamanda beslendiği

için hâlâ burada olması muhtemel ve yeniden avlanmaya çıkıncaya kadar da burada kalacaktır; yani muhtemelen hava kararıncaya kadar... İçeri girmeden önce bir bakalım."

Arkwright temkinli bir şekilde kayıkhanenin etrafında dolaştı. Çevremiz, rüzgâr estikçe sallanıp duran bataklık bitkileriyle kaplıydı. Önümüzde, uzaktaki çamurlu ovalara kadar dümdüz ve kasvetli bir arazi uzanıyordu. Gri kış göğünde döne döne alçalan iri deniz kuşları dışında terk edilmişe benziyordu.

"İşte! İzleri görebiliyor musun? İçeri girdiği yer burası..."

Kayıkhanenin kanala bakan tarafında, devasa bir kapıdan suya kadar inen çamurlu bir yol vardı. Tekneler suya buradan indiriliyordu. Solukanın kuyruğunun çamurlu toprağı çizdiği yerlerde pençe izleri de vardı. Kapı çürümüştü, tahtalarının çoğunun alt kısmı neredeyse paramparça olmuştu. Yaratık kapının altından içeri girmiş olmalıydı.

Binanın etrafında bir turu tamamladık ve Arkwright tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı. "Yeni iz yok Ward Efendi, yani hâlâ burada. Bir mum yak. İçerisi karanlık olacaktır..."

Cebimden bir mum çıkarıp çantamdaki çıra kutusunu aldım. Soğuk rüzgârdan korunmak için kapının yanına çömelmem gerekti; neyse ki çok geçmeden mumu yakmayı başardım.

"Hazır mısın?" diye sordu Arkwright.

Başımı hazırım anlamında salladım. Arkwright saniyeler içinde kapının üstündeki teli çözüp asasını hazırlayarak yavaş adımlarla içeri girdi. Ben de hemen arkasında elimden geldiğince mumun sönmesine engel olmaya çalışıyordum.

İçeri girer girmez solukanın yakınlarda bir yerde olduğunu anladım. Etraf bayıltıcı, yoğun bir sisle kaplıydı; öyle ki gözlerim yaşardı. Bu, yaratığın nefesiydi. İnsanların bu yaratığın ateş üflediğini düşünerek ejderlerle karıştırmalarına şaşmamalıydı.

İçeride, neredeyse her yeri çürümeye yüz tutmuş bir tekne iskeleti vardı. Ahşap dikmelerin üzerinde yerden bir metre kadar yüksekte duruyordu ve altındaki karanlıktan çıkan bir şey bize doğru ilerlemeye başladı.

Sivri, uzun dişlerle dolu bir ağız gördüm. Ardından solukan tamamen göründü. Gerçekten de büyüktü. Arka ayaklarının üzerinde yükselebilse Arkwright'tan uzun olurdu ve arkasından sürüklediği kuyruğu da bedeninin üçte biri kadar daha vardı. Ama bacakları kısaydı ve iri ayak parmakları perdeli ve kıvrık, sivri pençeli olduğundan bedeni neredeyse yerle birdi. Arkwright'ın söylediği gibi, uzun bedeni yeşil pullarla kaplıydı.

Ani bir tıslamayla birlikte solukanın burnundan yoğun bir buhar çıkınca göz gözü görmez oldu. Arkwright asasını hızla aşağıya doğru savurdu. Yaratığın başını birkaç santimle kaçırınca solukan, bedeninin arka kısmı teknenin iskeleti altında gözden kaybolunca kadar geriledi. Küçük

gözleri mum ışığında parlarken başını kaldırıp hırlamaya başladı.

"Geri çekil Ward Efendi. Bununla ben ilgilenirim," dedi Arkwright öne doğru ilerlerken asasının ucundaki bıçağı hazır ederek.

Yaratık aniden tükürdü ve Arkwright son anda yana kaçarak bacağına isabet etmesi hedeflenen kıvamlı, koyu renk sıvıdan kurtulmayı başardı.

"Uzak dur," diyerek sağ koluyla gerilememi işaret etti. "Solukanların tükürükleriyle ilgili söylediklerimi hatırla! Zehir tenine değerse birkaç dakika içinde ölürsün. Mumu bana ver, sonra sola çekil."

Mumu ona verdim ve onu havaya kaldırdı. Solukan başını çevirip ışığa bakıyormuş gibi görünüyordu ama sonra yeniden dönüp Arkwright'a bakarak tekrar buhar soludu. Sonra bu yoğun buhar bulutunun ardına saklanıp yeniden tıslayarak tükürdü. Yoğun tükürüğü Arkwright'ın botlarının sağ tekine isabet etti. Neyse ki botların derisi tükürüğün geçemeyeceği kadar kalındı; pantolonuna isabet etmediği için şanslıydı.

Arkwright bir kez daha mumu hareket ettirdi. "Işık onu büyülüyor..." dedi usulca. "Dikkatini dağıtmak iyi bir fikir. Şimdi ona biraz daha yaklaşıp asanla korkut. Çok yaklaşma ama!"

Söylediğini yaparak asamı ona doğru salladım. Gözleri şimdi benim üzerimdeydi ve Arkwright aniden asasını kaldırıp bu çirkin yaratığa saldırdı. Bıçağı üç kez sertçe sapladı. Yaratık kıvrılarak hareket edince ilk darbe başarısız

olduysa da ikinci ve üçüncü darbeler isabet etti ve uzun bıçak yaratığın başıyla boynuna saplandı. Solukan inleyip kıvranarak yeniden teknenin altındaki karanlığın içinde gözden kayboldu. Teknenin altından dışarı sızan kanı da koyu ve kıvamlıydı.

Arkwright mumu yeniden bana verdi. "Eğilip olabildiğince fazla ışık vermeye çalış," dedi.

Sonra asasını yere bıraktı, çantasından uzun bir bıçak çıkarıp sürünerek teknenin altına girdi. Mumum ışığında bıçağı defalarca kez yaratığa sapladığını gördüm; ta ki solukan son nefesini verip hareketsizleşinceye dek...

"Düşündüğüm kadar zor olmadı," dedi tekrar yanıma döndüğünde. "Evet Ward Efendi, şimdi gidip Çiftçi Dalton'a işin tamamlandığını haber verelim..."

Arkwright'ın kapıyı üç kez çalması üzerine çiftçi gelip ön kapıyı açtı. Acı dolu gözlerinin kıpkırmızı ve şişmiş olduğunu gördüm.

"Yaratığın cesedi yakındaki kayıkhanelerden en büyüğünün içinde ve çok geçmeden çürümeye başlar," dedi Arkwright, başıyla tuz bataklığını işaret ederek. "Onunla ilgilenmek gerek. Benim başka bir yerde acil bir işim var."

Çiftçi başını sallayıp tüm bedenini titreten bir şekilde ağlamaya başladı.

"Oğlunuzun kaybına çok üzgünüm," dedi Arkwright saygılı bir ifadeyle.

Adam başını aşağı yukarı salladı ama konuşamıyordu.

"Şey, neyse, artık gitsek iyi olur," dedi ustam.

"Bekleyin! Ödemeniz," dedi çiftçi. "Domuz etiyle peyniri unutun; tavan arasında acil durumlar için biraz param var."

"Ödemeye gerek yok," dedi ustam. "O parayı cenaze masraflarına ayırın."

Bunun üzerine Wicklowların evine dönmek üzere yeniden doğuya doğru yola koyulduk. Bir süre sessizce yürüdüysek de çok geçmeden öcüyü hatırladım.

"Bay Arkwright, öcü..."

"Evet, öcü, Ward Usta. Artık şu öcü olayını halletmemiz gerekiyor. Tüm bu uğraşlarımız için iyi bir ödeme yapmalarını ummaktan başka çaremiz yok. Olup bitenlerden sonra Dalton'dan para isteyemedim."

"Ama bu bir öcü değildi Bay Arkwright. En azından ben öyle düşünmüyorum..."

Arkwright aniden durup bana baktı. "Onu gördün mü?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Bahçıvanın anlattığı kadar güzel miydi?"

Bu kez başımı iki yana salladım.

"Eh, o yaşlı bir adam. Onun yaşındaki birine her kadın güzel görünür!"

"Çok korkunçtu. Teni çatlamış ve şekilsizdi."

"Kefen yıkıyor muydu?"

"Kan içindeydi ve suda da koyu lekeler vardı; bu vahşi bir ölümün habercisi, öyle değil mi? Ama Bay Wicklow ciğerlerinden rahatsız..."

Arkwright başını kaşıyıp suratını astı. "Neden bunun bir öcü olmadığını düşünüyorsun?"

"Suyun kenarındaki çamurlu arazide ayak izleri kaldı. Öcülerin ayak izi olmaz, öyle değil mi? Bu tür yardımcı cinler sadece birer hayalettir. Ve benimle konuştu. Beni uyardı. Oralarda dolanacak olursam öleceğimi söyledi. Sonra ağaçların arasında gözden kayboldu..."

Konuştukça sesini zihnimde duydum ve o esnada hiç aklıma gelmeyen bir şeyi fark ettim. "Aksanı Bayan Wicklow'la aynıydı. Suyun öte yanındaki büyük adadan, yani İrlanda'dan..."

"Öyle mi? Pekâlâ, neler oldu Ward Usta. Dediklerini yaptın mı?"

"Hayır. Onu takip ettim. Olabildiğince hızlı koşuyordum ama yine de ona yetişemedim. Höyüğe doğru gitti ve sonra yok oldu. Ayak izleri de oraya kadar gidiyordu. Sanki aniden gözden kayboluverdi."

"Gerçekten mi?" dedi Arkwright başını kaşıyarak. "İşte bu ilginç."

"Ve ondan önce ani bir ışık çakması oldu," diye devam ettim. "Sanırım o bir cadıydı. Kefeni yıkarken hemen üstündeki ağaç dalında kara bir karga vardı. Bu onun yardımcı cini olabilir mi acaba?"

Arkwright düşünceli ve hatta biraz da endişeli görünüyordu. "Hadi Ward Usta, yola devam edelim. Bu konuda biraz düşünmem gerekecek..."

Böylece Lune Malikânesi'ne doğru ilerlemeye başladığımızda ustam sessiz ve düşünceliydi.

BÖLÜM 4

KELT KATİL

Malikâneye ulaştığımızda hava kararmak üzereydi ama gökyüzü açıktı ve çok geçmeden ay yükselirdi.

"Pekâlâ Ward Usta, konuşmamız gerek," dedi Arkwright patikadan çıkıp çantasıyla asasını yere koydu ve oturup sırtını bir ağaca dayadı. "Uzun bir gün oldu ve midelerimiz, boğazlarımızın kesildiğini düşünüyor olmalı. Ufak bir şeyler yiyelim diyecektim ama şu an böyle bir risk alamayız. John Gregory'nin tavsiyesine uymalı ve hava kararmadan harekete geçmiş olmamız gerek. Çünkü sanırım yabancı bir bölgeye girmek üzereyiz. Kelt cadılarını hiç duydun mu?"

Asamla çantamı yere koyup kaşlarımı çatarak düşündüm. "*Yaratıklar Kitabı*'nda onlara dair bir madde var mıydı emin değilim. Varsa bile çok kısa olmalı."

"Kesinlikle Ward Usta, çünkü onlar hakkında çok fazla şey bilinmez. Genellikle İrlanda'nın güneybatısından gelirler. O adanın tamamı gizemlerle doludur. Bazıları Zümrüt Adası da der, çünkü Eyaletten bile daha çok yağış alır ve her daim yemyeşildir. Fakat yoğun sisleri ve tehlikeli

bataklıkları vardır. Güneybatısında kötücül keçi büyücüleri yaşar. Onlar hakkında bilgimiz cadılara kıyasla daha fazla –"

"Onlarla ilgili bir şeyler okuduğumu anımsıyorum!" diye araya girdim.

"Evet, keçi büyücüleri Kadim Tanrı Pan'a taparlar. Ciddiye alınmalarını gerektirecek kadar güçlüdürler, fakat İrlanda'nın dışına çıkmazlar. Tarihi kayıtlara bakılırsa bu Kelt cadıları Eyalete de hiç gelmemişler. Fakat bilgimiz dahilinde taptıkları Kadim Tanrı'nın adı da var: Morrigan. Savaş meydanlarında dolaşır ve bazıları ona Kıyım Tanrısı da der. Kelt cadıları tarafından bu dünyaya çağrıldığında genellikle büyük, kara bir karga şeklini alır –"

"Daldaki kara karga?"

Arkwright omuz silkti. "Kim bilir? Ama Kelt cadılarıyla ilgili duyduğum bir şey daha var. Eire'de çok sayıda höyük var. Sahiden çok sayıda... Eyaletteki höyük sayısının on katı kadar var. Anlatılanlara bakılırsa cadılar bu höyüklere girip sığınabiliyorlarmış. Ve sen onu kovaladığında yaptığı tam da bu oldu; buna eminim. Sanırım bir Kelt cadısıyla karşı karşıyayız Ward Usta ve ne ona ne de güçlerine dair fazla bilgimizin olmaması onu *iyice* tehlikeli kılıyor!"

Nöbet tutmak üzere bahçeye girmeden önce Arkwright, evin hanımına bir kez daha saygılarını sunmaya karar verince tüccar girişine geçtik. Bu kez kapının açılması epey

uzun sürdü ve Arkwright sabırsızlanarak homurdanmaya başladı.

Aynı hizmetçi açtı ama bu kez bizimle göz göze gelmeden içeriye davet etti. Mutfağa değil de evin ön tarafına yönlendirilerek geniş bir çizim odasına alındık.

Bayan Wicklow sırtını ateşe dönmüş ayakta duruyordu, yüzü solgundu. Üzerinde siyah bir elbise vardı. Sağında, perdeli pencerenin hemen altındaki mor örtülü uzun, alçak masanın üzerine bir tabut yerleştirilmişti. Biri baş, diğer ayak kısmında iki büyük mum yanıyordu.

"Dün akşam, öcü üçüncü kez çığlık attığında kocam aniden öldü. Neredeydiniz?" diye sordu öfkeli bir sesle.

"Dün akşam, bir çocuk bir solukan tarafından öldürüldü ve acilen gitmem gerekti," dedi Arkwright gerçeği biraz çarpıtarak. "Ama en iyi çırağımı burada nöbette bıraktım. Ve bana anlattıklarına bakılırsa karşımızdaki bir öcü değil..."

Bayan Wicklow bakışlarını halıya indirdi ve elleri titremeye başladı. Buna engel olmak için ellerini sımsıkı birbirine kenetledi.

"Ah, şimdi anlıyorum. Bunu zaten biliyordunuz, öyle değil mi?" dedi Arkwright kadını suçlayan bir ifadeyle. "Oradakinin bir cadı olduğunu *biliyordunuz*..."

Başını kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktı. "Neredeyse beş yıldır burada, Eyaletteyiz ve güvende olduğumuzu sanıyordum. Ama peşimize bir katil cadı taktılar. Kocamı öldürdü ve sırada ben varım."

"*Onlar*? Kimlerden bahsediyorsunuz? Cadı klanı mı?" diye sordu Arkwright.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Kelt cadıları klan kurmazlar. Yalnız çalışırlar. Onu keçi büyücüleri gönderdi. Kocamın yaptıkları için intikam almak istiyorlar. Bu büyücüler hakkında bilginiz var mı? Neler yapabildiklerini biliyor musunuz?"

"Onlar hakkında çok az şey biliyoruz. Adanızda olup biten çoğu şey, bizim için gizemli."

"Her yıl büyücüler bir keçiyi yüksek bir platforma bağlar," diye açıkladı. "Ona bir hafta ve bir gün, yani sekiz gün boyunca taparlar. Hayvan, Pan adı verilen Kadim Tanrılardan biri tarafından yavaş yavaş ele geçirilinceye kadar insan kurban ederler. Çok geçmeden keçi konuşmaya başlar, arka ayakları üstünde dikelir ve gitgide büyüyerek toplantıya hakim olur ve daha fazla kurban ister."

Buraya kadar anlattıkları *Yaratıklar Kitabı*'nda yazıyordu. Arkwright da bunları okumuş olmalıydı ama yine de İrlandalı birinden yeni bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek konuşmasını bölmeden dinledi.

"Durmaksızın kan akıtılan bu günler boyunca elde ettikleri güç keçi büyücülerine neredeyse bir yıl yeter. Fakat bazı yıllar işler kötü gidebilir. Pan keçiyi ele geçirmezse büyücülerin o bölgeden kaçıp İrlanda'nın çeşitli bölgelerinde gizlenmeleri gerekir. Bu dönemde korunmasızlardır ve düşmanları olan ülkenin güney batısındaki toprak sahipleri peşlerine düşer. Kocam da bu topluluğun bir

üyesiydi; sekiz yıl önce büyücüler zayıf düştüğünde onlara liderlik etmişti. Toprak sahipleri beşini öldürmeyi başardı.

"Fakat daha sonra büyücüler peş peşe iyi yıllar geçirip güçlendiler. Böylelikle toprak sahiplerinin peşine düşüp onları öldürme sırası cadılara geçti. Biz de canımızı kurtarmak için servetimizden alabileceğimiz ne varsa alıp buraya kaçtık. Bu ev kocamın bekar abisine aitti. Geçtiğimiz yıl kendisi at binerken geçirdiği bir kaza sonucu ölünce kocama miras kaldı. Burada güvende olduğumuzu düşünüyorduk, fakat keçi büyücüleri ve federasyon sonu gelmeyen bir savaş içinde. Düşmanlarımız her nasılsa bizi bulup peşimize bu cadıyı takmışlar."

"Bunu biliyorduysanız neden bize söylemediniz? Çırağım ölebilirdi!"

"Neyle karşı karşıya olduğunuzu öğrenince işi kabul etmeyeceğinizi düşündüm. Korkmuştum ve çaresizdim."

"Pekâlâ, *neyle* karşı karşıyayız? Siz o topraklardan geliyorsunuz. Kelt cadılarının ne gibi güçleri oluyor; özellikle de katil cadıların?"

Bu gerçekten de hiçbir şey bilmediğimiz bir konuydu; defterime not almak için yeni malzeme çıkacaktı.

"Çok iyi bıçak ve mızrak kullanırlar. Bazen düşmanları yavaş yavaş ölsün diye onları kazığa oturturlar. Fakat en sevdikleri yöntem kocama karşı kullandıkları... ve çok yakında da bana karşı kullanacakları yöntemdir. Öcüleri taklit ederler; benim halkım bunlara öcü cadısı adını vermiştir; tabii ölümü öngörmek yerine ölüm saçarlar. Kefeni

sudan çıkarıp sıktıklarında, kara büyüyle kurbanlarının kalp ve damarlarını sıkmış olurlar. Dün gece cadı üçüncü kez çığlık attığında kocamın kalbi patladı ve ağzından kan geldi. Bu gece aynı şeyi yeniden yapacak. Bu kez kurban *ben* olacağım."

"Tabii biz bir şey yapmazsak. Ama bir geceden uzun sürebilir," dedi Arkwright.

"Üçüncü geceki üçüncü çığlığa kadar vaktiniz var. O zamana kadar başaramazsanız ben de öleceğim."

Arkwright başını sallayıp odadan çıkmak üzere arkasına döndü. "Kaybınız için üzgünüm," dedi.

"O iyi bir adam değildi," dedi Bayan Wicklow sinirli bir ifadeyle. "Evliliğimiz ailelerimiz tarafından ayarlanmıştı. Onu hiç sevmedim. Aptalın tekiydi ve bana hep sorun çıkardı."

Arkwright ne diyeceğini bilemeyerek başını öne eğdi.

"Bir şey yediniz mi?" diye sordu kadın.

"Karanlıkla mücadele ederken oruç tutarız," diye yanıtladı Arkwright. "Ama yarın sabah hafif bir kahvaltı hiç fena olmaz. Önümüzdeki mücadele için gücümüzün tam olması gerek."

Bayan Wicklow hizmetçiyi aradı ve o da bizi satıcıların kullandığı kapıya kadar geçirdi. Bahçe boyunca göle doğru yürümeye başladık.

"Eh, Ward Usta," dedi Arkwright alçak sesle. "Bu sahiden yeni bir şey. Bir Kelt cadısıyla karşı karşıyayız, o yüzden gümüş zincirini hazır etsen iyi olur!"

BÖLÜM 5

ÖCÜ ÇIĞLIĞI

Bir kez daha dar köprünün üzerine yerleştik. Bu kez gümüş zincirim pantolonumun arka cebindeydi ve onu her an fırlatmaya hazır olacak şekilde bileğime doladım. Çok fazla beklememiz gerekmedi...

Çok geçmeden öcünün dehşet verici çığlığı bahçede yankılandı. Bu kez gölün karşısından, höyüğün yakınlarından bir yerden geliyordu. Arkwright anında koşmaya başladı; ben de onu takip ettim.

İkinci çığlık bir gece öncekine kıyasla çok daha çabuk duyuldu. Yoksa cadı biz ona yetişemeden üçüncü kez çığlık atacak mıydı? Öyle de oldu ve içten içe homurdandım. Bayan Wicklow yaralanmış olmalıydı.

Arkwright hemen sağımdaydı, neredeyse yanımda sesin kaynağına doğru koşuyordu. "İşte orada!" diye bağırdı asasıyla işaret ederken. İleride, ağaçların arasına giren bir kadın silüeti gördüm.

Aniden kapkara bir şey, pençelerini öne uzatmış halde bana doğru dalışa geçti. Eğilip yanımdan süzülerek sessizce Arkwright'a yönelen bu şeye baktım. Bir gece önce

gördüğüm kara kargaydı. Arkwright'ın bağırdığını duydum, sendelediğini gördüm.

"Durma!" diye bağırdı. "Peşinden git!"

Koşmaya devam ettim, fakat ay bir bulutun arkasına girmişti ve cadının önümde olduğuna dair tek ipucu çıplak ayaklarının yere çarptıkça çıkardığı çap-çap sesleriydi. Ağaçların bitip höyüğün başladığı yere iyice yaklaşmıştık. Bu kez onu yakalayacağıma emindim. Kulaklarıma güvenerek gümüş zincirimi fırlatmak üzere hazırladım.

Bir anda ileride öyle bir ışık çakması oldu ki gözlerim acıdı. Bu dosdoğru güneşe bakmaktan farksızdı. Gözlerim karardı ve sendeleyerek durdum. Işığın şiddeti hızla azaldı; artık sadece dolunayın gümüşi ışığı kadar bir ışık yayıyordu. Ama dünyaya düşmüş bir ayın...

Ancak bu ay değildi; otlarla kaplı höyüğün üzerindeki daire şeklinde bir kapıydı. Öcü cadısının siyah silüetini hemen arkasında görebiliyordum. Işık azaldıkça höyüğün arkasında masa ve sandalyelere benzeyen başka şeyler de seçebilmeye başladım...

Hava yine kararmıştı ve yavaşça höyüğe doğru ilerledim. Artık kapıdan eser yoktu; sadece otlar görünüyordu. Gerçek ay yeniden göründü; aşağıya bakınca ayak izleri gördüm.

Arkwright koşarak yanıma geldi. Yüzünde, sol gözünün hemen üstünde bir kesik vardı. Yüzüne kan akıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil," diye kükredi. "Ufak bir çizik.

Şu kuşun marifeti. Muhtemelen cadının hizmetkâr cini bu. Cadı yine mi kaçtı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Höyüğe girdi; buna eminim. Bu kez bir kapı gördüm, daire şeklinde bir giriş, içeride de bir şeyler vardı. Eşyaya benziyordu."

"Eşya mı? Yakında içeriye bir de yatak atıp sıcak sıcak uyuyacağını anlatacaksın. Hayal görmediğine emin misin Ward Efendi?"

"Gerçekten masa ve sandalyeye benziyorlardı."

"Eh, insanın gözleri böyle durumlarda birtakım oyunlar oynayabilir, ama her nasılsa kara büyü gücüyle o höyüğün içine sığındığına inanma eğilimindeyim."

Gecenin geri kalanını köprünün üzerinde, sırayla uyuyarak geçirdik. O gece daha başka bir şey olmasını beklemiyorduk aslında, fakat Arkwright işini şansa bırakmak istemiyordu.

Şafak sökerken gölde elimizi yüzümüzü yıkayıp yeniden malikânenin satıcı girişine yöneldik.

"Sahibeniz bize kahvaltı sözü verdi," dedi Arkwright hizmetçiye.

Ekmek, peynir ve jambonla hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra yeniden çizim odasına alındık. Bayan Wicklow uzun bir şala sarınmış bir halde ateşin önündeki koltukta oturuyordu. Titriyordu ve dudaklarında belli belirsiz bir mavilik vardı.

"Hep yatağımda ölmekten korkmuşumdur," dedi tıknefes bir şekilde," bu yüzden her şey –öyle ya da böyle– bitene kadar burada oturmayı tercih ediyorum..."

"Cadı höyüğe kaçtı," diye açıkladı Arkwright. "Ama endişelenmeyin; bu gece kaçamayacak.

"Yüzünüz yaralanmış," dedi.

"Cadı ne zaman ortaya çıksa onunla birlikte beliren kara bir karga yaptı bunu. Muhtemelen onun yardımcı cinidir. Tabii Morrigan da olabilir. Ama eğer *gerçekten* o ise, yüzümü çizmekten daha fazlasını yapardı herhalde..."

Bayan Wicklow başını iki yana salladı. "Her zaman değil. Morrigan tarafından çizilen ya da belli bir izi olan kişilerin ölmek üzere işaretlendikleri söylenir. Bir yıl içinde ölürlermiş. Tabii bu sadece aptalca bir batıl inanç. Ve muhtemelen o karga da tanrıça değildir."

Kahvaltı için Bayan Wicklow'a teşekkür ettikten sonra izin isteyip göle dönmek üzere yola koyulduk. Güzel bir gündü ama güneş pek ısıtmıyordu. Hava kararıncaya kadar uzun bir gün olacaktı. Bu işin bir an önce bitmesini ve değirmene dönebilmemizi istiyordum.

"Oldukça derin bir kesik," dedi Arkwright göl kenarında eğilip sudaki yansımasına bakarak. "İz kalacağını sanmam ama. Yakışıklılığımı etkilemesini istemem!"

Güldüm.

Hızla ayağa kalkıp başımın arkasına vurmasıyla birlikte öne doğru sendeledim. Neredeyse suya düşecektim.

"O kadar da komik değil Ward Efendi," dedi sinirlenerek.

"Ben senin ustanım ve sen sadece bir çıraksın. Biraz saygı bekliyorum."

"Şaka yaptığınızı düşünmüştüm!" diye itiraz ettim.

"Kan ve kemik adına!" diyerek küfretti. "Şaka yapıyordum ama öylesine bir şakaydı. Sense uzun uzun ve yüksek sesle güldün." Sonra bir anda kurnazca gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Hazırlan bakalım Ward Efendi. Eğitimini ihmal etmemeliyiz. Kendini savunmaya hazır ol!"

Bunun üzerine asasını alıp beni göle atmak üzere üstüme saldırdı. Neredeyse bir saat boyunca dövüştük ve sonuna doğru varlığını dahi bilmediğim kaslarım bile yanmaya başladığında koleksiyonuma iki yeni yara daha eklenmişti. Ama Arkwright beni göle atmayı başaramadığından bu da bir nevi başarı sayılırdı.

"Bu akşam işler biraz farklı ilerleyecek," dedi köprünün üzerinde dinlenirken. "Sen onu höyüğe doğru kovala. Ben höyüğün yakınlarında bir yerde ağaçların arasına gizlenip önünü keseceğim."

Bu iyi bir plana benziyordu. Tabii cadı önündeki tehlikenin kokusunu almazsa... Cadılar genellikle bu tür tehlikeleri önceden hissedebilirlerdi. Fakat yedinci oğulların yedinci oğulları olarak Hayaletlerde bu güce karşı bir bağışıklık vardı. Ancak hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir cadı söz konusu olduğundan her an her şey olabilirdi.

O gece öcünün ilk çığlığını duyunca cadının bize çok yakında bir yerde olduğunu anladım! Bu kez höyüğün

güvenliğine ulaşmak için daha fazla koşması gerekecekti. Hatta ormanın sınırına ulaşmadan ona yetişebilirdim. Gümüş zincirimi cebime koyup asamı sımsıkı kavrayarak sesin geldiği yöne koşmaya başladım.

Geçici ustamla benim aramda genellikle belli belirsiz bir rekabet olduğundan ustam önünü kesmeden onu bağlayabilmenin beni gerçekten çok mutlu edeceğini düşünüyordum. Bu yüzden çığlığın geldiği yere doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Yaklaştığımı duyabilirdi, fakat bu umurumda değildi. Saldırıya geçmiştim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve heyecana kapılmıştım.

İkinci çığlık ilkinden hemen sonra geldi. Cadı, kelimeleri hiç hata yapmadan tekrar etmesini gerektiren bir tür büyü yapıyor olmalıydı. Bu büyüyü tekrar edebileceği hızın da bir sınırı olmalıydı. Ancak ben daha ona ulaşamadan üçüncü çığlık gölün etrafında yankılandı. Bayan Wicklow'un moraran dudaklarıyla tıknefesliğini hatırlayınca umutsuzluğa kapıldım. Bu kez iyice şiddetli bir acı çekmiş olmalıydı.

Daha da hızlı koşmaya başladım. Cadının hemen önümdeki ağaçların arasında koştuğunu duyabiliyordum. Onu yakalamam *gerekiyordu*. Bu gece de üçüncü çığlığı atmasına engel olamamıştık. Bunu yarın, yani kurbanını öldüreceği gece nasıl başarabileceğiz? diye düşündüm.

Hemen önümde koştuğunu görebiliyordum ve aramızdaki mesafe kapanırken gümüş zincirimi hazırladım. Tam fırlatacaktım ki aniden sola dönünce hedefimle arama bir ağaç girdi.

Tam o esnada iri yarı biri önüne çıktı. Arkwright! Çarpıştılar... ustam yere düştü... cadı sendeledi ama koşmaya devam etti. Artık ağaçları geçmiş, açıklığa ulaşmıştık ve dosdoğru höyüğe doğru koşuyorduk. Tam zincirimi fırlatmak üzereyken yeniden bir ışık çakması oldu. Yine gözlerim kararda ama bu kez koşmaya devam ettim. Cadının silüeti sarı kapı eşiğinin orada belirdi. Sonra aniden karanlık ve sessizlik çöktü.

Bir an için ne olduğunu anlamadım. Hava ısınmıştı ve etraf çok sakindi. Taş duvarlarda ışık çakmaları oluyordu; duvardaki raflarda siyah mumlar gördüm. Ve eşyalar! Gözlerim beni yanıltmamıştı. Ufak bir masa ve sırtı düz iki ahşap sandalye vardı. Höyüğün içindeydim!

Cadının peşi sıra büyülü kapıdan geçmiştim ve işte şimdi tam karşımdaydı; elindeki kefeni kıvırmış, şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbimi yatıştırmak için birkaç kez derin derin soluk alıp verdim.

"Ne aptallık bu ama, takip etmek beni buralara!" diye bağırdı cadı.

"Hep böyle uyaklı mı konuşursun?" diye sordum.

Cadı yanıt vermedi, çünkü konuşurken bir yandan da gümüş zincirimi atıp onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm, zincir sımsıkı ağzına dolanmıştı. Mükemmel bir atıştı. Cadıyı bağlamıştım ama asıl sorunla şimdi karşı karşıya kalmıştım...

Görünürde herhangi bir kapı yoktu. Höyükten dışarı nasıl çıkacaktım?

Odayı dikkatlice aradım, parmaklarımı içeri girdiğimi düşündüğüm yerin üzerinde gezdirdim, fakat en ufak çıkıntı dahi yoktu. Girişi olmayan kayalık bir mağaradaydım. Arkwright dışarıdaydı; bense içeride kapana kısılmıştım. Ben mi cadıyı bağlamıştım, yoksa o mu *beni* kapana kıstırmıştı? Dönüp ona baktım. Kefen hâlâ elindeydi; zincire rağmen onu bırakmamıştı.

Yanına eğilip neredeyse neşeli bir ifadeyle parlayan gözlerinin içine baktım. Zincirin altındaki ağzı gülümsemeyle acı dolu bir buruşmanın arasında kalmıştı. Fakat yüzü kefeni yıkayan o korkunç yaşlı kadın yüzüne benzemiyordu. Pazarda karşılaşılabilecek genç kasaba kızlarından birine benziyordu. Belki de beni korkutup kaçırmak için büyü yapmıştı; ürkünün bir çeşidi belki?

Konuşabilmesi için zinciri gevşettim. Bu tehlikeli bir hareketti, fakat ona acilen sormam gereken bir soru vardı; buradan nasıl çıkabileceğimi söylemesi gerekiyordu. Ama çok geçmeden bunun büyük bir hata olduğunu anladım...

Dudakları serbest kalınca kara büyü yapabilirdi ve cadı vakit kaybetmeden bu fırsatı kullandı. Daha önce hiç duymadığım bir dilde, uyaklı üç kısa kelime söyledi. Sonra ağzını iyice açtı ve yoğun, siyah bir duman püskürttü.

Ayağa fırlayıp geriye doğru sendeledim. Kara bulut büyümeye devam ediyordu; öyle ki neredeyse tüm yüzümü kaplamıştı. Bu bana gölün suyunu kirleten kefenden sızan kanı hatırlatmıştı. Şimdiyse ikimizin arasındaki boşluk gitgide koyulaşıp kirleniyordu.

Bulut giderek yoğunlaşıp şekil alıyordu. Kanatları vardı. Öne doğru uzanmış pençeleri, sivri bir gagası... Gözümün önünde kara bir kargaya dönüşmüştü. Cadının yarı aralık ağzı Karanlık'a açılan bir geçitti! Bu Morrigan'dı!

Ama bu artık normal boyutlarda bir kuş değildi; ağaçların arasından süzülerek Bill Arkwright'a saldıran sıradan kargadan çok farklıydı. Bu yaratık devasaydı; şekilsiz bir hale bürünmüştü. Gagası, bacakları ve pençeleri bana doğru uzamışken başıyla bedeni nispeten daha küçük kalmıştı.

Ama sonra kanatları da büyümeye başladı; ta ki bu devasa kuşun her iki yanındaki boşluğu tamamen doldurunca ya dek. Hızlı bir şekilde çırptığı kanatları odanın duvarlarına vuruyordu ve masaya çarparak onu ikiye böldü. Pençeleriyle bana hamle yaptı. Tam zamanında eğilince başımın üzerinden geçerek kayada derin izler bıraktı.

Bir an için paniğe kapıldım. Bir Hayaletin, Kadim Tanrılardan birini yenme ihtimali çok düşüktür. Burada öleceğim, buna emindim. Fakat sonra derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Ustam beni iyi eğitmişti ve yapmam gereken ilk ve en önemli şeyin, korkumu kontrol etmek olduğunu biliyordum. Daha önce Karanlık'tan gelen büyük tehlikelerle yüzleşmiş ve hayatta kalmayı başarmıştım. Bunu yine yapabilirdim...

İyice odaklandım ve içimde yoğun bir gücün yükselmeye başladığını hissettim. Ve korkunun yerini özgüven almaya başladı. Öfkelenmiştim de.

Bilinçli bir şekilde düşünmeden, beni bile şaşırtan bir hızla harekete geçtim. Öne doğru bir adım atıp Morrigan'a

yaklaştım, asamın ucundaki bıçağı çıkarıp soldan sağa doğru savurdum. Bıçak kuşun göğsünde derin bir yara açarak siyah tüylerinin arasında kanlı bir çizik oluşturdu.

Korkunç bir çığlık duyuldu. Morrigan titreyip duruyordu ve neredeyse yumruğum kadar kalıncaya dek titreyerek küçüldü. Sonra yok oldu, geride sadece kanlı birkaç siyah tüy bıraktı.

Cadı başını iki yana sallıyordu, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Bu mümkün değil!" diye bağırdı. "Sen kim oluyorsun ki böyle bir şey yapabiliyorsun?"

"Benim adım Tom Ward," dedim. "Hayalet çırağıyım ve görevim Karanlık'la mücadele etmek."

Pis pis gülümsedi. "Eh, son savaşın olacak evlat. Buradan kaçabilmenin yolu yok. Yakında tanrıça geri döner. İkinci seferinde işin bu kadar kolay olmayacak."

Gülümseyip yerdeki kanlı tüylere baktım. Sonra başımı kaldırıp mümkün olduğunca gözlerimi kırpmamaya gayret ederek onun gözlerinin içine baktım. "Göreceğiz. Bir dahaki sefere kafasını kesebilirim..."

Elbette ki blöf yapıyordum; olduğumdan daha kendine güvenli görünmeye çalışıyordum. Cadıyı höyüğün kapısını açmaya ikna etmem gerekiyordu.

"Aptalın tekisin evlat. Geri dönecek, seni öldürecek ve sonra ruhunu Karanlık'taki krallığına götürecek!"

"Bu durumda senin kaderin de aynı olur!" diye uyardım. "Onu, acı çekmesine neden olan tehlikeli bir duruma soktun. Bunun bedelinin ödenmesi gerektiğini düşünebilir..."

Cadının yüzünde art arda birtakım duyguların belirip kaybolduğunu gördüm: öfke, belirsizlik ve sonra korku.

Kadim Tanrılar kendi hizmetkârlarına karşı bile kin besleyip onlardan intikam almayı düşünebilirlerdi. Söylediklerimde doğruluk payı vardı ve cadı bunun farkındaydı.

"O halde neden kapıyı açmıyorsun, böylece ikimiz de bu höyükten dışarı çıkabiliriz?" diye devam ettim.

"Ne? Beni öldürüp sonsuza dek bağlayasın diye mi? Senin elinde beni nasıl bir kader bekliyor?"

"Hiçbiri. Dışarı çıkınca seni zincirinden kurtaracağım. Ama bunun karşılığında bana Bayan Wicklow'a kara büyü yapmaktan vazgeçip İrlanda'ya gideceğine dair söz vermen gerek."

"O kadın seni neden ilgilendiriyor? O ve kocası, hizmetkârları ve çalışanlarına değer vermeyen toprak sahipleri. Altı yıl önce hasat yapılamadığında insanların açlıktan ölmelerine göz yumdular. Yardım edebilirlerdi ama etmediler..."

"Bu konuda herhangi bir bilgim yok. Ama sen onun kocasını öldürdün. Bu yeterli değil mi?" diye sordum.

Cadı kaşlarını çattı, ama sonra elindeki kefenin yere düşmesine izin verdi. "Ayağa kalkmama yardım et!" dedi.

Söylediğini yaptım ve kayanın yanına ilerleyip yine o tuhaf dilde birtakım sözler mırıldandı. Soluk bir ışık çakması oldu ve kapı açıldı. Zinciri tutup onu öne doğru çekerek serin geceye çıktım. Ay arkamızda kalan höyüğü gümüşi ışığıyla aydınlatıyordu.

"Beni serbest bırak!" dedi.

"Sözünü tutacak mısın?"

"Evet, ama *sen* tutacak mısın?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve bileğimin bir hareketiyle cadıyı zincirden kurtardım. Gülümsedi. "Asla benim topraklarıma geleyim deme evlat. Morrigan orada çok daha güçlüdür. Ve intikamcıdır. Sana hayal dahi edemeyeceğin işkenceler yapar. Her ne yaparsan yap İrlanda'dan uzak dur."

Bunun üzerine öcü cadısı bana arkasını döndü, havada birtakım işaretler yapıp mırıldandı. Arkasındaki kapı silinip yeniden höyüğün otlarla kaplı taş duvarına dönüştü.

Sanırım arkasına dönüp bana bir şeyler söylemek üzereydi, fakat buna fırsat bulamadı.

Havada uçan bir şey kürek kemiklerinin arasına saplanıverdi. Yüzüstü çamura düştü, sırtında kabzasına kadar saplı bir bıçak vardı. İki kez titreyip inledikten sonra hareketsizleşti.

Bill Arkwright elinde asası ve çantasıyla ağaçların arasından çıktı.

"Onunla bir anlaşma mı yaptın Ward Efendi? Seni bunun için suçlayamam. Yoksa başka türlü oradan nasıl çıkacaktın?"

"Sözünü tutacaktı!" diye itiraz ettim. "Evine dönecekti. Büyüyü tamamlamayacaktı..."

"Bu sözü bir cadıdan aldın," dedi Arkwright. "Benim yaptığımsa işleri daha bir kesinleştiriyor. Artık büyüyü *tamamlayamaz*. Haksız mıyım?"

"Ama ona söz vermiştim –"

"Kan ve kemik adına!" diye bağırdı Arkwright. "Büyüsene artık evlat! Bizim işimiz bu. Biz cadıları öldürürüz.

Karanlıkla mücadele ederiz. Bunu kaldıramıyorsan çiftliğine geri dön!"

Konuşmadım. Sadece yerde yatan ölü cadıya bakmaya devam ettim.

"Olan oldu," dedi Arkwright sırtındaki bıçağı çekip alırken. "Bu kadar hassassan buralarda daha fazla vakit kaybetme."

Bunun üzerine ağaçların arasından geçip onu köprünün üzerinde bekledim. Ölü cadılar mezarlarından çıkıp av peşine düşebilirlerdi. Cadının geri gelememesi için kalbini kesip çıkarıyordu.

Bayan Wicklow'u görmeye gittik ve Arkwright olup bitenleri anlattı. Bir gece öncesinden bile daha tıknefes görünüyordu ama artık tamamen iyileşeceğine emindi. Ustam ona ölü cadının nerede olduğunu söyleyince o da cadının höyüğün yakınına gömülmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Sonra ona parasını ödedi ve oradan ayrıldık.

Değirmene kadar sessizce yürüdük. Olup bitenlerden pek memnun değildim ve Arkwright'la sohbet etmeye dilim varmıyordu; o da kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibiydi.

En sonunda bahçesini su cadılardan ve Karanlık'a ait diğer yaratıklardan koruyan su dolu hendeğe gelip yan kapıya yöneldik. Daha biz oraya varamadan Pençe havlamaya başladı.

"Eh, en azından benimle konuşan biri var!" dedi Arkwright. Ama içeri girdiğimizde Pençe beklediğimi yaparak ona doğru koşmadı. Epey meşgul görünüyordu...

"Güzel kızım! Güzel kızım!" dedi Arkwright onun başını okşamak için eğilerek.

Pençe yeni doğmuş yavrularını emziriyordu. İki yavrusu vardı.

"Bu iki küçük güzelliğin adları ne olsun Ward Efendi?"

Gülümsedim. "Kan ve Kemik?" dedim.

Arkwright da başını kaldırıp gülümsedi. "Harika!" diye bağırdı. "Ben bile daha iyisini bulamazdım. İsimleri tamamdır."

Yavrular emmeyi bırakmıştı. Arkwright ayağa kalkıp çantasının içine uzandı. "Daha sonradan üzüleceğimize şimdiden tedbirli olmanın faydası var," dedi. "Taze anneye de güzel bir ziyafet olsun!"

Sonra cadının kalbini çıkarıp Pençe'nin önüne attı.

Bill Arkwright'la başka maceralarım da olmuştu fakat bunu asla unutmayacağım. Bunun nedeni Bayan Wicklow'un, Morrigan tarafından yaralananların bir yıl içinde öldüklerine dair söyledikleri.

Bill Arkwright sahiden de bir yıldan daha kısa bir süre içinde öldü; Hayalet, Alice ve ben kurtulabilelim diye Yunanistan'da kendini feda etti.

Belki de bir öcü cadısını alt etmek için gereğinden fazla bir bedel ödemişizdir.

Karanlık'ın nasıl ortaya çıktığına dair ancak fikir yürütebiliriz. Belki de evrenin ilk yaratıldığı andan itibaren Aydınlık'ı dengeleyecek bir güç olarak avantajı ele geçirmenin yollarını aramaya başlamıştı bile. Bir diğer olasılıksa, kökleri gelişip insanın kötülüğünden beslendikçe giderek güçlenen ufak bir tohum olarak ortaya çıkmış olmasıdır. Zira artık onu güçlendiren şeyin insanların katkıları –özellikle de kişisel çıkarlar uğruna Karanlık'ın hizmetkârlarına tapınma veyahut onlarla iletişime geçme– olduğuna eminim.

Gerçek her ne olursa olsun Karanlık güçlenmeye devam ediyor ve onun yaratıkları da tüm dünyayı dehşet ve kan dolu uzun bir geleceğe sürüklemekle tehdit ediyor.

HAYALETİN
ÇIRAĞI

HAYALETİN
LANETİ

HAYALETİN
SIRRI

ALEV

HAYALETİN
HATASI

HAYALETİN
KURBANI

ALEV

ALEV

ALEV

HAYALETİN
KANI

HAYALET

HAYALET

HAYALETİN
İNTİKAMI

HAYALETİN
CADILARI